

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 573

ΑΣΠΙΟΤΗ-ΕΛΚΑ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΠΩΣ ΝΑ ΡΙΧΝΕΤΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Εβδομάς

ΤΕΤΑΡΤΗ

21

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 573

Γυρίσματα

Έχει γυρίσματα πολλά αυτή η εποχή.
Πολλοί γυρίζουν, ξεαφνα, από την ξεοχή,
για νάβρουν θετικώτερη, να ποῦμε, ασχολία,
κι' οι μαθηταί, ως εἴθιστα γυρίζουν στα (σχολεία).
Γυρίζουν και οι δικασταί στους προσφιλείς των νόμους,
διάφοροι ἀργόσχολοι γυρίζουνε στους (δρόμους),
γυρίζουν αι 'Αθώδες μας πάλι στα μοδι (στράδικα),
όπου ψωνίζουν... ἄποινα,
κι' ἕνα σωρό παράποινα (ἀδικα...
διατυπώνουμε γι' αὐτό, κι' ὄχι, βεβαίως, (ἀδικα...)

Οἱ κάπως εὐποροῦντες τοὺς ράπτας ἐπισκέ- (πτονται),
κι' ἀψόγως ἐνδυόμενοι, σφοδρῶς πατηγυρίζουν (πατηγυρίζουν)
Γιὰ «μεταφράσεις» τῶν παλιῶν οἱ φουκαρά (δες σκέπτονται,
τ' ἀποφασίζουν, οὕτω δὲ κι' αὐτοί... πανί (γυρίζουν)!

Εβδομαδιαίος

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΥΠΕΡΑΓΓΕΛΙΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.38
ΑΡΙΘ. 33287

“Υστερα, όταν έτελειώσε το γυμνάσιο, έπιασε δουλειά στο κτήμα. Έργαζότανε με κέφι, είχε τη μανία να κεντρώει τα ζένδρα, να στυλώνει τα κλήματα, να ποτίζει. Τα θράδα διαβάσε μ’ ασθυσία δίπλα βιβλία φιλολογικά, και κάποτε έγραφε κι αυτός. Έγραφε τραγούδια για τον τρύγο, για τα βιολετιά ήλιογέρματα, τις σεντεφένες αλγές, για την πυρωμένη εποχή του θέρους, για τα πρωτοδρόμια... Δυο-τρία τραγούδια του δημοσιεύτηκαν σ’ ένα αθηναϊκό περιοδικό κι’ αρέσανε. Τα Χριστούγεννα ποίχε καμιά βδομάδα συμπαιγνής του ο Βαρδής, ο φοιτητής, τούχε πεί :

—Είνε κρίμα, καυμένο, να χάνεται εδώ πέρα ένας άνθρωπος σαν και σένα. Τιποτένιοι έχουν προκόψει στην Αθήνα. Έχεις ένα τέτοιο ταλέντο και τώχεις πνίξει μέσ’ στο χωριό. Γιατί δεν καταφέρνεις το γέρο να σε στείλει απάνω; Έκει θα ζήσης.

Τούλεγε, τούλεγε κάθε μέρα. “Ως τ’ Αι-Γιαννού πώφυγε. Τούχε γεμίσει το κεφάλι. Κι’ από τότε μήτε να δουλέψι μπορούσε, μήτε να κοιμηθί. Μόλις έκλεινε τα μάτια έδλεπε όνειρα παράξενα που αρχίζανε γοητευτικά και τέλειωναν φοβερά. Πότε πλούσια μαγαζιά γεμάτα από πολύτιμα μικροπράγματα που μόλις έκανε να τ’ άγγιξί τον έπιαναν για κλέφτη, πότε έφημεριδες πεντάμορφες που τον έδερναν μόλις τις έσίμωνε και τον έρεζιλευαν μπροστά στον κόσμο, πότε έφημεριδες που ένεμιζαν με πρωτοσέλιδα άρθρα και εικόνες του, αλλά μόλις τις διαλαλούσαν οι έφημεριδοπώλες, άστυφλάκες έτρεχαν να τις σταματήσουν και να τον πιάσουν τον ίδιο, πότε πύλες μιας μυθικής πολιτείας που κλείνανε τη στιγμή που πατούσε το πόδι του να τις διαβή. Και τί δεν έβλεπε; Η Αθήνα έγινε ο καυμός του, το μεράκι του. Έγραψε κρυφά το Βαρδής, του ίδιου του Λύδα — ένα γράμμα λυρικό που έκανε μια βδομάδα να το συντάξη — του νομού του του θουλευτή, του τηλεγραφητού του Μείντάνη που τον είχε ταπεινώσει όταν ύπηρετούσε στο γωριό και τούχε στείλει κι’ ένα βιβλίο με την αφίερωση : «Του καλού μου Χάντρη που ξέρει να διαβάξη και να γράφη τραγούδια».

Τί περήφανος που ήταν αλήθεια, ξμα το πήρε. Έβανε λυτούς και δειμένους να του θρούν μια θέση στο «Λόγος» κι’ επί τέλους τα κατάφερε. Ένα πρωινό δροσάτο και γελούμενο έπαρνε το τραίνο κι’ έφευγε για την πρωτεύουσα. Η μάνα του κι’ η αδελφή του τον άποχαιρετήσανε με δάκρυα στα μάτια, με χίλιες εύχές στα χείλη. μ’ ένα βουνό πίκρας στην καρδιά. Γεμίσανε το ράφι του βιβλίου με φρούτα, με βάζα σπιτικά γλυκά, με παξιμάδια φρεσκοψημένα. Στο γιλέκο του έβανε ένα φυλαχτό ή μια και μια χρυσή λίρα ή άλλη, για γούρι. Κι’ έφυγε πρόσχα. Θριαμβικά, ενώ κείνες έκλαιγαν βουβά κι’ ενώ ο γέρο-πατέρας του, που δεν ήθελε μήτε να τον ιδί από το κακό του, φούμασε το ναργιλέ του στον καφενέ κι’ έπινε τα κονιάκ τ’ ονα πάγον’ στ’ άλλο τέτοια μέρα δουλειάς, αυτός που κι’ αδιάθετος ακόμα δεν άφηνε το κτήμα μοναχό.

Η πρώτη νύχτα στην Αθήνα... “Ω-ραία σαν όνειρο, αλλά κι’ έτσι φευγάτη, σαν κι’ αυτό. Από την άλλη

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

μέρα, άρχισαν να θολώνουν τον ούρανό της ετυχίας του κάτι συννεφάκια μικρά, πουπουλένια, που άργα-άργα πυκνώνανε, μαυρίζανε, για να ξεσπάσουν στην άποψινή μπόρα.

Πότε τον περιγελοσαν οι άλλοι συντάκτες, πότε ο άρχισυντάκτης τον έξευτέλιζε γιατί δεν ήταν σε θέση να ψαρέψι μια είδηση λαχταριστή, πότε το λογιστήριο τον άφηνε αδέκαρο, πότε μια άκάλεστη και άνηλεη συντροφισσα έρχόντανε να τον ζαλίσχ με το φιλιπικό της : ή Τύψη. Ξενητέυτηκες, σπάραξες τους δικούς σου και τί κέρδισες; Το ταλέντο σου τώνινξε — ούτε ένα στίχο της προκοπής δεν έγραψες από τότε που πάτησες εδώ πέρα. Τρέχεις σαν τρελλός στην άστυνομία, στο άνατομείο, στα έρωμοιπόγεια των συνοικισμών και τσακισμένος κάθσαι να γράφης κοινοτοπίες, ύπερβολικές ιστορίες έγκληματων, έφημερα θιαστικά χειρόγραφα που συχνά πάνε στο γνωστό καλάθι. Ονειρεύουσιναι τη χλωρή δάφνη της δόξας και θρηκεί να ξεράγκαθα της ρουτίνας. “Ήσουν περήφανος και γίνηκες ταπεινός. Δίχως παράκληση, δίχως έκεσια δουλική μήτε διευθυντή να ιδής μπορείς, μήτε με τον άρχισυντάκτη να τ’ πας καλά, μήτε με τις άρχές, μήτε το μισθό σου να πάρης από το λογιστή — ένα τιποτένιο φρομομισθό που μόλις σε φθάνει να γεμίσης το στομάχι σου στο συνοικιακό μαγέΡΙκο. Μια γυναίκα αγάπης μ’ όλη σου την παρθενική ψυχή, μ’ όλη τη θερμή νειότης σου και σε πρόδωσε και σ’ έξευτέλιξε και σ’ έκανε στο τέλος ν’ άρρωστήσης. Είχες σπίτι κι’ έγινες άστεγος. Γιατί σ’ έδιωξαν από το δωμάτιο που δεν ήσουν σε θέση να πληρώνης κι’ έφτασες να κοιμάσαι σαν άλήτης στο κρεβάτι ενός φίλου σου την ήμερα, καρτερώντας να ξεμερώσης για να σηκώθι αυτός να πάη στη δουλειά του, περνώντας άσωτα τις νύκτες στις ταβέρνες, στους δρόμους, στους καφενέδες, ζητώντας θύματα του ύποχρεωτικού σου ξενητιού. Τί κέρδισες; Λίγη μουσική που σπάνια είχες ξάστερο μυαλό για να χαρής, λίγο κινηματογράφο και λίγο θέατρο που πρόσλαβαινες να βλέπης από τη μέση και που ή κούραση δέ σ’ άφηνε να παρακολουθήσης άγρυπνος. Δεν άξιώθηκες ούτε στην Ακρόπολι ν’ άνεθής, ούτε, ούτε σ’ ένα Μουσείο να μπής, ούτε καν τη Βιβλιοθήκη να ιδής από μέσα, ούτε ένα βιβλίο της προκοπής να διαβάσης. Κι’ όμως θα μπορούσες, μένοντας στο χωριό να χορταίνης μουσική μ’ ένα ραδιόφωνο, να βλέπης θέατρο, και κινηματογράφο — μισή ώρα άπένει ή νειτοική πόλις από κεί — να θυθίσσαι συχνά στην ευδαιμονία του καλού βιβλίου, στην περισυλλογή, να χαίρεσαι άκόμη την ίδια την Αθήνα με μερικά ταξιδάκια...

Τρέχοντας σαν τρομαγμένος λαγός οι σκέψεις περνούσαν από το θολωμένο νού του. Σήκωσε ξαφνικά

σμένος το κεφάλι κι’ έίπε μηχανικά μια καλησπέρα στον Άρτεμη, τον κοντοστρουμπουλο ρεπόρτερ που είχε φτάσει λαχανιασμένος αλλά πρόσχαρος, στολισμένος μ’ ένα μεγάλο τριαντάφυλλο.

—Τί τρέχει; ρώτησε εκείνος άνησυχος.

—“Αστα, τ’ άπάντησε ο Τζανέλης τσακίζοντας τα χειρόγραφα του. “Εκλείσε ο «Λόγος».

Ο Χάντρης σηκώθηκε άπότομα.

—Για πού; φώναξαν και οι δυο δημοσιογράφοι. “Αλλ’ αυτός έφυγε θιαστικά δίχως ν’ άπάντησή, κι’ όταν ο Τζανέλης πήρε την άπόφασή να τρέξη να του σταθί τις ώρες τούτες της άγωνίας του, είχε χαθεί μέσα στον κόσμο...

—

Το δυνατό σφύριγμα της μηχανής έκανε το Χάντρη να ξεπηθή από τον ύπνο που τον είχε πάρει, μιάν ώρα τώρα.

Το ξενύχτι, ή λαχτάρα του γυρισμού, ή άμφιβολία που του δάγκωνε την ψυχή — θα τον καλοδεχότανε ο γέρος ή θα τον έκανε να φύγη από κεί πούρθε; — τον είδαν τσακίσει. Κτύπαξε έξω και είδε τις μεγάλες λευκές του σταθμού ν’ άσημολάμπουνε, τ’ άμπέλια να κυματίζουν σαν ένας σμαραγδένιος γυαλός, το σπίτι του σταθμάρχη ν’ άσπροβόλα, φρεσκοσθεστωμένο, με το χαγιάτι γεμάτο από πορφύρα γεράνια. Πάρα κάτω ένας σπιτικός φούρνος έβγαζε πύρινες φλόγες. Νόμιζε πως έγένιμσε όλος από την άχνα του ξεστού, σταρένιου ψωμιού. Φτάνανε στο χωριό. Δυο δάκρυα κατὰ κύλησαν από τα μάτια του και ένας κόμπος έφραζε το λάρυγγά του. “Όταν έσταμάτησε το τραίνο έσκυψε σαν κλέφτης να κρυφίη και θρήκε προφυλαχτά από την πίσω μεριά. Δεν ήθελε καλοσωρίσματα και χαιρετούρες. Είχε μάλιστα άποφασίσει να κατεβή στον προηγούμενο σταθμό να καθίση εκεί ώσπου να θραυθή και να τραβήξη από κεί ποδάροδρομο για το χωριό — μιάμιση ώρα δρόμος ήταν. “Αλλά την έπαθε. Είχε άποκοιμηθί. Τώρα, θέλοντας και μη, θα πήγαινε κατ’ ευθείαν σπίτι, μεσημεριατικά. Ο γέρος θα θρισκότανε εκεί. “Ήτανε σκόλη. Μά τί να κάνη; Δεν μπορούσε να κρυφίη, να τον βλέπουν οι πατριώτες του και να τον ρωτάνε πως και τί, και να το μάθουν οι δικοί του από τους ξένους πως έγύρισε. Να κατεβή στον πάρα κάτω σταθμό ήταν άδύνατο. “Επρεπε να κάνη τέσσαρες ώρες πορεία για νάρθι στο χωριό ή να πληρώση κι’ άλλο εισιτήριο. Μά που λεφτά; Μόλις έκάτφερε να μαζέψι τα ναύλα του από τών έρανο των φίλων. “Α, όχι, είχε φροντίσει να πάρη και κάτι να τούς πάη, κάτι φτηνό και νόστιμο, γι’ά τον καθένα. “Ενα μπαρέζι της μάνας, μια ταμπάκερα του πατέρα, ένα μπλουζάκι της μικρής. “Ήταν ή τελευταία χαρά που τούδωσε ή Αθήνα, το μόνισμα των δώρων αυτών. “Αλλά δεν είχε πια μήτε ένα τάλληρο στην τσέπη. Κρατώντας σπύνα χέρι τη βελίτζα και στ’ άλλο ένα υποστούνι της φυλακής, δώρο ένας Κερκουραίου φίλου του, πήρε ένα στενό, άπίεμο μονοπάτι που έβόλζε στο σπίτι. Ο τόπος όλος μοσκοβόλυνε. Κάθε τόσο στεκότανε και μύριζε τις άνθισμένες λεμονιές, τ’ άγι-

οκλήματα που στολίζανε τις μάντρες των περιβολιών, έκαμάρωνε κάτι δένδρα γνώριμα που τόσες φορές είχε χαρεί τον ήσκιο τους, τα φρούτα τους, πουχε παίξει κρυφτούλι στους κορμούς τους.

—Πως μεγάλωσε ή μανταρινιά της θειάς-Αντώννας, σκέφτηκε και πήρε σκυφτά τον τοίχο—τοίχο για να μην τον ιδούν από μέσα.

“Ενα σκυλί πετάχτηκε γαυγίζοντας από τον άντικρυνό φράχτη. Κοντοστάθηκε φοβισμένος, έτοιμος ν’ άμυνθί.

—Μαύρε! φώναξε ξαφνικά χαρούμενος. Το σκυλί τον έγνώρισε κι’ έτρεξε να πέση στα πόδια του να τριφίη άπάνω του, πρόσχαρα και παιγνιδιάρικα.

—Μαρέ σύ γίνηκες θειό, μουρμούρισε χαϊδευτικά, καμαρώνοντας τ’ ώραίο ζώο.

Πάρα κάτω, περνώντας κοντά από μιάν άνθισμένη λυγαριά σήκωσε πέντε-έξη φλώρια. “Εγέμισαν τον άέρα με χρυσόφτερα και δροσερούς κελαϊδισμούς. Θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια που κοιμότανε τ’ άπομειήμερο κάτω άπ’ τη ροδακινιά τους, πλάι στη στέρνα, με νανούρισμα τις λαλιές τους. Σταμάτησε και προσπάθησε να ξεχωρίση το σπίτι, κένα βένδρο, αλλά από κέκο. Τείχη πυκνά, καταπράσινα ήσαν ύψωμένα μπροστά. “Ας είνε, δέ θάργους να φτάση. Μά τί τον έπερίμενε τάχα; Μήπως τούκλειναν την πόρτα; Με το κεφάλι σκυφτό ξαναπήρε το δρομάκι άγάλλι άγάλλι. Σε λίγο κάτι θάρειά πατήματα τον έκαναν να κυττάξη πλάι. Σ’ ένα άμάντρωτο χωράφι χέρσο μ’ άγελάδα έβουσκε. Στο πέραςμά του σήκωσε τα μεγάλα βελουδένια μάτια της, τα πράα, και τον έκύτταξε γαλήνια. “Ενα άγεράκι άνάλαφρο φύσηξε και τούφερε τα μύρα μιας άγράφτης. Πως μοσκοβολούσε, Θέ μου. “Ήταν ή δική τους, τξέρε. Κανένas άλλος δεν είχε στο χωριό. Κοντοστάθηκε πάλι, έβγανε έναν άναστεναγμό μεγάλο κυττώντας τον πλατύ καταγάλανο ούρανό κι’ άνάσανε θαθεία τα μύρα τα θαλασμικά. “Ενα καινούργιο αίμα θάρρεψε πως μπήκε ξαφνικά στην καρδιά του. “Όλη του ή κακομοιριά, ή άπελπισία, ή άμφιβολία και ή δειλία χαθήκανε. Το σκοτεινό πέπλο των περασμένων έπεσε : μπροστά του φεγγαβολούσε ο κάμπος σ’ όλη του τη δόξα. Η άγνή ζωή του χωριού του χαμογελούσε, τούταξε χίλιες χαρές και χίλιες χάρες. Με το κλαδεύτηρι ή το ψαλίδι στο χέρι όλημερίς θα δουλευε στο κτήμα και θα φρόντιζε να το καλλιτερέψι να το κώνη περιβόλι. Και θα ξανάθρισκε τη φλέβα του θείου τραγουδιού, θα ξανάρχιζε να τονίζη στροφές στη θεία γή που τρέφει το σώμα και φτερώνει την ψυχή. “Α, θα τον καλοδεχότανε, ο γέρος, δέ μπορεί. “Όσο κι’ αν ήταν πεισματάρης στο βάθος ήταν καλός, πολύ καλός. Και τον άγαπούσε. Κι’ αυτός θα φρόντιζε να τον ξεκουράξη, να του άλαφρώνη τις έγνοιες, να πέρνη άπάνου

του τις βαρύτερες δουλειές.

“Ανοιξε το θήμα του χαρούμενος, με το κεφάλι ψηλά, άνυπομονος να φτάση το γρηγορότερο. Στρίβοντας άριστερά το μονοπάτι άντίκρυσε το σπίτι τους όλόσπρο, χαρωπό, με τους τοίχους καταστόλιστους άπ’ τα λουλούδια της περικοκλάδας με το γέρο-πλάτανο φουντωμένο, πρασινόχρυσο. Λίγα δήματα άκόμη και να, έφτασε επί τέλους. Ξαφνικά ένωιασε τα πόδια του να λυγάνε κι’ ένα σύγκρυο να περνάη σ’ όλο του το κορμί.

Στο χαμηλό χαγιάτι που ήσκιανε ή κρεβάτινα είδε τους δυο γέρους να κάθωνται μπρος στο τραπέζι μανάχοι, σιωπηλοί. Φορούσαν τα γιορτινά τους, ήσαν τόσο καλοί, νοικοκυρεμένοι κι’ οι δυο, και τόσο γαλήνιοι. “Αλλά τί χλωμοί, Θέ μου, τί χλωμοί! Και στών δυο τα πρόσωπα είχαν μαραθεί τα ρόδα της υγείας που άνθιζαν άλλοτε.

Στ’ άντίκρυσμά του ή μορφή του γέρου συννέφιασε. “Εκανε να σηκωθί ώργισμένος και να τον καταραστή αλλά ο Μίλτος θάζοντας όση δύναμη είχε άπομείνει μέσα του φώναξε ικετευτικά :

—Πατέρα, συγχώρεσέ με. “Ήρθα κοντά σας. Θα μείνω εδώ για πάντα.

Στύλωσε άπάνου του όρθωνοιχτα τα μεγάλα γαλανά μάτια του ο γέρος, τον είδε άδύνατο, συντριμένο κι’ ένοιωσε ξαφνικά να λυώνη με μιάς όλος ο πάγος της ψυχής του. Κατέθηκε με θήματα τρεμάνα να τη σκάλα, άπλωσε τα μεγάλα χέρια του και με τα χοντρά δάκτυλά του, άρπαξε το άσπρο από την άγωνία πρόσωπο του Μίλτου και το γέμιε φιλία, ενώ ή μητέρα του τρελή από τη χαρά της τούς έσφιγγε στην άγκαλιά της και τούς δυο με μάτια θαλά άπ’ τα δάκρυα.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΜΑΣ

Μία νέα σπαρταριστή και αυτότελης περιπέτεια του θρυλικού MARTEN ΝΤΑΛ και... του άνεκδιηγήτου φίλου του Ισπεκτώρ Σούμερ :

Ο ΛΟΠΟΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Εϋδυμες ιστορίες

Ο λογιστής ρωτά τον προϊστάμενό του προκειμένου να βγάλη έναν λογαριασμό, τί ποσό να βάλη.

—Βάλε, τού λέγει, 390 δρχ.

“Ο λογιστής γράφει το ποσό, άλλ’ ο προϊστάμενός του τού φωνάζει :

—“Όχι, βάλε καλλίτερα 400 για να μαστε μέσα.

“Ο λογιστής συμμορφώνεται. “Αλλά πάλι ο προϊστάμενος τού φωνάζει :

—“Όχι! “Όχι! Βάλε καλλίτερα 408 δρχ. για να μη μάς πουνε ότι παθαφυσώσαμε τον λογαριασμό για να τον στρογγυλοποιήσουμε.

—

“Ενα χαρτοπωλείο του Παρισιού σμπάινει ένας Αμερικανός περιηγητής και ζητάει να του δώσουν μια κάρτ-ποστάλ της Τζοκόντας. “Ο χαρτοπώλης τού δίδει την εικόνα. “Ο Αμερικανός την κυττάζει καλά και κατόπι με μια έκφραση έπικεικίας στο πρόσωπο :

—Δεν είναι άσχημη, άπαντά, αλλά θα την ήθελα λιγάκι πιο πορφίλ!

—

Η φιλελήμων κυρία σταματά μπρος σ’ ένα σακάτη και τού δίνει μια δραχμή. Δίπλα στο ζητιάνο είναι ένα παιδί.

“Η κυρία κρίνει καλόν να επέμβη : —Καλά εσύ, λέγει του ζητιάνου, είσαι σακάτης, δεν θάρπεπε όμως να μάθης και το γινώ σου να ζητιανεύη.

Και ο ζητιάνος : —Δεν είναι γιός μου, κυρία, είναι μαθητευόμενός μου.

—

Ο προϊστάμενος όρέγεται από καιρό την όμορφη δακτυλογράφο του.

Κάποιο βράδυ, την κρατά μετά την άναχώρηση του άλλου προσωπικού και της λέγει :

—Επί τέλους, δες Λουλού, δεν θα μείνετε καμιά φορά και λίγη ώρα μαζί μου;

—“Όπως θέλετε, κ. προϊστάμενε, κάνε συγκνημένη πιά κι’ ή Λουλού, αλλά μην ξεχάσετε σάς παρακαλώ στο τέλος, να μου γράψετε υπερωρία...

—

Ότο συνέδη στην Αφρική. “Ενας κτηνοτρόφος ζυγνέ κάποια νύχτα από έναν ύποπτο θάρβο στο κοττάει του.

“Θάνα πάλι κανένas μαύρος κλεφτοκοττάει, σκεπτεται και σηκώνεται, παίρνει το ντουφέκι του και βγαίνει στο παράθυρο.

—Ποιος είναι αυτός! φωνάζει. Καμιά άπάντησης.

—Ποιος είναι, είπα, αυτός! άπάντησέ μου, ή πυροβολά!

Και τότε από το βάθος του κοττάειού ακούγεται μια ψιλή φωνή :

—“Εμείς, είμαστε, άφέντη, οι κοττάειες σου...

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Τζέννυ Λιβρανοῦ μὲ ξανθὴ τσα-
χλίνικη κούκλα 20 χρονῶν, κόρη τοῦ δι-
ομηγάνου Πάνου Λιβρανοῦ, ἀρραβωνιά-
ζεται μὲ τὸ Μπέμπη, τὸ γυιὸ τοῦ γι-
ατροῦ Στεργιάδη. Δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Μὰ
τῆς ἀρέσει γιατί εἶναι ὁμορφος, κομψός
«κοσμικὸς τύπος» καὶ κατὰ τὴν γνώμη
τῆς συγκεντρώνει ὅλα τὰ προσόντα τοῦ
«συγχρόνου συζύγου». Ὁ πατέρας τῆς,
ἐγκρίνει μὲ χαρὰ τὸ αὐτὸ τὸ γάμο γι-
ὰτί εἶναι κατεστραμμένος οἰκονομικῶς,
χωρὶς κανεὶς ἀκόμη καὶ τὸ ὑποτιθέσθαι
κι' ἐλπίζει πὼς τὰ ἐκατομύρια τοῦ γι-
ατροῦ Στεργιάδη θὰ τὸν βγάλουν ἐγκαί-
ρως ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο.

Συγχρόνως, κι' ὁ γιατρός πού ὅλοι
τὸν νομίζουν βαθύπλουτο, βρίσκεται σὲ
οἰκονομικὰ χάλια κι' ἔχει κι' αὐτὸς στη-
ρίξει τὶς ἐλπίδες του στὴν προίκα τῆς
κόρης τοῦ Λιβρανοῦ.

Ἡ κόρη τοῦ Στεργιάδη, ἡ Ἑλλη
μὲ μικροῦλα πού παρασυρμένη ἀπ' τὴν
ἐπαφὴ τῆς μ' ἓνα κύκλω κοσμικῶν τύπων
χωρὶς καμμιά ἠθική, ἔχει ὑποστῇ μεγάλη
ψυχικὴ διαφθορά, ἐξομολογεῖται στὸ
Μπέμπη ὅτι οἱ σχέσεις τῆς μὲ κάποιον
Σπανὸ θὰ τὴν κάνουν προσεχῶς μητέρα.
Ἀλλὰ ὁ Σπανὸς αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ
τὴν παντρευτῇ γιατί μ' ὅλο πού ἔχει τὴ
φήμη πλουσίου εἶν' ἀπένταρος καὶ προ-

κειται γιὰ νὰ σωθῇ νὰ κάνῃ ἓνα γάμο
συμφέροντος μὲ τὴν Σάσα Ζαφείρη. Γιὰ
ὅλ' αὐτὰ ἡ Ἑλλη θρῖσκει ὡς μόνη λύση
νὰ ἐπιτύχῃ ἓναν γρήγορο γάμο γιὰ νὰ
καλύψῃ τὸ σκάνδαλο, βασίζομένη στὴν
οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τοῦ Σπανοῦ τοῦ ὁ-
ποίου τὰ οἰκονομικὰ θὰ διορθωθοῦν μὲ
τὴν προίκα τῆς Ζαφείρη. Καὶ ζητεῖ ἀπὸ
τὸν Μπέμπη νὰ τὴ βοηθήσῃ γιὰ νὰ βροῦν
τὸ κατάλληλο πρόσωπο καὶ νὰ προκαλέ-
σουν ἓνα συνοικέσιο. Ὁ Μπέμπης προ-
τείνει τὸ Νίκο Ζερλέντη, γυιὸ κάποιου
τέως πλουτοῦ καταφερτζή, ἓναν νέο μὲ
ἀφογὴ ἐμφάνιση πού τοῦ φαίνεται πὼς
εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν περίπτωσή.
Ἡ Ἑλλη θρῖσκει τὴν ἰδέα του περίφη-
μη κι' ὁ Μπέμπης ἀποφασίζει νὰ προτεί-
νῃ στὴ Τζέννυ νὰ καλέσῃ τὸ Ζερλέντη
στὸ σουπερπαίξ— πάρτυ πού δίνει με-
θαύριο.

Ὡστόσο μὴ συνάντηση τοῦ Μπέμπη
μὲ τὴ Τζέννυ στὸ σπίτι τῆς, παίρνει ἐν-
τελῶς ἀρροόπτῃ, ἐξέλιξη.

Ἐκεῖνη θρῖσκει σὲ μὴ κρίσιμη ψυ-
χολογικὴ στιγμή. Γιὰ πρώτη τῆς φορὰ
καταλαβαίνει πὼς ἡ τρελλὴ ζωὴ πού ἔ-
κανε ὡς τώρα ἦταν μηχανικὴ, ἀσυναίσθη-
τη, χωρὶς θέληση καὶ συνείδηση. Ζοῦσε
σὰν ὑπνωτισμένη κι' ἦταν θύμα τῆς κου-
τῆς μανίας πού εἶχε νὰ φανῇ «μοντέρ-
να». Ἐτοί ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρώ-
του τυχόντος, γιατί δὲν εἶχε τὸ θάρρος
ν' ἀρνηθῇ, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως τὴν
ποῦν «ἀσυγχρόνιστη» οἱ κουρδισμένοι
κούκλοι τῶν κοσμικῶν κύκλων. Ἀνοί-
γει τὴν καρδιά τῆς στὸν Μπέμπη κι' ἐ-
κείνος νοιώθει μὴ δυνατὴ συγκίνηση
μὲ ὅλ' αὐτὰ, μὴ εὐαισθησία πού οὔτε
κι' ὁ ἴδιος πίστευε πὼς μπορούσε νὰ εἶ-
ναι κλεισμένη μέσα του.

Κι' οἱ δύο τους σ' αὐτὴ τὴ συνάντηση
ἀνακαλύπτουν τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό τους
πού ὡς τώρα δὲν τὸν ἤξεραν. Καὶ νοιώ-
θουν ἓνα καινούργιο δεσμὸ νὰ τοὺς ἑ-
λώνῃ. Ὁ Μπέμπης προτείνει ἓνα περι-
πατο στὴ Τζέννυ. Καθὼς ὅμως ἡ Τζέν-
νυ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν συναντήσῃ, τὸν
βλέπει νὰ κρυφομιλᾷ μὲ τὴν ὑπηρετιού-
λα τῆς τὴν Φλώρα. Ἐπακολουθεῖ μὴ
ξωρητὴ σκηνή, πού δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο.
παρὰ νὰ καταντήσῃ πὺλ γλυκεῖες τὶς ὥ-
ρες πού πέρασαν λίγο ἀργότερα, στὴν
Ἐκάλη μεθυσμένοι ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἄλκο-
ὸλ, ἡ νύχτα, ὁ ἐμπορικὸς ρομαντισμὸς
τοῦ ντιζέ, ἡ κατὰ παραγγελίαν γραφι-
κότης τοῦ κέντρου, ὅλα μαζὶ συνώμοσαν
γιὰ νὰ χαροῦν οἱ δύο νέοι τὴ βραδυὰ
τους. Κι' ὁ Μπέμπης εἰσέπραξε τὴν
«προγαμαία δωρεά» ὡς τὴν τελευταία
πεντάρα.

Τὸ ἐπόμενο βράδυ, ἡ Τζέννυ ἔδινε ἑ-
-Η. ὅλα τὰ μὲρ οἱ «αἰδρε-ῖν» ἡταν
ταν καλεσμένοι ἓνας κόσμος ἀπίθανος σὲ
κοινωνικὸ ἀνάκτορο. Κάτω ἀπ' τὴν ἐ-
πιφανειακὴ ὁμοιομορφία τοῦ φράκου καὶ
τῆς κομψῆς τουαλέτας, κρυβόταν ἡ πύ-
ἀντίθετη ἀναμοιόγεια. Γαλαξοαίματη ἐ-
πιστημότης, ἀριστοκρατίζουσα μπουρζουα-
ζία, ἀρκετὸς κοιμηθεύμενος τυχοδιωκτι-
σμὸς καὶ ἀραιὴ ἐκπροσώπησης «ἀξιοπρε-
ποῦς» ντεμιμονταρινισμοῦ συνέθεταν τὸ
πὺλ παράξενο σὲ ποιοτικὸ περιεχόμενο
κοινωνικὸ κοκτέιλ πού πραγματοποιεῖ συ-
νήθως ἡ ἐλευθέρη εἰσοδος τοῦ δημοσίου
θεάματος ἢ ἐνδὸς πολλῶν κοσμικοῦ σαλονι-

Ἀθηναϊκὸ
μυθιστόρημα

οῦ. Ἡ διαφορά εἶναι μία: Στὸ πρῶτο ὁ
κόσμος πληρώνει λίγα τάλληρα. Στὸ δεύ-
τερο μπαίνει δωρεάν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κομποῦζιο τῶν προσ-
κεκλημένων τῆς Τζέννυ, πρόσθεσε λίγο
καθυστερημένος τὸ ἀφογο φράκο του κι'
ὁ νεαρὸς Ζερλέντης.

60N

Ἡ Ἑλλη τὸν πρόσεξε ἀπ' τὴν πρῶ-
τη στιγμή.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως βρῆκε τὴν
κατάλληλη εὐκαιρία νὰ τὸν ζω-
γώσῃ καὶ ν' ἀρνήσῃ μαζί του ἓνα ζω-
ηρὸ φλέρτ πού ὁ Ζερλέντης ἀνύπο-
πτος τῶβρισκε πολὺ εὐχάριστο.

Γρήγορα τὸ φλέρτ προβιάστηκε σὲ
ἀληθινὸ κόρτε, καὶ τὶς «μικρὲς ὥρες»
πού τέλειωσε ἡ ἐσπερίδα, ὁ νεαρὸς ὑ-
ποψήφιος μνηστήρας, πού δὲ μάντευε
φυσικὰ τίποτ' ἀπ' τὰ σχέδια τῆς χα-
ριτωμένης κόρης τοῦ γιατροῦ, συνώ-
δευσε εὐτυχισμένος τὴν καινούρια του
κατάκτηση στὸ σπίτι τῆς ὅπου ἐκεῖνη
τοῦ πρότεινε ν' ἀνέβῃ γιὰ ἓνα λικέρ.

Ὅταν ὁ Ζερλέντης βγῆκε ἀπ' τὸ
μέγαρο εἶχε πιά ξημερώσει. Αἰσθανό-
ταν τὸν ἑαυτό του ζαλισμένο ἀπ' τὰ
ἀλκοὸλ κι' ἀπ' τὸν ἔρωτα.

Τρίκλιζε σχεδὸν καθὼς περπατοῦσε
στὸ φαρδὺ ἔρομο πεζοδρόμιο τῆς Λε-
ωφόρου.

Μὰ μ' ὅλη τὴ σύγχυση ποῖχε τὸ
κεφάλι του, ἐννοίωθε μέσα του μὴ

τοῦ κ.
Δ. Κ. Εὐαγγελίδου

βαθειὰ χαρὰ πού τοῦ κολάκευε τρο-
μερὰ τὸν ἀνδρικό ἐγωισμὸ του. Ἡ-
ταν φανερὸ πὼς ἡ Ἑλλη ἔγινε δική
του χωρὶς κανένα συμφέρον, μόνον καὶ
μόνον ἐπειδὴ τῆς ἄρεσε! Γι' αὐτὸ δὲν
εἶχε καμμιά ἀμφιβολία. Καὶ τῶβρισκε
ὕπεροχο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Μέσα σὲ μὴ βδομάδα ὁ Ζερλέντης
ἦταν κι' ὅλας ἐρωτευμένος! Καὶ χω-
ρὶς νὰ τὸ πολυσκεφθῇ, πῆγε ἄσφανα
ἓνα πρωὶ στὸ γέρο Στεργιάδη καὶ
τοῦ ζήτησε τὸ χέρι τῆς κόρης του.
Ὁ γιατρός ἤξερε πὼς οἱ Ζερλέντης
δὲ στεκόντουσαν καλὰ οἰκονομικῶς.
Γι' αὐτὸ τοῦ τὰ μάσησε.

—Τιμὴ μου, κύριε Ζερλέντη, τοῦ εἶ-
πε, μὰ πρὶν σὰς δώσω ἀπάντηση πρέ-
πει νὰ τὸ συζητήσῃ καὶ μὲ τὴν ἰδίαν.

Ὁ Ζερλέντης κατάλαβε πὼς αὐτὸ
ἦταν εὐσχημὸς τρόπος γιὰ νὰ κερδί-
σῃ καιρὸ ὁ Στεργιάδης. Καὶ σηκώθη-
κε ἀμέσως.

—Θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησή σας,
τοῦ εἶπε σχεδὸν ψυχρὰ κι' ἔφυγε.

Ὡς τὴ στιγμή αὐτή, δὲν εἶχε κάνει
καμμιά συζήτηση γιὰ γάμο μὲ τὴν
Ἑλλη.

Μὰ ἡ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας
τῆς μίλησε. Βαρεῖα, σοβαρὰ καὶ χω-
ρὶς αἰσθηματολογίες τοῦτ' ἡ φορὰ.

—Θέλησ νὰ σοῦ δώσω τὴν πύλ με-
γάλη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης μου. τῆς
εἶπε, καὶ ζήτησα ἀπ' τὸν πατέρα σου
νὰ συνεννοηθῇ μαζί σου καὶ νὰ μοῦ ἀ-
παντήσῃ ἂν θέλῃς νὰ μὲ παντρευτῇς.
Ἡ Ἑλλη ἔπευ' ἀπ' τὰ σύννεφα!

Ἐκεῖνη δὲν ἤξερε πὼς νὰ τοῦ τὸ πῇ
μὲ τρόπον κι' αὐτὸς τῶχε μέσα του
ἀποφασίσει χωρὶς νὰ τῆς δεῖξῃ τίπο-
τε! Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν πραγματι-
κά!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐννοίωσε τὸν ἑα-
τό της συγκινημένο. Δυνατὰ συγκινη-
μένο.

—Πρὶν ὅμως ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα
σου, συνέχισ', ἐκεῖνος, σκέφτηκα πὼς
μποροῦσε καὶ νὰ μ' ἀρνηθῇ...

—Μὰ τί λές τώρα; τὸν διέκοψε ἡ
Ἑλλη.

—Ἀσε με νὰ τειώσω. Σκέφτηκα
λοιπόν, πὼς μποροῦσε καὶ νὰ μ' ἀρνη-
θῇ. Καὶ τότε φυσικὰ δὲ θάταν δυνα-
τὸ νὰ βασιστοῦμε καθόλου στὴν οἰκο-
νομικὴ του βοήθεια. Ἐγὼ πάλι μὲ

τοὺς δικούς μου δὲν τὰ πηγαῖναι κα-
λά, ἂν κι' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ
τὴν Ἑλλη.

—Ἀσε με νὰ τειώσω. Σκέφτηκα
λοιπόν, πὼς μποροῦσε καὶ νὰ μ' ἀρνη-
θῇ. Καὶ τότε φυσικὰ δὲ θάταν δυνα-
τὸ νὰ βασιστοῦμε καθόλου στὴν οἰκο-
νομικὴ του βοήθεια. Ἐγὼ πάλι μὲ

τοὺς δικούς μου δὲν τὰ πηγαῖναι κα-
λά, ἂν κι' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ
τὴν Ἑλλη.

—Ἀσε με νὰ τειώσω. Σκέφτηκα
λοιπόν, πὼς μποροῦσε καὶ νὰ μ' ἀρνη-
θῇ. Καὶ τότε φυσικὰ δὲ θάταν δυνα-
τὸ νὰ βασιστοῦμε καθόλου στὴν οἰκο-
νομικὴ του βοήθεια. Ἐγὼ πάλι μὲ

τοὺς δικούς μου δὲν τὰ πηγαῖναι κα-
λά, ἂν κι' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ
τὴν Ἑλλη.

Ἡ Ἑλλη ἔκλαιγε. Ἐτοί, λοιπόν,

σκεπτόταν ο άνθρωπος που εκείνη είχε διαλέξει για να του αναθέσει έναν τόσο πρότυχο ρόλο;

"Επεσε στην αγκαλιά του χωρίς να πη τίποτα.

"Επειτα σκούπισε τα δάκρυά της έκασε στα γόνατά του κι' αγκάλιασε το λαιμό του με τα χέρια της. "Ετσι, σ' αυτή τη στάση, έκαναν μια τρυφερή συνεδρίαση για το σχέδιο της ευτυχίας...

Οι γάμοι του Νίκου Ζερλέντη και της Έλλης έγιναν την ίδια μέρα με τους γάμους της Τζέννυ και του Μπέμπι.

"Ο γέρο — Λιβρανός κι' ο γιατρός Στεργιάδης δεν ήταν καθόλου χαρούμενοι μέσα στο φρόντο τους!

Είχαν μάθει κι' οι δυο τους πως τα παιδιά είχαν εξηγηθεί! 'Η Τζέννυ ε-

χε ομολογήσει στον άντρούλη της ότι «ο μπαμπάς δεν είχε πιά σχεδόν πεντάρα» — ή μητέρα της φρόντισε να της το πληροφορήσει! — κι' ο Μπέμπης της απάντησε με χωρίς καμιά δυσκολία ότι στα ίδια χάλια βρισκόταν κι' ο δικός του ο πατέρας. Μά μπρός στην αγάπη τους — είχαν πιά πεισθεί κι' οι δυο πως άναπιούνται — ολ' αυτά δεν έπαιζαν κανένα ρόλο. 'Ο Μπέμπης θάπαιρνε το δίπλωμά του, ο Λιβρανός θά πούλαγε το σπίτι και θά τούδινε κάτι, κι' έτσι θάρχιζαν μια καινούρια ζωή, χωρίς σπατάλες ανόητες μ'ά μ' έξασφαλισμένη τη σπάνια πολυτέλεια της ευτυχίας.

Κι, ο γέρο Στεργιάδης είχε παραδεχτεί να βοηθήσει κι' αυτός με τα υπόλοιπα της δύναμής του! 'Η Έλλη, εύτυχως δεν είχε ανάγκη.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Τμή μου κ. Ζερλέντη του είπα

Παράξενα ρεκόρ

Πρωταθλήτρια του.. μοιρολογιού

Εκτός των ποικιλονόμων αθλητικών ρεκόρ με τα οποία μάς έχει πλημμυρίσει ή ματαιοδοξία των ανθρώπων και που μάς απασχολούν σχεδόν καθημερινώς τις στήλες και των πιο σοβαρών εφημερίδων, υπάρχουν μερικά, άγνωστα στον πολύ κόσμο, που εν τούτοις είναι ευχάριστα λόγω του πρωτοτύπου και παράξενου ενδιαφέροντος που παρουσιάζουν.

"Ένα από αυτά κρατεί επί πολλά χρόνια συνεχώς, και χωρίς τον κίνδυνο να το χάσει ποτέ, ή μίς Σοφία Χρίστιαν, ή οποία είναι ή... αστάμπιον παρηγορητική βλου του κόσμου.

"Επί 30 ολόκληρα χρόνια ή μίς Χρίστιαν, που διαμένει στο Ρήνιγκ της Αγγλίας, δεν κάνει άλλη δουλειά παρά να κάνει συντροφιά στους νεκρούς και να μοιρολογεί αδιάκοπα και με περισσή τέχνη. 'Η ειδικότης της σ' αυτό το επάγγελμα είναι ασυναγώνιστη, μέχρι σήμερα, σύμφωνα με όσα έχει σημειώσει στο μακάβριο καρνέ της, έχει θρηνησει σε 6.000 κηδείες! 'Η άκαταστασία του καιρού και οι αποστάσεις δεν είναι ικανές να την εμποδίσουν να εκτελέσει το καθήκον της. 'Οσάκις δε συμβαίνει στην πόλη όπου διαμένει, ή ημέρα της να είναι νεκρή από... νεκρούς, τότε πηγαίνει όπουδήποτε διανύοντας δέκα, είκοσι και περισσότερα χιλιόμετρα ακόμη και σε οποιαδήποτε ώρα του είκοσιτετραώρου προς ανεύρεσιν εργασιών...

Πάντα συνοδεύεται από τον αγαπημένο της σύντροφο, ένα κατάμαυρο σκυλάκι, που την ακολουπιάρει στους θρήνους και τα μοιρολόγια της κατά τον πιο περίεργο και κωμικοτραγικό τρόπο.

Προτού αφήσει να την κυριεύσει ή οδύνη του πένθους, ή μίς Χρίστιαν, είναι πολύ σοβαρή και αξιοπρεπής, ενώ τα μάτια της — άστεϊρευτη πηγή δακρύων — είναι έτοιμα στη δεδομένη στιγμή να μεταδώσουν τον πρώτο ήλεκτρικό σπινθήρα σε όλους τους «τεθλιμμένους» συγγενείς και φίλους.

"Όταν πρόκειται να παρευρεθί σε κηδεία ή μίς Χρίστιαν ντύνεται σ' άσπρα. Τοποθετεί ένα γαρύφαλλο στο στήθος της και με μια μπλε ζώνη στή μέση. 'Ετσι δέ όπως είναι στολισμένη σαν νύφη, εύθους μόλις παρουσιασθή ανάμεσα στην πένθιμη όμήγυρη εξαπολύει ως... άπεριτφ στην γενική Ολίψη των παρισταμένων τους πρώτους γόους της.

—Είμαι πολύ αδιάσητη γυναίκα, λέγει, δικαιολογώντας την συμπεριφορά της, και δεν μπορώ να μην εκδηλώσω τον σεβασμό μου στον νεκρό και την συμπάθειά μου στους πενθούντας.

"Εννοείται ότι στο τέλος δεν απαξιούει δεχθί ένα μικρό ποσό, έτσι, ως έδος... ψυχικής οδύνης για την συγκίνηση που δοκιμάζει, από τους συγγενείς του νεκρού.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ Σοβαρές Κυβέντες

Κουβέντες του Βάδρακα

Ο καφές

Αδερφάκι διευθυντή.

Ο καφές όπως γνωρίζεις είναι ή κινητήριος δύναμις των άπανταχού Έλλήνων. 'Ο ρωμηός αν δεν χασμουρηθή τρεις

κι' αν δέ πη έφτά καφέδες άπαντωδς μετά παξιμαδιού ή και άνευ, δεν μπορεί να ξεγηθή εργασία, που να χαλάσει ή πλάση. Τώρα λοιπόν θα ήθελαν να μάς τον καταργήσουν. Φραπές σου λέει ο άλλος! Γιατί, ρε κύριε, φραπές; 'Εγώ γουστάρω να πιω καφέ άληθινό με δυο δάχτυλα τελβέ για να καταλάβω τον έαυτό μου. Αυτός που μάς σεργίρει έσύ, ρε κύριε Λουμίδη, δεν είναι καφές, είναι σποινάδα χρώματος καφεδι.

Σου το λέω και να μου το θυμήθης. "Αν ο καφές καταργηθή άπ' την Ελλάδα, κλάψτε μας. χωρίς πολλά θαρή και όχι σε μισό φλυτζάνι ήμιασε άπολωλότα πρόβατα. Φράγκο δεν κάνουμε χωρίς καφέ. Το μαυροζούμι είναι για τον Ρωμηό το πάν.

'Ο Ρωμηός, ρε φίλε, μπορεί να την περάση κοιτάει χωρίς φαί με ψωμί κι, έληά, που λέει ο λόγος, αλλά χωρίς καφέ δεν κάνει ούτε δευτερόλεπτο.

Πώς θέλεις να εργασθώ και πως θέλεις ν' άποδώσω αν δεν κυκλοφορήση προηγουμένως ο «με όλίγη» στις φλέδες μου;

Οι φραπέδες και τα λοιπά μεταλλικά ύδατα δεν είναι για μās, είναι για τους άσθενείς. Δεν ξέρω, μορ' άδερφέ, αν τα λέω καλά. "Αν όμως δεν τα λέω να ξερης πως δεν φταίω έγώ. Δεν έχω πη ακόμα τον πρωινό μου καφέ.

Γειά χαρά το λοιπόν
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Μικρά άν-γελοία

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ, δωμάτιον εις κυρίαν με δυο εισόδους. Μεσιται άποκλείονται.

ΔΩΜΑΤΙΟΝ, εις κεντρικήν θέσιν, με χρήσιν λουτρού και τηλεφώνου, παραδίδει μαθήματα αγγλικής.

ΑΓΓΛΙΣ δεσποινίς γνωρίζουσα και την Έλληνικήν ένοικιάζεται αντί έπτακοσίων δραχ. τον μήνα. Προτιμώνται οι έγγήνηδες.

Σουρρεαλιστική ποίησης

Κίτρινες αλήθειες

Ούτε μια χερσόνησος δεν φόρεσε τουαλέττα μπλε-νους για να φάη συναγρίδες. 'Επάνω στο μελανοδοχείο μια 'Αργεντινή όρχήστρα έπαιζε τάβλι. Τί περιμένουμε λοιπόν άπ' τη ζωή; Γιατί δεν φορέμε κίτρινα ρούχα, άφοδ' μόνον έτσι θα φαινόμεστε πως είμαστε οδοντοίατροί; Τα παπούτσια μου κυττάχθηκαν στα μά-

Και κανείς δεν τόλμησε να μάθη 'Αγ- (γλικά.

Γιατί; Γιατί, Θεέ μου, βασανίζομαστε σαν νάμαστε βερνίκι Εύρωπαϊκό; Μία μονάχα λύσις υπάρχει: Να φύγουν όλοι οι βάρκαχοι και να κάνουν σωματείο. Τότε όμως πως θα δολεύουν οι άλεύροβμο-

Τελειώνοντας δεν έχω να πώ παρά μόνο μια λέξη: Τσίπ σανδουάρ.

ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

Νέα και περίεργα

(Αυτή την εβδομάδα ούδένα πρόβατο γεννήθηκε με όχτώ κεφάλια, καμιά άγελάδα δεν μίλησε Γαλλικά, κανένας άνθρωπος δεν σκότωσε την θεία του δια λόγους αισθηματικούς, κανένα μαντολίνο δεν έπαιζε πιάγο. 'Αρα, δεν υπάρχει το κατάλληλο υλικό για τη στήλη μας).

Μαγικά παιχνίδια

'Αριθμητικές άκροβασιές
"Όταν έχετε τον αριθμό 74689 και προσθέσετε σ' αυτόν το 3525, κατόπι το 37602 και έπειτα αφαιρέσετε το 9521)2 και πολλαπλασιάσετε την διαφοράν επί 87.50 και προσθέσετε στο γινόμενον τον αριθμό 870352688000, ή άθροισμα θα έχετε;

Σημειώστε ότι όλες αυτές οι πράξεις πρέπει να γίνουν νοερώς. Χωρίς μολύβι δηλ. και χαρτί.

Το χαμένο πιθηκάκι

Μια κυρία είχε ένα χαριτωμένο πιθηκάκι, το οποίο υπεραγαπούσε. Το λέγαμε κάκι, το οποίο υπεραγαπούσε! 'Η Τζών και ήταν πολύ καλομαθημένο! 'Ετρωγε όλο φουντούκια. Μια μέρα ο Τζών εξηφανίσθη ξαφνικά. Άπορηγόρητη ή Κη δεν ήξερε που να τον βρή. Το ξέρετε μήπως έσείς;

Γράμματα του Τζονέττου

Κογκρέσο

Σιόρ Ντιρεττόρ μου τση 'Εβδομάς.

Είδες μάτια μου που άριθάρανε στην 'Αθήνα, ούλης τση Βαλκανικής Χερσονήσου οι ντοττόροι των αυτιώνων τση μύτης και του λάρυγγα για να κάμουνε Κογκρέσο;

'Εγώ λοιπόν, με τη μνήμη του Μέντιλα, δεν μπορώ να νοιάσω τί λόγο έχουνε ούλα έφτά τα Κογκρέσα. Περίπατος, φαγοπότι και παρλαμένο με δίχως αποτέλεσμα. Γιατί άς αφήσουμε στη μπάντα τοι μαρτζο-λέτες; Δες να γιαιτρεύονται καλλίτερα οι μύτες και τ' αυτιά των ανθρώπων ύστε- ρας άπ' το Κογκρέ- σο; 'Εγώ, ψυχούλα μου δεν το πιστεύω που να ζωντάνεψε ο πάππος μου ο κόντε- Τσέζαρες και να μου το ύπογράψη!

Τόμον λοιπόν, και δε θγαίνει τίποτα γιατί δε λένε οι προφεσόροι καθαρά και λίμπερα πως κάνουνε μαθές ταξίδι, άναψυχής παρά μάς κοινοιάρουνε με τοι άνακοινώσεις και τοι φλυαρίες;

Για μόμολα μάς έπήρανε;

Σαλούτε
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

'Η λαϊκή σοφία

Παροιμίες

—Μια στο Βόλο, μια στην Πάτρα, τρεις εις το Ευλόκαστρο.

—Όταν βράζει μακαρόνια, τί σε μέλλει αν θα βρέξη;

—Πήγαινε στο διάολο κι' ύστερα τα λέμε.

—Δεν το ήθελε ο Μητρος, κι' όμως έφαγε υποτίλλεις.

—Το γυαλό το βότσαλο γίνεται και πίπα.

—Πέσμου που εκάθησες να σου πώ άγντίο.

—Τρεις φορές το δώδεκα κάνει δεκα-έξη.

—Εφτακόσια πέταλα κάνουνε δυο χρόνια.

—Το γλυκό νερό της λίμνης, δεν φυτώνει στο φεγγάρι.

—Αν έπήγαινες πεζή, θάπινες και ζυδι.

Ο Φιλίπερ ήταν ένας δικηγόρος πολύ μορφωμένος και με χαρακτήρα ευθύτατο. Γι' αυτό, αν και σχετικώς νέος, είχε ήδη αποκτήσει μεγάλη πελατεία.

Όταν του ζητούσαν καμιά νομική συμβουλή, την έδινε πρώτα σύμφωνα με τον νόμο. Έστερα όμως έδινε μιαν άλλη συμβουλή, διαφορετική πολλές φορές από την πρώτη. Σύμφωνα όμως με τη συνείδησή του και με τους άγραφους ηθικούς νόμους.

Ήταν τριάντα πέντε χρόνων, είχε ένα πρόσφορο πολύ συμπαθητικό και ήταν πάντα ντυμένος κομψότατα. Δεν παρουσιάζετο ως δανδής. Την έκλογή του την είχε ήδη κάνει, άλλωστε. Άγαπούσε τρελλά την Πωλιν Κονράντ, μια χαριτωμένη ζωντοχήρα τριάντα πέντε χρόνων. Της είχε προτείνει πολλές φορές να την πάρει, αυτή όμως δεν είχε δεχθεί.

Φαντάζεσθε την κατάπληξη του Φιλίπερ όταν, ένα απόγευμα, έδεχθη την επίσκεψη της κυρίας Κονράντ.

— Έρχομαι να σας ζητήσω μια συμβουλή, του είπε η ωραία ζωντοχήρα, για μια αισθηματική υπόθεσή μου...

— Εκάματε πολύ καλά. Σας ακούω.

— Πρώτα-πρώτα πρέπει να σας δηλώσω ότι δεν σκοπεύω, με κανένα τρόπο, να ξαναπαντρευθώ.

— Έχετε άδικο.

— Το ξέρω αυτό, μου τώχετε πη χίλιες φορές. Μου έχετε πη επίσης πως θα ήταν έγκλημα κατά του εαυτού μου να παραμείνω χωρίς έρωτα. Έγώ, όταν τάκουσα αυτό άρκέσθηκα, όπως θα θυμάστε, να αναγκάσω τους ώμους...

— Τους ωραίους σας ώμους...

— Κι' έπειτα... τι να σας πω: έσκέφθηκα και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έχετε δίκιο. Δεν μπορέ να ζήση κανείς χωρίς έρωτα. Μ' άγάπησε κάποιος και δεν απέκρουσα τον έρωτά του. Και ξέρετε γιατί δεν τον απέκρουσα; Γιατί έπιμνω πάντοτε στην απόφασή μου να μην παντρευθώ. Ο θαυμαστής μου λοιπόν αυτός είνε ήδη παντρεμένος! Συνεπώς δεν υπάρχει κίνδυνος να μου προτείνη γάμο...

— Εκτός εάν χωρίση από τη γυναίκα του για να σας παντρευθώ.

— Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Τον ξέρετε, άλλωστε... Είνε ο Άδόλφος Ντελογκαίν. Το χρειάζεται μια «έξωσυζυγική» τρυφερότης γιατί η γυναίκα του είνε άρρωστη. Δεν θέλει, βλέπετε, να την εγκαταλείψη τελείως.

— Άρκείται στο να την εγκαταλείψη «μερικώς».

— Μου έξωμολογήθηκε τον πόνο του. Βγαίνει έξω συχνά, προσπαθεί να ξεχαστή με την συντροφιά των φίλων του. Δεν του άρουν όμως αυτά έχει ανάγκη κάποιος σταθεράς στοργής, ενός αισθηματικού δεσμού διαρκείας. Το ιδανικό του συμφωνεί απόλυτως με το δικό μου: είνε κεκτημένος υπέρ της αμοιβαίας έλευθερίας...

— Με άλλα λόγια ήρθατε με την βεβαιότητα ότι η συμβουλή που θα

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ένα ώραίο διήγημα του Λεόν Φραπιέ

σας δώσω θα είνε σύμφωνη με την κρυφή σας επιθυμία. Ότι θα σας ένοχούω, δηλαδή, στην απόφασή σας να δεχθώ τις προτάσεις του Ντελογκαίν. Άς δούμε όμως υπό ποίας προϋποθέσεις μπορώ να το κάμω αυτό.

Είνε τώρα κάμποσος καιρός όπου παρακολουθώ όλα συμβαίνουν στο σπίτι του Ντελογκαίν. Η γυναίκα του είνε άρρωστη, πράγματι, αλλά δεν πάσχει από καμιά συνηθισμένη άρρώστεια. Είνε απόλυστα κουρασμένη, έχει πάθει υπερκόπωση, και κυρίως υποφέρει για το φέρεσιμό του άνδρός της απέναντί της.

Διευθύνει, καθώς ξέρετε, ένα μεγάλο σχολείο, η γυναίκα του Ντελογκαίν. Ως εκ τούτου έχει ένα σωρό έγνοιες, ένα σωρό ασχολίες. Το έραδύ είνε κουρασμένη. Και ο άνδρας της, που του άρουν τα γλέντια και η ζωή, την παραμελεί... Γι' αυτό, κυρίως, υποφέρει η κυρία Ντελογκαίν.

Ίδού λοιπόν ποιά είνε η συμβουλή μου: την έρωτική σας περιπέτεια, χωρίς να την εγκαταλείψετε τελείως μπορείτε να την κατευθύνετε έτσι ώστε να μην έχετε τύψεις μεθαύριο.

Θα πητε στον Ντελογκαίν: «Άγαπήτη μου, είμαι σύμφωνη. Θα δεχθώ τις προτάσεις σου, όχι όμως τώρα άμέσως... Θα περιφρονούσα τον εαυτό μου εάν έπαιρνα τον άνδρα μιας γυναίκας άρρωστης, ανήμπορης... Και σένα, άλλωστε, η εύτυχία σου θα δηλητηριάζοταν από τις τύψεις. Για να μπορέσουμε ν' απολαύσουμε την εύτυχία μας πρέπει η γυναίκα σου να γίνη καλά... Και για

να το καταφέρω αυτό, είνε απαραίτητο να παύσης να την παραμελής, να φροντίσεις γι' αυτήν, να της δείξης λίγη στοργή...»

Η κυρία Κονράντ φαινόταν ένθουσιασμένη.

— Μα ναι, καλέ! φώναξε με χαρά. Είνε υπέροχο αυτό!

— — —

Ετσι, λοιπόν, συνέθεσαν τα πράγματα. Η ήρωίς μας, στην πρώτη συνάντησή που είχε με τον Ντελογκαίν του καθώρισε τις απαιτήσεις της, της, σύμφωνα με την συμβουλή που της είχε δώσει ο Φιλίπερ.

Και την επομένη έπληγε να βρή τον «συμβουλάτορά» της.

— Κάτι σκέφθηκα! του είπε. Μη τυχόν ο Ντελογκαίν, όταν άρχισή να περιποιείται τη γυναίκα του, να μένη μαζί της αντί να γλεντά έξω, να της δείχνη στοργή όπως του έζητησα, μη τυχόν άρχισή πάλι να την άγαπά;

— Πιθανόν...

— Μα τότε δεν θάχη πια την διάθεση να έπιμειν στις προτάσεις που προς έμένα. Τί θα κερδίσω λοιπόν;

— Θα κερδίσετε την ικανοποίηση του ότι φερθήκατε τίμια, σύμφωνα με την καλή σας καρδιά.

— Ψεύτη! Έλεεινέ! Άπατεώνα! Δεν είχα ανάγκη από αυτή την εύτυχία... Επίτηδες τα έκαμες όλ' αυτά για να με χωρίσης από τον Ντελογκαίν... Και μη γελās, σε παρακαλώ.

Ο Φιλίπερ όμως δεν μπορούσε να κρατήση τα γέλια. Περιμένε να της περάσουν τα νεύρα κι' έπειτα την έρώτησε εάν ήταν αποφασισμένη να μη δοκιμάση ποτέ της την εύτυχία...

Τότε αυτή, με μάτια δακρυσμένα ακόμη, έδήλωσε ότι δεν του άξιζε μια τόσο καλή γυναίκα, αλλά μια που είχε άρξήσει τις θυσίες θα έφτανε ως το τέλος: ναι... Θα γινόταν γυναίκα του...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

— Έρχομαι να σας ζητήσω μια συμβουλή, του είπε.

κων κι' ένα-δυό μεγάλους συναγωνιστές που άκολουθούσαν σε απόσταση.

Εκείνη την ημέρα, δεν φύσαγε καθόλου κι' ύστερα από λίγη ώρα πορείας στους αϊθέρας ή φούσκα πήγε κι' έπεσε στην όδο Πιτάκη όπου οι αντίπαλοι ήταν κιόλας συγκεντρωμένοι. Ποιν όμως πέση οι δυό έχθρικές παρατάξεις στεκόνοτουσαν στη μέση του δρόμου και σε απόσταση καμιά τριανταριά μέτρων ή μια άπ' την άλλη παρακολουθούσαν με τ'α κεφάλια ψηλά

το σιγανό κατέβασμα της θαρέλλας. Άλλά προτού καλά-καλά προσγειωθή πετάγεται ένας μάγκας της αντίπαλης ομάδος και κουκουλώνει το σφουγγάρι για να το σδύση με μια τραγιάσκα που κρατούσε στο χέρι. Μόλις τον βλέπω δεν χάνω καιρό και χυμάω κατ' έπάνω του. Με μια γερή κεφαλιά στο στομάχι κι' ένα δευτερόλεπτο τον ξάπλωσα χάμω κι' έπεσα μ' όλο το βάρος του σώματός μου έπάνω στη θαρέλα την οποία άρπαξα με τα δυό μου χέρια άπ' το στεφάνι. Καθώς έκανα όμως να σηκωθώ, έσφηνικά σκοτεινιάσε ο όρίζων κι' αίσθανθήκα ένα τρομερό βάρος να μου πιέξη το κορμί.

Τό τί είχε συμβεί είνε εύκολο να το μοντέψετε. Μόλις με είδαν να τρέχω προς το μέρος της φούσκας, φίλοι και έχθροι μ' άκολουθήσαν δρομαίοι και σε λίγο με κουκούλωσαν πέφτοντας όλοι από πάνω μου. Πώς δεν έσκασα, ένας Θεός το ξέρει!

Τέλος, ύστερα από ένα λυσσώδη άγώνα άρκετης ώρας κατόρθωσα ν' άνοιξω μια διέξοδο άνάμεσα από διάφορες άρίδες, κεφάλια και χέρια και να λυτρωθώ άπ' το ανθρώπινο κύμα που κόντευε, να με πνίξη. Ο-

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

2ον

Δέσποινα ή καρεκλού, ο πρώτος έρως τού Κυριακού

ΣΤΑ παιδικά μου χρόνια ύπήρχε ακόμη στας Άθήνας ένα παλιό άθλητικό έθιμο που είχε ριζοβολήσει στον τόπο μας άπ' την εποχή της τουρκοκρατίας: ο πετροπόλεμος!

Τις γιορτινές ημέρες και τις Κυριακές τα παιδιά του λαού είχαν ό-λα, δίχως καμιά έξαιρέση το ίδιο πρόγραμμα διασκεδάσεως. Το πρωί πήγαιναν για πετροπόλεμο και το απόγευμα βγαίνανε τσάρκα για να γαμπρίσουν στα δρομάκια και την πλατεία της συνοικίας τους. Φυσικά, ο άπογευματινός περίπατος ήταν μόνο για κείνους που έπιστρέφανε άπ' τον πρωϊνό άγώνα με το κεφάλι γερό και την κοιλιά χωρίς «κουμπότρυπες» άπ' τις μαχαιριές των αντιπάλων.

Κάθε συνοικία είχε την ομάδα της. Μια ομάδα από πενήντα ως εκατό άγόρια μ' έναν άρχηγό επί κεφαλής. Ο Παπαπούρος, ένα παλληκάρι ως εκεί πάνω μελαχροινό και γεροδεμένο οδηγούσε τους Μεταξουργιώτες. Ο Τάσος ο Παξιμάδης, ένας θαρραλέος και ριψοκίνδυνος άντρας καμιά τριανταριά χρόνων έκουρούσε τους πετροπολεμιστές της συνοικίας των Κρητικών. Έγώ, έπειδή ήμουν ακόμη μικρός είχα διοριστεί άρχηγός των πιτσιρικών. Η δικρίσις αυτή με γέμισε ύπερηφάνεια και πήρα άμέσως το ρόλο μου στα σοβαρά. Πηγαίνονερχόμουν σκεπτικός μπρός-πίσω πριν άπ' τη μάχη, έδινα δεξιά-άριστερά, άφθονες διαταγές, άγριοκύνταξα που και που κανέναν αντίπασο συμπολεμιστή μου και γενικά προσπαθούσα να πάρω το ύφος άληθινού στρατηγού. Με τη διαφορά πως στη θέση του στρατιωτικού ηθλικίου φορούσα μια κουρελιασμένη τραγιάσκα και αντί για σπαθί κράταγα μια μικρή φαλτσέτα την όποια χειριζόμουν μ' έ-ξαιρετική δεξιότητα. Οι μεγαλύτεροι στην ήλικία ήταν ώπλισμένοι με λογις-λονής μαχαίρια κι' έβλεπε-πε στο πεδίο της μάχης να κραδαίνονται στον άέρα σούθλες που πνήνουν το κοκορέτσι και χαντζάρια της εποχής του Μωάμεθ. Οι άρχηγοί και μερικοί ακόμη είχαν πάντα μα-ζί τους και μια διμούτσουνη πιστόλα για να τρομοκρατούν τον ένθρο κτυ-πάντας στον άέρα, αλλά δεν άργούσαν, όταν έβλεπαν τα σκούρα, να σπή φυτέψουν και καμιά στο ψα-χνό.

Ο πετροπόλεμος έκηρύσσεται με

μηνύματα. Προς το τέλος της έβδο-μάδος οι Μεταξουργιώτες στέλνανε στα παλληκάρια της Κασσίδας ή των Κρητικών ειδοποίηση πως την προσεχή Κυριακή τα περιμέναμε στο τάδε χωράφι για άγώνα. Η άντιθέτως, έμεις λαδαινάμε άπ' τους Πλακιώτες ή άπ' άλλες συνοικίες παρόμοια μηνύματα.

Πολλές φορές, όμως, ύπήρχαν πραγματικές αιτίες, που μας άναγκάζανε να κατεβούμε στο πεδίο της τιμής για να λύσουμε τις διαφορές μας. Όταν τύχαινε, παραδείγματος χάριν, να θαρέσουν κανένα δικό μας παιδί ή να πειράξουν μεταξουργιώ-τισσα άγόρια ξένης συνοικίας. Τότε μέση λύσις δεν χωρούσε. Ξεπλέναμε άμέσως με τις πέτρες την προσβολή που είχαν κάνει στη γειτονία μας.

Άλλες φορές πάλι όταν δεν ύπήρ-χε πρόχειρος λόγος για καυγά, την άφορμή μας την έδινε ένα μπαλλόνι με κανινό που άμολλάγαμε στον άέρα. Η φούσκα ανέβαινε ψηλά και πήγαινε ύστερα από ένα ταξιδάκι άρκετης ώρας να πέση στους δρό-μους ή στα κεραμίδια μιας άλλης συνοικίας. Οι δικοί μας παρακολου-θούσαν τη διαδρομή της και μόλις έπεφτε πουθενά τρέ-χαν να τη ζητήσουν άπ' τα παιδιά της γειτονιάς. Σ' αυτό το άναμεταξύ οι ομάδες των συνοικιών έκείνων ύπου ν' πήρχε πιθανότης ν' άράξη το μπαλλόνι καλούσαν τα μέλη τους σε συναγερμό γιατί έθεωρείτο μεγάλη άτιμία για κείνους που έπέστρε-φαν τη φούσκα χω-ρίς να προηγηθί πετροπόλεμος.

Θυμάμαι, λοιπόν, μια Κυριακή πρωί, φτιάσαμε μια πε-λωρία χάρτινη θα-ρέλλα από 24 μεγά-λες χρωματιστές κόλλες. Αφού την έτοιμάσαμε με κά-θε δυνατή έπιμέλεια και στερεώσαμε κα-λά το στεφάνι της βάσεως, τοποθετή-σαμε με προσοχή το σφουγγάρι κι' άφου το άνάψαμε την ά-φήσαμε έλεύθερη. Έπί της παρακολού-θής είχα τεθή έγώ μαζί με την ό-ψθιοιμ λογιστορφή

Ο Κυριακός εις ήλικίαν 22 έτών, μόλις πρωτάρχισε στο θέατρο, συνομιλώντας σ' έν α συνοικιακό καφεενάκι με τον Γ. Σαμαρτζή άδελφόν του σημερινού θιασάρχου του.

Αισθηματικός διάλογος

(Φθινοπωρινό δειλινό, γεμάτο ἀκαθόριστες ἀπειλές στην ἀτμόσφαιρα, καὶ ἀνεπαίσθητα ῥίγη. Ἐκείνη, ξαφνιασμένη ἀπ' τὴς πρῶτες ἀνατριχίλες τοῦ νησιοῦ, ἔχει μαζεμένη σὲ μιὰ γωνίτσα τῆς βεράντας τῆς, τυλιγμένη, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, μὲ μιὰ πράσινη ρόμπα, ποὺ τῆς σκεπάζει τὰ χέρια καὶ τῆς σφίγγει τὴ λεπτὴ σιλουέττα. Σὲ μιὰ στιγμή χτυπάει τὸ κουδούνι καὶ μπαίνει ὕστερ' ἀπὸ λίγο Ἐκείνος, μὲ μιὰν ἀγκυλιά κάτασπρους ὑακίνθους, ποὺ σκορπίζουν δυνατὲς νοσταλγίες σὲ μορφὴ ἀρωμάτων).

Ἐκείνος (σιγά) : Καλησπέρα ἀγάπη μου... (τὴ φιλάει διακριτικά).

Ἐκείνη : Καλησπέρα... Κάτσε... (τοῦ προσφέρει ἕνα πάνινο ἀναπαυτικό κάθισμα). Πῶς εἶς' ἀπὸ μελαγχολία...

Ἐκείνος : Πῶς νάμαι ; Ἀνασαινώ, ἀντὶ ὀδυρόνο, θλίψη καὶ μελαγχολία...

Ἐκείνη : Εἶδες, καλέ ;... Φθινόπωρο μύρισε...

Ἐκείνος : Ὅλα τὸ δείχνουν... Ἀπ' τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν, ὡς τὰ κέρνισα, σκληρὰ πέταλλα αὐτῶν τῶν ὑακίνθων...

Ἐκείνη (θυθίζει τὸ πρόσωπό της μέσα στὴν τούφφα τῶν ἀνθισμένων καλαμιῶν, καὶ εἰσπνέει θαυμάσια τὸ ἀρώμα τους, γεμάτο ἀπὸ μιὰ νοσηρότατη κατῆφεια) : Ναι, ἔχεις δίκιο... Ὡς κι' οἱ ὑακίνθοι μυρίζουν φθινόπωρο... Ἡ βαρειά μου ρουδιά τους ἔχει κάτι ἀπ' τὴ νοσταλγία τοῦ θανάτου...

Ἐκείνος : Καμένο καλοκαίρακι... τόσον καιρὸ τώρα, δὲν κάναμε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τὸ θρίζουμε... Μὰς ἐνοχλοῦσαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου του, οἱ ψηλὲς θερμοκρασίες τῶν ἡμερῶν του, τὸ ἀνέφελε στερέωμά του... Ἔτσι εἶν' ὁ ἄνθρωπος : Κακὸς κι' ἀχάριστος... Νὰ τώρα ποὺ ἡ αὐλαία τῶν νεφῶν κλείνει ἀπότομα τὴν ἐποχὴ τῆς ξενοιασιάς καὶ τοῦ παραθαλάσσιου πανηγυρισμοῦ, κι' ἀνοίγει τὴν περίοδο τῆς βαρειάς χειμωνιάτικης περισυλλογῆς... Κι' ἡ μετάνοια ἀπ' τὸ γλέντι στὴν κατῆφεια, γίνεται μ' ἐνδιάμεσο ἀναγκαστικὸ σταθιὸ τὸ φθινόπωρο, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα λυπητερὸ ἰντερμέτζο ἀνάμεσα σὸ κελᾶδιμα τοῦ κότεουφου καὶ τὸ μουγκρητὸ τοῦ βοριά... Τὸ φθινόπωρο μοιάζει ἀκόμα μ' ἕνα καθαρτήριο, ποὺ, μεταξὺ παρὰδαισίου καὶ κόλασης, σκοπὸ καὶ προορισμὸ ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαθάρσῃ ἀπὸ κάθε ἔχνοχ χαρᾶς — λείψανο τοῦ καλοκαιριοῦ... —, νὰ μᾶς ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ κάθε μῦριο αἰσιοδοξίας, νὰ ξεράνῃ στὴν ἄκρη τῶν χειλῶν μας καὶ τὴν πὶὸ ἀσήμεντη νότα εὐτυχίας... Τόσους μῆνες τώρα, οὔτε στιγμή δὲ συλλογιστήκαμε ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ τελειώσῃ κάποτε : Ἡ μεγάλη εὐτυχία μᾶς κλείνει τὰ μάτια, καὶ μᾶς κάνει νὰ νομίζουμε πῶς εἶνε αἰώνια, ἀφοῦ ὅλα τ' ἀγαπημένα πράγματα ποὺ θέλουμε νὰ εἶνε παντοτεινά, τὰ σταθεροποιούμε μὲ τὴ φαντασία μας στὴ βεβαιότητα τῆς ἀπεριόριστης διάρκειας... Κι' ὁμως, νὰ ποὺ τὸ καλοκαίρι τέλειωσε, καὶ τὸ φθινόπωρο μύρισε, καὶ χίλιοι δυὸ θάνατοι θρίσκονται κρε-

μασμένοι στὴν ἀτμόσφαιρα σὰν ἀπειλές, ἔτοιμοι νὰ ἐισχωρήσουν, μαζί μὲ τὴν ἀναπνοή μας, ὡς θαθεῖα στὴν ψυχὴ μας...

Ἐκείνη (ξεφυλλίζοντας ἕναν ὑακίνθο) : Βλέπω, σὲ ἐπιρρέασε ἡ ἐποχὴ...

Ἐκείνος (ἀνάθοντας ἕνα τσιγάρο) : Ναι... Ἴσως... (Μικρὴ σιωπὴ). Σουρουπώνει. Ἀλήθεια, ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο...

Ἐκείνη : Δόσμου πρῶτα ἕνα τσιγάρο...

Ἐκείνος (τῆς δίνει καὶ τῆς τὸ ἀνάβει) : Πού λές... (Σταματάει διστακτικός).

Ἐκείνη (τραβάει μιὰ θαθεῖα ρουφηξιά, κι' ὕστερα ἀναποδογυρίζει τὸ κεφάλι της στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας). Λοιπὸν ; Ἀκούω...

Ἐκείνος (σὰν νὰ παίρνῃ ἀπόφαση) : Νά... ξέρης... Εἶνε μερικὰ πράγματα ποὺ δὲ λέγονται εὐκολά...

Ἐκείνη (τραβάει κι' ἄλλη ρουφηξιά). Νὰ σὲ βοηθῶ λοιπὸν ἐγώ : Χωρίζουμε... Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἐκείνος (ταραγμένος). Τί λές ;... Ἐχεις κάτι ἰδέες καμμιὰ φορὰ...

Ἐκείνη : Καὶ τί, διατυπώνω ὡμά... Πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσῃς...

Ἐκείνος : Ὅχι δά, καὶ μὲν... Γίνεται νὰ χωρίσουμε ; Ἐχουμε δεθῇ τόσον καιρὸ τώρα, μὲ τὰ γλυκὰ δεσμὰ τῆς πὶὸ ἀπέραντης ἀγάπης... Κι' ἡ ἀγάπη μας ἀν' ὑποθέσουμε πῶς μετριαζότανε κάπως, τότε πάλι θὰ μᾶς δένε ἡ συνήθεια...

Ἐκείνη (σκεπτικά) : Ἡ συνήθεια ;... Καὶ θὰ περιμένουμε τὴ συνήθεια γιὰ νὰ μᾶς δέσῃ, ὅταν θάχῃ σπάσῃ ὁ δεσμὸς τῆς ἀγάπης ;

Ἐκείνος (σοβαρά) : Μὴ μιλᾶς χρυσὴ μου, μὲ τόση περιφρόνηση γιὰ τὴ συνήθεια... Δημιουργεῖ κι' αὐτὴ ἐνώσεις δυνατὲς, ὅπως κι' ἡ ἀγάπη... Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάμε, ὅσο τὸν ἀγαπάμε, μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς τὸν περιβάλλουμε μὲ τὸ φωτοστέφανο τῶν καινούργιων μας ἐντυπώσεων, κι' ὅτι εἶνε περισσότερο στιγμιαῖο πάθος αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνει μαζὶ του, παρὰ σταθερὴ ἐνώση... Σιγά-σιγά ὁμως, ἡ ἀγάπη, κι' ἡ πρώτη ἐντύπωση πεθαίνουν, κι' ἀφήνουνε στὴ θέση τους τὴ συνήθεια γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐρωτικὴ σχέση... Τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶμε μπαίνει σὰ δηλητήριο στὶς φλέβες μας, κι' ἀποκτᾶ ὁ ὀργανισμὸς μας τὴν ἑξῆ τοῦ νὰ νοιώθῃ κάθε μέρα τὰ ἴδια φιλιά, ν' ἀκούῃ τὰ ἴδια λόγια, ν' ἀ-

νασαινῇ τὸ ἴδιο ἀρώμα... Τότε, καὶ νὰ θέλουμε δὲν εἶνε δυνατό νὰ σπάσουμε τὸν ἐρωτικὸ δεσμὸ μας... Εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ προσπαθῶμε νὰ κόψουμε τὴν κοκαίνη : Ἡ ἀντίδραση τοῦ ὀργανισμοῦ μας θά'ναι τρεμερὴ, κι' ἴσως ἀκόμα καὶ θανατηφόρα... Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὰ χρόνια περνᾶνε χωρὶς νὰ τὰ καταλάβουμε... Ἡ συνήθεια, ὅσο πὶὸ πολὺ ἐξαρτᾶται ὁ ἔρωτας, τόσο μεγαλώνει τὸ δεσμὸς μας... Κι' ἔτσι, βλέπουμε γερντάκια νὰ πεθαίνουν μὲ τὰ χέρια τους ἐνωμένα...

Ἐκείνη (μένει γιὰ λίγο σιωπηλή) : Ὡραία ὅλη αὐτὴ ἡ θεωρία σου περὶ συνήθειας, ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὸν ἔρωτα...

Ἐκείνος : Καὶ, ἰδίως, σώστη...

Ἐκείνη : Ἐμᾶς τί νομίζεις πῶς μᾶς δένει ; Ὁ ἔρωτας, ἡ ἡ συνήθεια ;...

Ἐκείνος (ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη) : Ὁ ἔρωτας θέβαια...

Ἐκείνη (κάπως μελαγχολικά) : Ἐγὼ θρίσκω πῶς οὔτε ἡ συνήθεια...

Ἐκείνος (αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωση νὰ διαμαρτυρηθῇ) : Γιατὶ τὸ λές αὐτό ;... Δὲν ἔχεις κανένα λόγο... Εἶν' ἐντελὸς αὐθαίρετο καὶ ψεύτικο...

Ἐκείνη (παρakoλουθεῖ ἕνα κιτρινωμένον φύλλο ποὺ στροβιλίζε-

ται στὸν ἀέρα, καὶ σὸ τέλος προσγειώνεται ἀπαλὰ σὸ νοτισμένο χῶμα) : Θυμᾶσαι, στὴν ἀρχὴ τοῦ δεσμοῦ μας ; Δὲν ἤθελες νὰ χωριστοῦμε οὔτε μιὰ στιγμή... Ὑστερα, σιγά-σιγά, ἄρχισαν οἱ ὄρες νὰ παρεμβά-λονται μεταξύ μας καὶ νὰ μᾶς χωρίζουν... Ὡσπου, τώρα κατάντησε νὰρχεσαι σὰν ἐπισκέπτης, νὰ μὲ φιλᾶς τυπικά, καὶ νὰ μὴ θρίσκῃς σὸ τέλος τὰ λόγια ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦ-

σης γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς τὸ χωρισμὸ μας...

Ἐκείνος (σκύβει τὸ κεφάλι) : Ξέρεις... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ταξιδέψω γιὰ λίγον καιρὸ...

Ἐκείνη (μὲ ψεύτικη ἀδιαφορία) : Γιὰ πόσους μῆνες ;...

Ἐκείνος : Μὰ... γιὰ τρεῖς ἡ γιὰ τέσσερις...

Ἐκείνη : Ἴσως καὶ περισσότερους, ἔ ;...

Ἐκείνος : Τὸ πολὺ πέντε ἢ ἕξη...

Ἐκείνη : Καί, φεύγεις αὔριο ;

Ἐκείνος : Μὲ τὸ Σεμπλόν...

Ἐκείνη (σβύνει τὸ τσιγάρο της σὸ μικρὸ πορσελένιο τασάκι μὲ χέρι ποὺ δὲν τρέμει καθόλου) : Καὶ ἦρθες, θέβαια, νὰ μ' ἀποχαιρετίσης...

Ἐκείνος (ποὺ νόμιζε πῶς μὲ τὴν ἀναγγελία τοῦ χωρισμοῦ θ' ἀντιμετώπιζε καμμιὰ καταγίδα, μὲ δάκρυα, θυμοὺς καὶ λιποθυμίες) : Θὰ σοῦ γράφω συχνά... Ἀπὸ κάθε μέρος θὰ σοῦ στέλνω κι' ἕνα γράμμα, ἢ τὸ λιγώτερο, ἕνα κάρτ-ποστάλ...

Ἐκείνη (μὲ συγκρατημένη τρυφερότητα) : Θὰ περιμένω πάντα νέα σου μ' ἀγωνία...

Ἐκείνος (ποὺ ξεχειλίζει ἡ εὐγνωμοσύνη του γιὰ τὸ τάκτ καὶ τὴν εὐπρέπεια της) : Νάξερεις πόσο θὰ μοῦ λείψῃς... (Κάνει νὰ τὴν ἀγκολιάσῃ).

Ἐκείνη (τοῦ ἀπομακρύνει ἡρεμα τὰ χέρια) : Ναι... Ξέρω... Τὸ φαντάζομαι... (Σηκώνεται). Δὲ σὲ ρωτᾶω ἀν' εἶν' ὁμορφὴ, γιὰτὶ ἔμαθα πῶς εἶνε...

Ἐκείνος (κιτρινίζει μέσ' ὁτὸ μισοσκόταδο) : Ὁμορφὴ ;... Ἐμα-θες ;...

Ἐκείνη : Ναι... Εἶνε ξανθιά... Μὲ μάτια μεγάλα, θαυγάλαξα... καὶ μιὰ στρογγυλὴ προίκα...

Ἐκείνος : Τὰ ξέρεις... Ποιὸς μπορεῖ νὰ στὰ εἶπε ;...

Ἐκείνη : Ἀντίο, ἀγαπημένε μου... Δὲ σὲ κρατῶ... Ἀρκετὰ ἐάστη-ξε αὐτὴ ἡ ἱστορία... Ἦτανε γραφτὸ νὰ κιτρινίσῃ ἡ ἀγάπη μας μαζί μὲ τὰ φύλλα... (Ἐκείνος τῆς πιάνει τὰ χέρια. Ἐνα κατὸ δάκρυ πέφτει ἀπὸ τὰ δικά του τὰ χέρια).

Ἐκείνος (ἐλαφρὰ συγκινημένος). Κλαῖς ;...

Ἐκείνη (χαμογελώντας μέσ' σὸ σούρουπο) : Δὲν εἶνε τίποτε... Μ' ἐπιρρεάζει φοβερά ὁ καιρὸς... Φθινόπωρο μύρισε... Δὲν εἶνε τίποτε. Ἀντίο... Δὲ σὲ κρατῶ ἄλλο... Σὲ περιμένουν... (Τὸν πηγαίνει ἔξω, στὴν πόρτα, κι' Ἐκείνος ὀγκώνει μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα, πτυγμένη ἀπ' τὴ μελαγχολία ἐνὸς θανάτου ποὺ πλανιέται στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἐκείνη, ἀφοῦ κλείνει πίσω τοῦ τὴ πόρτα, γυρίζει σιγά-σιγά στὴ βεράντα της, θυθίζει πάλι τὸ πρόσωπό της στὴν τούφφα τῶν ὑακίνθων, καὶ τοὺς μαραίνει μὲ ζεστὰ δάκρυα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα μουσείο Τρόμου στας Αθήνες

Συναρπαστική καμπάνια του κ. Γ. Ρούσσου,
στο έγκληματολογικό μουσείο

Β ΓΑΙΝΟΥΜΕ απ' την αίθουσα της λαϊκίστικης παραζαλισμένης κι' αυθόρμητα τραβούμε προς το αντίκρουτο παράθυρο της μεγάλης αίθουσας, απ' όπου εισορμά αφθονο το ήλιο φως. Στη θάλασσα του ζητούμε να διαλύσουμε την παγερότητα που φωλιάζει στην καρδιά μας από την στιγμή που είδαμε να διαγράφεται μπροστά μας η μαύρη συλλογή της καμινιάς τ' Αναπλιού. Δεν προφθαίνουμε όμως να συνέλθουμε. Καθώς στρέφουμε δεξιά, η ματιά μας πέφτει επάνω σε μία μεγάλη ντουλάπα μέσα στην οποία βρίσκονται παρατεταγμένα καμιά τριανταριά κρανία. Είναι οι κάρτες ιερικών κακούργων από εκείνους που έλάμπριναν την απάισια δόξα της «Καλλιόπης» με τους λαϊμούς των. Η μακάβρια αυτή κρανιοσυλλογή έχει τη μικρή της ιστορία: Πάνε πολλά χρόνια που χαλούσε κόσμο, προπάντων δέ μεταξύ των επιστημόνων, η αλυσμένη εκείνη θεωρία του Λομπρόζο κατά την οποία κάθε εγκληματίας έ- χει διακριτικά γνωρίσματα στο σώμα του. Προγεννητικό, ογκώδες κρανίο, μέτωπο πεπλεγμένο προς τα όπισθα, αυτιά μεγάλα, τρίχωμα της κεφαλής πυκνό, γένι άραιο και εγγεφαλό λιποδαρμή— τί παρηγοριά για τους καλοκάγαθους θλάκες όλης της γης, το τελευταίο αυτό επιστημονικό αξίωμα.

Ο καθηγητής της Ίατροδικαστικής κ. Γεωργιάδης που είναι και ο ιδρυτής και διευθυντής του εγκληματολογικού μουσείου, είχαν επηρεασθή, με τη σειρά του, απ' την ορξική-λευθη αυτή θεωρία, ή οποία ως το σημειώσουμε εδώ παρ' όλίγον να τρελλάνη πολλούς συμπολίτες φιλήσυχους κατά τα άλλα αλλά που είχαν μεγάλα λόγον χάριν αυτής, κάποιον προγεννητικό ή άραιο γένι. Ο κ. Γεωργιάδης κέλησε να εξελέγξη τα συμπεράσματα του Ιταλού επιστήμονος. Και παρακολουθών όλες τις παρατηρήσεις, περιμάζεψε τα κρανία των έ- κτελουμένων. Απ' αυτά έσημα-τίσθη ή σημερινή κρανιοσυλλογή.

Τα συμπεράσματα των μελετών αυτών του κ. καθηγητού είναι έν- διαφέροντα. Και αλλοίμονον, συν- τοιπικά δια την Λομπροζιανήν θεωρίαν. Κανένα από τα περισυλ- λεγμένα κρανία δεν ήταν διαπλα- σμένο σύμφωνα με τα γούστα του σοφού εγκληματολόγου του Του- ρίνου. Και ήταν όλα κρανία κα- κούργων, ανθρώπων ατού σκονι- ού και του παλυνκίου κακοποιών που είχαν κουρσέψει πολλές άν- θρώπινες ζωές. Αντιθέτως ο κ. Γεωργιάδης διεπίστωσε ότι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που επεκαλείτο ο Λομπρόζο παρητη- ρούντο με πολύ έμφανη τρόπον,

μάλιστα σε κρανία... διανοουμένων, έμ- πόρων, καλλιτεχνών ακόμα κι' αρχιερέ- ων, τα οποία είχε βρή τρόπο να εξετά- ση κατά καιρούς ο κ. καθηγητής. Και για να τελειώνουμε με την κρανιοσυλλο- γή ως προσθέσουμε ότι συγκαταλέγεται σ' αυτήν ή κάρτα του περιδοήτου Γερακά- ρη, ο οποίος έβύθισεν την κάμα του στα πλευρά του Δελφινιάνη, όταν ο μακαρί- της πολιτικός θέλησε να κυνηγήση χα- ραντώνη, του Καραπάνου, του Κουνελά- κη, του Μπελιάρα, του Σταύρου, του Γκαράβελη.

4ον. — Δώδεκα κομμένα κεφάλια.

τοπαίνιο και χαρτοπαίκτης της εποχής.

Αντίκρου απ' τη προθήκη των κρανί- ων μία άλλη, μικρότερη βιτρίνα με πε- ριεχόμενο περισσότερο ανατριχιαστικό. Δώδεκα κεφάλια ληστών μπαλσαμωμένα και διατηρούμενα σε άριστη—τί λόγος! —κατάστασιν. Είναι τα κεφάλια του Γιαγκούλα, του Τζατζά, του Μπαμπάνη, του Τσαμίτα, του Τσαμπούλα, του Κα-

ραντώνη, του Καραπάνου, του Κουνελά- κη, του Μπελιάρα, του Σταύρου, του Γκαράβελη. Οι ένδεκα πρώτοι έξετελέσθησαν απ' το άποσπασμα ή σκοτώθηκαν κατά την διάρκεια συμπλοκής με άποσπάσματα. Ο τελευταίος δηλητηριάσθη. Κάποι- ος κουμπάρος του είτε για ν' απαλλαγή απ' την χωροφυλακή που τον κατεδίω- κε ως ύποβόλοντα ληστής είτε για να ελσπράξη το ποσόν της έπικηρύξεως του έδωσε να φάη ένα πορτοκάλι μέσα στο όποιον είχε ρίξει—με ένεση— μεγάλη ποσότητα άρσενικού. Όταν ο Γκαράβελ- ης κατάλαβε τί είχε συμβή τραβήξε την πιστόλα και την στήλωσε στον κρό- ταφο του κουμπάρου του. Δεν πρόφτασε όμως να τραβήξη την σκανδάλη γιατί το δηλητήριο του παρέλυνσε, τα χέρια, στην πιο κρίσιμη στιγμή ώρας.

Αισθάνεσαι ρίγη να διατρέχουν το σώμα σου καθώς αντίκρύξεις την βιτρί- να των ληστοκεφαλών. Όστε αυτά τα δώδεκα κεφάλια έκινούντο άλλοτε στους ώμους των πιο αιμοδόρων άπογόνων του Κάιν; Μέσα στα κεφάλια αυτά έ- σκεδιάζοντο και κατεστρώνοντο τα έγ- κληματικά έκείνα σχέδια που συ- νενάραξαν άλλοτε την Ελλάδα. Και τώρα στέκονται άκίνητα, θου- βά, καψαλισμένα σαν να τα βά- ρεσε άστροπελέκι. Δεν μιλούν—τα ζαρωμένα χείλη των, δεν ξεστο- μίζουν τίς φροδες που άλλοτε τρομοκρατούσαν όλόκληρες επαρχί- ες. Δεν βλέπουν, τα μάτια των σκεπασμένα βαρεία και παντοτει- να από τις «μαραγκισμένες» βλε- φαρίδες δεν αστράφτουν όπως άλ- λοτε δεν κεραυνοβολούν, δεν προ- δίδουν το μαύρο μίσος που έφώ- λιαζε στις κόρες των κατά της κοινωνίας όλόκληρου. Αξιοθρήνητα ύπολείμματα μαύρων ήρώων οι ό- ποιοι άλλοτε, χρόνια όλόκληρα έ- σερναγ πίσω των τ' αναθέματα και τις κατάρες του λαού.

Στη μέση, με τον Μπαμπάνη απ' τη μία και τον Τζατζά απ' την άλλη είναι στηριγμένο το κεφάλι του Γιαγκούλα.

Και ο ύποφαινόμενος σκύδοντας διάβασε άμέσως άνάμεσα από το τείαμ της βιτρίνας την έξις έπι- στολή που είχαν γράψη μία μέρα πριν σκοτωθούν από το άποσπα- σμα ο Γιαγκούλας και το άξιο συντρόφι του ο Μπαμπάνης:

«Την 5ην π. μ. την 28ην Αύγου- στου 1925 ήμουν καθώς είμαι με

το συνάδελφό μου Πάντο Μπαμπάνη, μα- ζι επήραμε ένα άρνάκι, το σφάξαμε του τηράξαμε την πλάτη και είδαμε, πώς θα χαθούμε. Ότε όμως και στενοχωρηθή- καμε έπειδή είδαμε πώς θα χαθούμε. Άρκετά ζήσαμε εις τον σκληρόν βίον μας άρκετά έχει ύποστη δάσασα ή κτη- νοτροφία δι' ήμάς, ως χαρούμε κι' αυ- τοι τώρα. Ένα παρακαλώ εις τον πα- ρευρεθέντα άποσπασματάρχην, εις την έ- ξόντωσιν μας. Να δημοσιεύση πώς γνω- ρίσαμε πρωτύτερα τον θάνατόν μας. Ο γράφων την 28ην Αύγουστου 1925 Φ. Γιαγκούλας— Πάντος Μπαμπάνης, και δυο άρνηγοί».

Και μία άλλη έπιστολή του Μπαμπά- νη, που την είχε καρφώσει με το μα- χαίρι του στο στήθος ενός θύματός του: «Οι προδότες, οι προπαγανδισται κι' οι δολοφόνοι κι' οι μη δώσουν (οι μη δώ- σαντες θέλει να πη) τα λύτρα των λη- στών, αυτά παθαίνουν και χειρότερα.

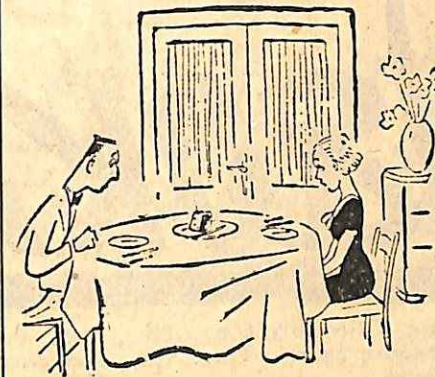
Θά μπορούσε να γράφαμε σελίδες στο ίδιο θέμα. Αλλά περιττεύει. Καιρός να έρθουμε και σε κάτι το λιγώτερο άγριο. Ίδου π. χ. απέναντί μας ένα μεγάλο σχεδιάγραμμα— που δημοσιεύουμε και την φωτογραφία του, έχει την ιστορία του. Μία κοπέλλα, προ έπταετίας, στο Παγκράτι βρέθηκε σκοτωμένη μέσα στο δωμάτιο της. Το πτώμα της, κατά γής πεσμένο, είχε ένα τραύμα με κυνηγετικό όπλο, το όποιον βρισκότανε στο ίδιο δωμάτιο σε άπόσταση 3 μέτρων. Η φο- ρά του βλήματος—εκ των άνω προς τα κάτω, στο στήθος—έλεγε ότι έπρόκειτο περί εγκλήματος άφου με τέτοιον τρόπο ήταν άδύνατο να αυτοπυροβοληθή άν- θρωπος. Όπως κι' αν έβαζε το τουφέκι το βλήμα δεν θα τον πετύχαινε εκεί που είχε πετύχει την κόρη.

Η πόρτα του δωματίου όμως ήταν κλειστή από μέσα, με το σύρτη, το πα- ράθυρο το ίδιο. Πώς είχε φύγει ο φο- νηάς;

Το έγκλημα ήταν μυστηριώδες. Δέκα ήμέρες άπασχολούσε τις άρχες. Έπ' τέ- λους το Ιατροδικαστικό εργαστήριο έλυ- σε το πρόβλημα. Με πειράματα άλλεπάλ- ληλα κατόρθωσε να ανακαλύψη ότι ήταν δυνατόν να πρόκειται περί αυτοκτονίας. Όπως βλέπετε στο σχέδιο ή νέα έβαλε το ένα πόδι πάνω στο κρεβάτι της, έ- ται άννυσώθηκε κατά δέκα πόντους. Έ- πειτα έπιασε με το ένα χέρι το τουφέκι και το στήριξε άνάποδα, από πάνω, στο στήθος της. Και σ' αυτή την άφύσικη, ως πούμε στάση προσπάθησε να σκοτω- θή. Πάλι όμως δεν το κατόρθωνε. Το δάκτυλο του ένός χεριού της δεν έφθα- νε για να τραβήξη την σκανδάλη. Και τότε χρησιμοποίησε ένα «κουμποπήρι» των παπουτσιών. Μ' αυτό εκάλυψε την άπόσταση των δέκα πόντων που έχωριζε το δάκτυλο του χεριού της απ' την σκα- νδάλη και μ' αυτό ετέραθη. Έτσι έλύ- θη το μυστήριο. Έπειτα άνεκαλύφθη- σαν και οι λόγοι της αυτοκτονίας της. Κάποιος την είχε ξεγελάσει κι' έπειτα την έγκατέλειψε.

Αλλά είναι άτελείωτα τα έκθέματα του Μουσείου που έχουν ένδιαφέρον. Ο άναγνώστης ως έχη ύπομονή ως την άλλη «Έβδομάδα».

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΡΡΟΗ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ

Ο σύζυγος.— Μόνο τυρί θα φάμε σήμερα;
Η σύζυγος.—Ναί, χρυσέ μου. Είχα σήμερα τρομερή άτυχία. Οι κο- τολέττες που έτοιμάζα κήκαν κι' έπε- σαν μέσα στην κομπόστα. Κι' αναγκά- στηκα να χύσω επάνω τους την σου- πα, για να σβύσουν...

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Ο προϊστάμενος στην ιδιαιτέρα γραμματεία.— Οι γκάγκστερς έλεφαν τη γυναίκα μου. Μην ξεχάσετε να μου το θυμίσετε αύριο το πρωί για να εί- δοποιήσωμε την άστυνομία.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

— Όραία μαυρίσατε στην έξοχή.
Και χρειασθήκατε πολλή ήλιοθεραπεία;
— Όχι και πολλή. Αλλά δεν πλυ- νόμασταν...

Ιστορίες μέ λίγα λόγια

Ένα χωριό της Γαλλίας, υπήρχε έ- νας παπάς, τόσο άφωτισμένος στο καθήκον του και την άποστολή του, που ο πρόεδρος της κοινότητας πρότεινε να του κάμουν εις άνταπόδοσιν ένα μι- κρόν δώρον όλοι, με κοινή συνεισφορά. Έτσι αποφασίσθηκε να του προσφέ- ρουν ένα βαρέλι κρασί νέας έξυδειας. Ο κοινοτάρχης προσέφερε το βαρέλι, και κάθε χωρικός από δυο λίτρες κρασί, ως να γεμίση το βαρέλι.

Μετά καιρό, ο παπάς προσκαλεί σε τραπέζι μερικούς από τους δωρητάς του: κρασιού για να το δοκιμάσουν. Απο- στέλλεται λοιπόν ή ύπηρετρια στο ύπόγειο για να γεμίση ένα λαγίνοι κρασί. Όταν όμως κένωσαν στα ποτήρια είδαν ότι το περιφημο κρασί δεν ήταν άλλο από κα- βαρώτατο νεράκι.

— Μνήσθητί μου Κύριε, έκανε ο πα- πάς κατάπληκτος και σταυροκοπούμενος. Το δράμα της Κανά από την αντίστρο- φη!

Οι συνδαιτυμόνες, όμως, έσκασαν στα γέλια και σε λίγο ο παπάς έπληροφο- ρείτο τί είχε συμβή. Κάποιος από τους δωρητάς, είχε την ιδέα να μη προσφέρει τις δυο αυτές λίτρες του κρασιού αλλά να βάλη στο κανάτι του νερό, με την βεβαιότητα, ότι μέσα σε τόσο κρασί, δυο λίτρες νερό δεν θα φαινότανε ποτέ. Το δυσάρεστο μόνον για τον παπά ήταν ότι όλοι... οι δωρητάι είχαν κάνει την ίδια σκέψη!

Ένα μάρο πίνουν δύο κύριοι: Ένας νεαρός κι' ένας μεσόκοπος. Ξαφνι- κά, και καθώς είχαν φτάσει στο δέκατο ποτήρι, αρχίζει ή έξις συζήτη- σης μεταξύ των.
— Που μένετε; ρωτά ο μεσόκοπος τον νεαρό.

— Έδώ κοντά, μόλις τρία βήματα.
— Αλήθεια; Κι' έχω το ίδιο!
— Στην όδον του Άσπρου Γάτου;
— Μα βέβαια!
— Στον αριθ. 27;
— Τί συμπάσας! Κι, έχω εκεί!...
— Στο 4ο πάτωμα!...
— Α, όχι δά, στο 4ο πάτωμα! Έ- κεί μένω έχω και στο 4ο πάτωμα μόνον μία κατοικία ύπάρχει.
— Και όμως!...
— Και έν ταύτοις!...

Η συζήτηση σε λίγο είχε κορώσει τό- σο πολύ, που το γκαρσόνι άναγκάσθηκε να τους πετάξη και τους δύο έξω.

Περίεργος ένας πελάτης το ρωτά:
— Ό! Δεν είναι ή πρώτη φορά κύ- ριε, που γίνεται αυτό, άπαντά το γκαρ- σόνι. Είναι πατέρας και γιός και κά- θε φορά που θα μεθύσουν δεν άναγνω- ρίζουν ο ένας τον άλλον.

Την επομένη της «πρώτης» ένός έρ- γου του ένας θεατρικός συγγραφέας ρωτά ένα φίλο του ποιες ήσαν οι έντυπώσεις του.

— Δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα, ή- ταν ή άπάντησις του φίλου.
— Σε συνεκίνησε, λοιπόν, τόσο πολύ το έργο μου;
— Όχι αυτό, αλλά κοιμήθηκα τόσο καλά κατά την ώρα της παραστάσεως, ώστε δεν μ' έμεινε κατόπι ύπνος, όταν έπέρτρεφα σπίτι μου...

Ένας σπαρταριστός τύπος

Ο ξάδελφος δεν έλεγε να 'ρθή, κι' οι ώρες περνούσαν ή μια πίσω από την άλλη.

Έκανε πώς άκουγε ο Καλούμπαρδος την ακατάσχετη φλυαρία της ξαδέλφης του, ενώ στην πραγματικότητα σκεπτόταν με φρίκη το ταξίμετρο του αυτόκινήτου που τον περίμενε από κάτω.

Μιά ώρα... Δυό ώρες... Τρεις... Ο σωφέρ είχε βουλευτεί' όσο μπορούσε καλύτερα, στη θέση του και ροχάλιζε μακαρίως. Και το ταξίμετρο δούλευε... Δούλευε συνεχώς χωρίς την παραμικρή διακοπή.

Τίτκ... Τίτκ... Έκατον έβδομηντα τρεις... Τίτκ... Τίτκ... Έκατον έβδομηντα τέσσερες... Τίτκ... Τίτκ... έκατον έβδομηντα πέντε.

Κάθε λεφτό και «τίτκ». Κάθε «τίτκ» και φράγκο.

Κάποτε, επιτέλους, κτύπησε και το κουδούνι.

Ο Καλούμπαρδος ανέπνευσε με άνακούφιση. Ήταν πράγματι ο ξάδελφος.

Ένας ξάδελφος όμως σε κακή κατάσταση. Φαίνεται πως στο Χαλάνδρι υπήρχε καλό κρασί κι' ο «ξάδελφος» δεν ήταν από κείνους που πίνουν μόνο γάλα και μεταλλικά νερά. Σταφίδα ήταν στο μεθύσι.

Δεν ήξερε ποῦθε πάν τα τέσσερα. Αφού τον ξάδελεφό του, τον Καλούμπαρδο, δεν τον γνώρισε με την πρώτη...

—Ποιός είναι ο κύριος;

—Εγώ 'μαι, Λεωνίδα μου.. Ο Καλούμπαρδος.

—Ποιός Καλούμπαρδος;

—Ο Θεοκλής, Λεωνίδα μου, ο ξάδελφός σου.. Δεν με γνωρίζεις;

—Δεν σ'α γνωρίζω κύριε..

Ή ξαδέλφη — στενοχωρημένη φοβερά από τ'ά χαλινά πουχε ο άντρας της — προσπαθούσε κι' αυτή να τοῦ δώσει — να καταλάβει...

—Ο Καλούμπαρδος, Λεωνίδα μου, ο γυιός της θείας της 'Ελένης..

—Τη θείας της 'Ελένης;

—Ναί..

—Έχουμε μεις θεία-Λένη,

—Πώς δεν έχουμε, Λεωνίδα μου;

Την θεία Λένη δεν θυμάσαι; Μπα σε καλό σου!

Σε άναμένα κάρθουνα καθόταν ο Καλούμπαρδος.

Οι ώρες περνούσαν και αποτέλεσμά μηδέν.

Το ταξίμετρο δούλευε από κάτω με ακρίβειαν έκνευριστική:

Τίτκ... τίτκ... διακόσες πέντε. Τίτκ..

τίτκ... διακόσες έξι.. Τίτκ... τίτκ... διακόσες έφτά.. Τίτκ... τίτκ... διακόσες όχτώ..

Πρώτη φορά, ο Θεοκλής, κατάλαβε τόσο καλά αυτό που λέν οι 'Άγγλοι: 'Ο χρόνος είναι χρήμα.. Χρήμα ήταν ο άφιλότιμος.. Και τί χρήμα!.. Ζωντανό, σπαρταριστό, ήχητικό..

Τίτκ... τίτκ... διακόσες έξηντα μία.. Τίτκ... τίτκ... διακόσες έξηντα δύο..

Τίτκ... τίτκ... διακόσες έξηντα τρεις..

—Δεν την θυμάσαι τη μητέρα μου Λεωνίδα.

—Ποιά είναι;

—'Η θεία σου ή 'Ελένη..

—'Ε, εύχαριστώ ξάδελφε. Την άλλη βδομάδα θα στα επιστρέψω.

—Κι' εσύ ποιός είσαι;

—Ο Καλούμπαρδος, Λεωνίδα μου, ο Θεοκλής Καλούμπαρδος;

—Πίνουμε ένα ποτήρι;

—Και δεν πίνουμε!..

—Πώς να χαλάσεις χατήρι σε μεθυσμένο άνθρωπο; Πώς να τοῦ ξεγηγής ότι χάνεσαι για τρία έκατοστάρικά, και πως να τοῦ δώσεις να καταλάβει ότι κάθε λεφτό που περνάει τοῦ πληρώνεις χρυσό;

—Εβίβα το πρώτο.

—Εβίβα Λεωνίδα μου..

—Κι' όποιος θέλει το κακό μας, να τοῦ βγῇ το μάτι..

—Να τοῦ βγῇ Λεωνίδα μου.

Τρία παιδιά... Τρία παιδιά Βολιώτικα μάς κλέψαν την 'Αννού—

—'Αννούλα μας γλυκειά...

Τραγουδι άρχισε, χορός στάρη-

—Μας κλέψαν την 'Αννού—

—'Αννούλα μας γλυκειά...

κε, ρητηνίτης έρρευσε, το γλέντι φούντωσε...

Μας κλέψαν την 'Αννού—
'Αννούλα μας γλυκειά...

—Να μου ζήσης ξάδελφε... Ποτέ να μη πεθάνης...

Και το ταξίμετρο, αδιάφορο για όλα αυτά, εξακολουθούσε κάτω τη δουλειά του.

Τίτκ... τίτκ... Διακόσες έννενηντα έννηά.. Τίτκ... τίτκ... τρακόσες.. Τίτκ..

τίτκ.. Τρακόσες μία..

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Το νέο μας εύθυμογραφικό ανάγνωσμα

Λίγα μέτρα παρακάτω τον σταμάτησε.

—Στάσου εδώ στη γωνία... Δεν υπήρχε κανείς λόγος τώρα πια να πληρώνη ταξί. Μπορούσε να πάη και με τα πόδια.

Για το κορίτσι μιά φορά ούτε λόγος να γίνεται. Τόχε χάσει πιά. Δεν μπορούσε, φυσικά, να τον περιμένη μιά δλόκληρη νύχτα στο Μουσείο.

—Τί σου θέλω αγαπητέ;

—Εσκυψε ο σωφέρ στο ταξίμετρο για να δῇ καλύτερα.

—Τρακόσες είκοσι, κύριε.

Κιτρίνισε ο Καλούμπαρδος.

—Πόσες είπες;

—Τρακόσες είκοσι..

Τρέλλα κόντεψε να τοῦρθη. Τα λεφτά του και πάλι δεν τοῦ φτάνανε.

Έξηντα έφτά ποῦχε αυτός και διακόσες που τοῦχε δώσει ο ξάδελφος, μάς κάναν διακόσες έξηντα έφτά.

Μέχρι τις τρακόσες είκοσι, χρειαζόντουσαν πενήντα τρεις δραχμές ακόμα.

—Τρακόσες είκοσι είπες;

—Τρακόσες είκοσι μία, τώρα.

—Γιατί τρακόσες είκοσι μία;

—Γιατί μίολις έπεσε μιά δραχμή, τώρα.

Έξω φρενών ήταν ο Καλούμπαρδος.

—Πάει καλά, μωρέ, το ταξίμετρό σου;

—Μιά χαρά πηγαίνει...

—Σαν πολλά δεν έχει γράψει, μωρέ παιδί μου;

—Τί πολλά, αφεντικό! Σε τόσα μέρη πήγαμε και κάτσαμε και μιά δλόκληρη νύχτα άναμονή..

—Ναί, αλλά πάλι τρακόσες είκοσι μία...

—Τρακόσες είκοσι δύο, αφεντικό.

—Γιατί τρακόσες είκοσι δυο μωρέ;

—Γιατί έπεσε κι' άλλη δραχμή..

—Αυτό δεν είναι ταξί.. Είναι λησταιχείο Νόμιμος, ληστεία είναι.. Άκους εκεί.. Ούτε δυο λεφτά δεν έχουμε που συζητούμε και οι τρακόσες είκοσι γίναν τρακόσες είκοσι δύο..

—Τρακόσες είκοσι τρεις, αφεντικό..

—Γιατί μωρέ; Γιατί;

—Γιατί τώρα μόλις έπεσε κι' άλλη δραχμή.

Ο Καλούμπαρδος κατάλαβε πως δεν θα τάβγαζε πέρα με τη συζήτηση. Έπρεπε να βρῇ το ταχύτερο, τα χρήματα που υπελείποντο γιατί διαφορετικά στο τέλος θα πλήρωνε δλόκληρη περιουσία.

—Τράβα παιδί μου..

—Δεν θα κατέβητε;

—Όχι.. Τράβα..

—Πρός τα ποῦ;

—Στην 'Ομόνοια.

Στο ξάδελφο μιά φορά δεν πήγαινε να ξαναγυρίση. Θάχαν πέσει να κοιμηθούν οι άνθρωποι. Κι' ύστερα δεν είχε μούτρα να τοῦ ξαναζητήση. Πρό δύο λεπτών τοῦχε δώσει διακόσες δραχμές..

Στον φίλο του τον Μιχαλάκη θα πήγαινε, που δούλευε σ' ένα γρα-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

δίνω μ' όλη μου τη καρδιά.. Σε φτάνει;

—Τί να γίνη αφού δεν έχεις άλλα.

Ξαναπήκε στο ταξί.

—Πόσα σου θέλω, παιδί μου;

—Τρακόσες σαράντα τέσσερης..

Έκανε πρόχειρα τούς ύπολογισμούς του. Έξηντα έφτά που είχε, και διακόσες του ξαδελφου, διακόσες έξηντα έφτά και πενήντα του Μιχαλάκη, τρακόσες δέκα έφτά.

Πάλι δεν τον φτάνανε.

—Τράβα παιδί μου..

—Ποῦ;

—Στο Παγκράτι.

Ο Θεωράκης θα τον έσωζε. Αυτός δεν έβγαίνει απ' το σπίτι ποτέ, το πρωί, και δεν θα άρνιότανε να τοῦ δανείση καμμιά έκατοστή δραχμές.

Κατέθηκε απ' το αυτόκίνητο κι' έτρεξε διασπτικός, στο σπίτι του Θεωράκη.

—Θεωράκη μιά χάρη έρχομαι να σου ζητήσω..

—Ο,τι θέλεις, φτάνει να περνάη από το χέρι μου..

—Ένα κατοστάρικο θέλω να μου δανείσης.

—Εύχαρίστως..

Επί τέλους! Θα μπορούσε να ξεφορτωθῇ πια το αυτόκίνητο με το φοβερό ταξίμετρο.

—Πόσα σου θέλω παιδί μου;

—Τρακόσες έβδομηντα.

—Ορίστε.

Πλήρωσε μέχρι τελευταίας δεκάρας.

Όταν τέλειωσε όλη αυτή η διαδικασία άνάπνευσε με άνακούφιση.

Έβαλε το χέρι στη τσέπη του κι' έκανε να φύγη.

Συνέβη όμως τότε κάτι το τρομερό.

Το αυτόκίνητο — το ίδιο αυτόκίνητο που τόχε δλόκληρη τη νύχτα — έτοι καθώς έκανε όπισθεν για να γυρίση, τον έρριξε κάτω φαρδύ-πλατύ και πέρασε από πάνω του!

Σε λίγο κατέφθανε το αυτόκίνητο των Πρώτων Βοηθειών και έμάζεψε τον Καλούμπαρδο άναίσθητο.

—Έτρεξε διασπτικός στο σπίτι του Θεωράκη.

Αυτός θα τοῦδινε, όποσδήποτε καμμιά έ-

ξηνταριά δραχμές κι' έτσι θα έγλύτωνε επί τέλους, απ' όλη αυτή τη δυσάρεστη περιπέτεια.

—Πώς έτσι πρώινός Καλούμπαρδος;

—Μιχαλάκη μου, με σώσεις..

—Τί είναι; Τί τρέχει;

—Καμμιά έξηνταριά δραχμές θέλω..

—Ναί, ένα πενήνταρι που έχω στο

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΣΑΒΟΥΑΡ-ΒΙΒΡ

Πρέπει να ξέρετε

Ο χαιρετισμός

ΟΤΑΝ χαιρετούν οι Κινέζοι, για να δείξουν στους φίλους τους πόσο ενδιαφέρονται για την υγεία τους, τούς ρωτούν: «Έφαγες ρυζι;» Οι Πέρσαι πάλι λένε: «Αναπνέεις;» Καί κάθε φυλή έχει τον δικό της τρόπο χαιρετισμού. Οι Καλμυκοί τρίβουν τη μύτη τους πάνω στη μύτη του άλλου, οι Ουιγανοί βγάζουν τη γλώσσα, τρίβουν τα δόντια και γαργαλιώνται αμοιβαίως στο αυτί, οι Μαλαιοί αφιίνουν τον επισκέπτη τους να βάζει το γυμνό του πόδι πάνω στο κεφάλι τους, οι νέγροι φιλιούνται στο στόμα...

Ενδεείς, όταν συναντούμε κάποιον στο δρόμο, βγάζουμε το καπέλλο μας.

Η συνήθεια αυτή αποτελεί σύμβολον τανεινότητας. Άλλοτε, στα παλιά χρόνια, οι άρρενες φορούσαν καπέλλα μετάλλινά ή με φτερά. Η παρουσίασις του κεφαλιού γυμνού, εσήμαινε αφαίρεσιν του στολισμού και του όπλισμού, υποταγήν, ένδειξιν εμπιστοσύνης...

Κατά τον 17ον αιώνα, το πρωτόκολλο του χαιρετισμού είχε πολύ μεγάλη σημασία, γιατί η κακή θέρμανσις των σπιτιών ανάγκαζε τους προγόνους μας να μένουν καπελλωμένοι μέσα στα δωμάτιά τους.

Στο τραπέζι, όμως, όταν κάποιος έπινε στην υγεία σας, έπρεπε ν' αποκαλυφθήτε.

Κατά τον 18ον αιώνα, αλλά και κατά τις αρχές του 19ου αιώνα, οι επισκέπται έμπαιναν στα παλάτια, χωρίς να βγάζουν το καπέλλο τους.

Η απόδειξις βρίσκεται στο εξής ανέκδοτο:

Η Σοφία Άρνου είχε προσφέρει κάποτε τα θέληγρά της σ' έναν ευπατρίδη. Αυτός, όμως, δεν εξέτιμησε όσο έπρεπε τη γαλαντομία της μεγάλης ήθοποιού. Και μιλώντας με κάτι φίλους του για την ερωτική του αυτήν περιπέτεια, εξέφρασθη όχι και πολύ κολακευτικά για το παρελθόν της εφημέρου φίλης του.

Οι συνμιλητάί του, όμως, τον έδωκαν άμέσως στη θέσι του. Τού είπαν ότι η Σοφία Άρνου δεν ήταν τυχαία γυναίκα και τού έδωσαν να καταλάβη ότι θάρρεπε να τ' θεωρή τιμή του που γνώρισε τη μεγάλη καλλιτέχνητα με τον τρόπο που τη γνώρισε.

Από κείνη τη μέρα, ο έν λόγω ευπατρίδης περίμενε να βοή ευκαιρία, για να δείξη στη Σοφία την εκτίμησή του. Η ευκαιρία αυτή τού δόθηκε ένα βράδυ, σ' μια κοσμική συγκέντρωση. Καί γράφει ο άπομνημονευματογράφος της Σοφίας Άρνου:

«Μόλις ο ευπατρίδης μας είδε τη Σοφία, προχώρησε προς το μέρος της και υπεκλίθη έδαφιαίως. Έκείνη τού άπλωσε το μικρό της δαχτυλάκι και με ύφος μάλλον παγερό, τού είπε:

—Καλημέρα, κύριε.

«Ο ευπατρίδης τότε υπεκλίθη άκόμα πιο πολύ, έβγαλε το καπέλλο του και ψιθύρισε:

—Καλημέρα σας, κυρία».

Σας συμβαίνει πολλές φορές, κύριε, κα-

Ένας χαιρετισμός πολύ... σοβαρός (Ο άγγλος πρωθυπουργός χαιρετών)

θώς βαδίζετε στον δρόμο να νομίζετε πως κάποιος κύριος που θαρρείτε ότι πιάς κάποιος κύριος που θαρρείτε ότι τον ξέρετε, σας έχαιρετης. Στην περίπτωση αυτή, από απλή ευγένεια, όφείλτε να βγάλετε το καπέλλο σας, διακριτικά, για να διορθώσετε τάχα τα μαλλιά σας, ώστε ο χαιρετισμός να γίνει και να μ'ή γίνει συγχρόνως. Όπως θέλει ο άλλος άς έρμηνεύσει τη χειρονομία σας.

Να χαιρετάτε πάντοτε πρώτος.

Το να προσποιηθείτε ότι περιμένετε να σας χαιρετήση πρώτος ένας κατώτερός σας, αυτό σημαίνει ότι είστε αλαζών.

Να χαιρετάτε σωστά.

Να μην αρχήσθε στο πιάσιμο του μπόρ του καπέλλου σας, αλλά να το βγάξετε.

Ποτέ να μ'ή βγάξετε το καπέλλο σας σ' μια κυρία, έχοντας στο στόμα σας σιγάρο. Ούτε και να δείχνετε υπερβολική σπουδή στον χαιρετισμό. Προσπαθήστε πρώτα να συναντηθούν τα βλέμματά σας με την κυρία, να καταλάβετε από το βλέμμα της ή το χαμόγελό της ότι σας επιτρέπει να τη χαιρετήσετε κι' ύστερα να βγάξετε το καπέλλο σας.

Δεν πρέπει ποτέ να επιμένετε στον χαιρετισμό μιας κυρίας, εκδιάζοντάς την να σας χαιρετήση. Αν δήτε ότι είναι άφηρημένη ή άποφύγη να σας χαιρετήση, για τόν ένα ή τον άλλον λόγο, όφείλτε να κάνετε και σεις ότι δεν την είδατε.

Ίδιως, όταν η κυρία αυτή συνοδεύεται, πρέπει να προσέχετε πολύ. Όταν πεισθίτε ότι θέλει να σας χαιρετήση, μόνον τότε όφείλτε να βγάλετε το καπέλλο σας. Διαφορετικά, θά περάσετε πλάι της άδιάφορος, σαν να μ'ή την γνωρίζετε. Έτσι, τη βγάξετε από τη δύσκολη θέσι στην όποιαν θά την φέρνατε τυχόν με τον χαιρετισμό σας.

Η χειραψία

Υπάρχουν άνθρωποι που κρίνουν τον χαρακτήρα των όμοιών των από το γράψιμό τους ή από τις γραμμές της παλάμης των. Την ίδια, όμως, άποκάλυψι του χαρακτήρος την κάνει και η χειραψία.

Υπάρχουν χειραψίες ζωηρές, ειλικρινείς, φιλικές, εγκάρδιες. Με μια τέτοια χειραψία, συνδέεσθε άμέσως με το πρόσωπο που σας έσφιξε το χέρι.

Υπάρχουν, όμως, και χειραψίες, προς τις όποιες πρέπει να δυσπιστήτε. Όταν βλέπετε κάποιον ή κάποια να σας άπλώνει το χέρι άνόρεκτα και ν' άποφύγη να σφίξη το δικό σας, αυτό σημαίνει ότι με το πρόσωπο αυτό δεν θά μ'οπορέσετε ποτέ να συνεννοηθήτε. Άλλωστε, θά τ'ο καταλάβετε από την πρώτη στιγμή και υόνος σας. Μια τέτοια χειραψία σας προκαλεί άμέσως ένα είδος δυσφορίας.

Μ'ή νομίζετε, όμως, ότι και επιβάλλεται να σφίγγετε το χέρι τού άλλου με δύναμι και να τ'ο κρατάτε μισή ώρα μέσα στο δικό σας. Αυτό πάλι καταλήγει στο άλλο άκρον. Δεν είναι ευγενικό.

Προκειμένου τώρα να δώσετε το χέρι σας σ' μια κυρία, θά συμπεριφερθήτε όπως και στον χαιρετισμό τού καπέλλου. Αν δεν σας δώση πρώτη ή κυρία τ'ο χέ-

Κυρίες και Κύριοι...

ρι της, δεν πρέπει ν' άπλώσετε το δικό σας.

Η ιστορία της χειραψίας είναι ή ίδια με την ιστορία τού χαιρετισμού.

Το να δίνης το δεξί σου χέρι σ'ε κάποιον, εσήμαινε άλλοτε, ότι τού δίνεις τη φιλική απόδειξι ότι δεν κρατείς μαχαίρι κι' επομένως μπορεί να έχη εμπιστοσύνη.

Συνιστάτο επίσης στα παλιά χρόνια, να μ'ή χαιρετά κανείς με χέρι γαντοφορεμένο.

Η σύστασις αυτή εξηγείται κατά δύο τρόπους:

Στα χρόνια των Βοργιών, επικρατούσε ή μόδα των δηλητηριασμένων γαντιών. Τ'ο γάντι που σφιγγόταν στο χέρι σας, ήταν ποτισμένο με δηλητήριο κι' έτσι, μόλις πιάνετε τις τροφές σας — πηρούνια δεν υπήρχον τότε — υπογράφατε μόνος σας τ'ο θανατική σας καταδίκη.

Η δεύτερη εξήγησις είναι κι' αυτή, βάσιμη. Μέχρι τού τέλους τού 18ου αιώνος, όλοι οι άριστοκράται κυκλοφορούσαν στους δρόμους έφιπποι και γαντοφορεμένοι. Τα γάντια, όμως, λερώνόνταν από τους ιδρώτες τού άλλου και από διάφορες άλλες επαφές. Δεν ήταν, λοιπόν, σωστό να σφίγγη κανείς το χέρι τού άλλου, μ' ένα γάντι βρώμικο.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει, άλλωστε και σήμερα. Οι αυτοκινητιστάι που πιάνουν με τ'α γάντια τους όλα τ'α λάδια των μηχανών, όφείλουν να «ξεγαντωθούν» όταν πρόκειται να χαιρετήσουν κάποιον ή κάποια.

Εφόσον, όμως, πρόκειται για γάντι της πόλεως και της τουαλέττας και όχι για γάντι τού σπόρ, θά ήτο ευχής έργον να μετεβάλλοντο οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Προτιμώτερο να έρχεται κανείς εις επαφήν μ' ένα καθαρό πέτσινο γάντι, παρά με χέρια ιδρωμένα και γλοιώδη, όπως μερικών...

Το χειροφίλημα

Το δείγμα αυτό της ευγενείας έχει ύποστη έλλεπάλληλες φάσεις επικρατήσεως ή άχρηστεύσεως.

Το χειροφίλημα είναι μια ένδειξις παροκαράδοτης ευγενείας. Δεν ταιριάζει παρά μόνον εις τ'α μέρη όπου ή ευγένεια και ή λεπτότης των τρόπων τηρούνται με θρησκευτική άκρίβεια.

Σ'ε μια πολυάριθμη συγκέντρωσι, στον δρόμο, σ'ε μια δεξίωσι κοσμοβριθή, τ'ο χειροφίλημα δεν έχει καθόλου τ'η θέσι του. Σ' ένα θεαρείο, όμως, είναι άνεκτό.

Πολλοί άνδρες άγνοούν πως πρέπει φιλιούν τ'ο χέρι μιας κυρίας. Στην περι-

πτωσι αυτή, καλλίτερα ν' άποφεύγουν τ'ο χειροφίλημα και να τ'ο παραχωρούν ως άποκλειστικό προνόμιο των κομψών και των έκλεπτυσμένων.

Μερικοί κολλούν το στόμα τους επάνω στο χέρι της κυρίας, σαν βεντούζα. Ηχητική μάλιστα. Δεν ξέρουν οι δυστυχείς ότι μόλις πρέπει ν' άγγίξουν τ'α χείλη τους στο χέρι.

Άλλοι πάλι σηκώνουν το χέρι της κυρίας ψηλά, τραβώντας το με δύναμι, λές κι' ήθελαν να τ'ης τ'ο βγάλουν. Η κί-

Ένας χαιρετισμός πολύ... χαριτωμένος.

(Η έκλυστική αυτή παριζιάνα θαρρεθείσα σ' έναν διαγωνισμό για τ'ο φρεϊτερο μαγιώ, χαιρετά τούς θεατάς).

νησίς τους θυμίζει την κίνησι των ύπνερων που βγάζουν νερό με την ύδραντλία.

Πόσο λεπτό και αιθέριο πρέπει να είναι τ'ο χειροφίλημα... Ποτέ, όμως, δεν πρέπει να φιλάτε τ'ο χέρι μιας κοπέλλας.

Τ'ο χειροφίλημα είναι έκδήλωσις ρομαντικής. Η επαφή αυτή των άνδρικών χειλιών με τη μεταξωτή έπίδερμίδα μιας κοπέλλας προκαλεί μια μικρή αισθησιακή

υπερδιέγερσι. Θά ήταν άσχημο, λοιπόν, να έρεθίση κανείς μ'ιαν άγνή και άδολη κοπέλλα.

Τ'ο χειροφίλημα είναι έκδήλωσις ρομαντικού. Ούτε πάλι κατεβάζουν τ'ο γάντι της κυρίας, όπως έκανε κάποιος δήθεν ευγενής, λέγοντας: «Επιτρέψατέ μου να βρω λίγη έπίδερμίδα, για ν' άποθέσω εύλαδικά τ'α χείλη μου» Ο κύριος αυτός δεν είναι ευγενής, αλλά κρύος εις τ'ο τέτράγωνον.

Υπάρχουν πάλι μερικοί, που τ'ο παρακάνουν με τ'ο χειροφίλημα, περνώντας όλη την ώρα τους μέσα στο σαλόνι και σκύβοντας μπροστά στις κυρίες, σαν να κάνουν Σουηδική γυμναστική...

Ποιά χέρια πρέπει να φιλάτε κατά προτίμησιν; Τ'ο ζήτημα είναι πολύ λεπτό. Αν θελήσετε να χειροφίλησετε μόνον εκείνες που κατά τη γνώμη σας άνήκουν στην άνώτερη κοινωνική τάξι, θά προκαλούσε με τ'η διάκρισι σας αυτή φθόνους και ζηλεύσεις. Τ'ο ίδιο πάλι θά γίνει, αν χειροφίλησετε μόνον τις πιο κομψές και τις πιο όμορφες.

Προσχή, λοιπόν. Και τάκτ. Όσο μπορείτε περισσώτερο τάκτ.

Και τώρα, δυό λόγια για τις κυρίες: Όταν πρόκειται, κυρία μου, να φιλήση κάποιος τ'ο χέρι σας, μ'ή τού τ'ο δίνετε άπότομα και προσποιημένα. Η κίνησις σας πρέπει να είναι φυσική και άβίαστη. Σηκώστε το έλαφρά, και μ'ή αναγκάζετε τόν ευγενικό κύριο να διπλώση τ'ο σώμα του σ'ε όρθη γωνία.

Αν έπρόκειτο να καθιερωθή ένας γενικός κανών χειροφιλήματος, θά έπρότεινα τ'ο εξής: Να μ'ή φιλάτε ποτέ τ'ο χέρι μιας κυρίας. Έτσι, πολλοί κύριοι θά γλύτωναν από τ'η γελοιοποίησι. Είναι τόσο δύσκολο πρᾶγμα και τόσο λεπτό τ'ο χειροφίλημα...

Μια χειραψία ευγενική, λεπτή, με μ'ή έλαφρή ύπόκλησι, είναι ή καλλίτερη έκδήλωσις σεβασμού και εκτιμήσεως προς μια κυρία, σ'ε όλες τις περιστάσεις...

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

Η ΝΕΚΡΑ

Ο Πιέρ Ταρνιέ, ξαπλωμένος αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα στη μέση του ατελιέ, εκύτταζε προσεκτικά έναν μεγάλο πίνακα που ήταν κρεμασμένος στο πάτωμα.

—“Ε, λοιπόν, είναι καταπληκτικό Μάριε!... έψιθύρισε γυρίζοντας προς τον φίλο του, τον ζωγράφο Μάριο Άρντότσι, που έζωγράφιζε δίπλα του.

“Ο νεαρός καλλιτέχνης εκύτταξε κι’ αυτός τον μεγάλο πίνακα και χαμογέλασε.

—Δεν είναι όμορφη; είπε.
—“Ε, βέβαια... Η Νίνα είναι πολύ όμορφη. Δεν έννοοσα όμως αυτό. Μου έκανε έντύπωση πόσο ζωή έχει ο πίνακάς σου αυτός.

—“Εν τούτοις, είπε σά να εσυνέχιζε κάποια σκέψη του ο Μάριος, ο Πεκλέν βρίσκει ότι δεν επέτυχας στην ομοιότητα. Η Νίνα, λέει είναι πιο όμορφη, πιο γοητευτική απ’ ό,τι την είδα εγώ...

—Διάβολε! Ξέρεις καλά πως ο Πεκλέν είναι τσιμπημένος με τη Νίνα! Θαρρεί, δηλαδή, πως επειδή έχει γεμάτο το πορτοφόλι, ο κοίλα-ράς αυτός έμπορος...

—“Ελα, καυμένη Πιέρ, μη μιλάς έτσι για τον Πεκλέν, είπε ο ζωγράφος χαμογελώντας. “Αν δεν υπήρχε αυτός πως θα πωλούσα τα έργα μου; Χωρίς τις προκαταβολές που

μου έδωσε, πως θα μπορούσα να στείλω την Νίνα στην Προβηγκία για την υγεία της; Εάν έμενε σ’ αυτό έδω το παγωμένο ατελιέ, όλα το χειμώνα, είναι ζήτημα αν θα μπορούσε ν’ ανθέξει...

“Η Νίνα έχει τόσο λεπτή κράση... “Εμεινε σιωπηλός για λίγες στιγμές. Κατόπιν, συλλογισμένος, επρόσθεσε:

—“Ίσως όμως να έχω δίκιο ο Πεκλέν. Αγαπώ τόσο πολύ τη Νίνα ώστε δε μπορώ να δω την ομορφιά της. Μου αρκεί να τη συλλογισθώ, για να νοιώσω την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Είναι όλη η νεότης μου, η Νίνα, όλη η ευτυχία μου...

“Σαν ζωγράφος που είμαι, δεν μπορώ, βέβαια, παρά να την θαυμάζω για την λεπτή σιλουέττα της, για τα μελαγχολικά της μάτια. Πάνω όμως απ’ όλ’ αυτά, την αγαπώ...

“Ο Πιέρ ανασήκωσε το βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του όταν αντίλησαν βιαστικά δήματα στο διάδρομο.

Συγχρόνως σχεδόν, ακούστηκε ένας κτύπος στην πόρτα.

“Ο Πιέρ σηκώθηκε χαμογελώντας. “Ετρεξε κι’ άνοιξε. Μπήκε μία νέα.

—Πόσο είναι κρύα τα χέρια σου, Τερέζα, της είπε ο Πιέρ σφίγγοντας τα παγωμένα χεράκια της μέσα στα δικά του.

—Βλέπετε πόσο σ’ αγαπώ και τους δυο σας για ναρχώμαι μ’ αυτόν τον καιρό να σας δω; είπε η νεαρή ρίχνοντας μια πλάγια ματιά στον Μάριο.

“Η Τερέζα εκάθησε ανάμεσα στους δυο νέους.

“Ο Πιέρ την εκύτταζε προσεκτικά και του έκαμε έντύπωση η ωχρότης της. “Ηξερε από καιρό ότι αγαπούσε μυστικά τον Μάριο, ήταν όμως φίλη της Νίνας και κατάρθωνε πάντα να επιβάλλεται στον εαυτό της.

Για ποιο λόγο, λοιπόν, άραγε, ήταν τόσο ταραγμένη εκείνο το βράδυ;

Κάτι το εξαιρετικό θα συνέβαινε...

—“Ακουσε, Μάριε... του είπε ύστερ’ από λίγο Πρέπει κάτι να σου πω...

“Εσώπασε απότομα, με κάποιο διασταγμό. “Ο Μάριος την εκύτταζε με άπορία:

—Γί τρέχει Τερέζα; Τι έχεις; Μα ναι, καλέ... Φαίνεται ταραγμένη... Πως δεν το πρόσεξα, αλήθεια... Με συγχωρείς, Τερέζα μου, αλλά όταν εργάζομαι δεν έχω το νου μου παρά στη δουλειά μου... Για κύτταξε σύ τον τον πίνακα. Πως σου φαίνεται; Τον έτοιμάζω για την επιστροφή της Νίνας.

“Ενας λυγμός συνετάραξε τα στήθη της νέας.

—Μάριε, θά σου προξενίσω μια μεγάλη λύπη... “Η Νίνα...

“Ο ζωγράφος έγυρισε απότομα.

—“Ε, τι έπαθε η Νίνα; Μίλησε λοιπόν... Τι συμβαίνει; Είναι πάλι άρρωστη; Θά με τρελλάνης με τη σιωπή σου! Μίλησε, για το Θεό!

—Μάριε, είδα τη Νίνα. “Εγύρισε. Και εξ’ ονόματός της σου ζητώ να μη λυπηθείς πολύ. “Η Νίνα δεν θα ξαναγυρίσει κοντά σου.

“Η νέα ένοιωσε τα νύχια του Μάριου να μπαίνουν μέσα στις σάρκες της.

—Πές μου τ’ όνομά του... είπε ο ζωγράφος υπόκωφα. Είναι... ο Πεκλέν;

—Ναι.

—Δεν είναι δυνατόν! Αυτή, να μου κάνει τέτοιο πράγμα... Δεν μπορώ να το πιστέψω... Και τώρα φίλοι μου, αφήστε με... Θέλω να μείνω μόνος...

—“Ανίκανος να σκεφθώ το παραμικρό, τσακισμένος από τον πόνο, ο Μάριος έμεινε μερικές στιγμές όρθος, ακίνητος, στη μέση του ατελιέ.

“Ασυναίσθητα, το βλέμμα του έπεσε στο μεγάλο πορτραίτο της Νίνας. Το πρόσωπό της ξεχώριζε καθαρά μέσα στο μισοσκόταδο.

“Ενας άναστεναγμός όγληκε από το στήθος του.

“Ετελείωσε. “Η Νίνα δεν υπήρχε πια γι’ αυτόν. “Υπήρχε βέβαια πάντα μία γυναίκα με τ’ όνομά της που ζούσε, που ανήκε σ’ έναν άλλον, ή γυναίκα όμως αυτή δεν ήταν εκείνη που είχε αγαπήσει.

“Η Νίνα «του» είχε πεθάνει για πάντα. Και τίποτε δεν θα μπορούσε πια να την αναστήση.

Με κινήσεις άργες, ξεκρέμασε το πορτραίτο απ’ τον τοίχο, έβαλε στη θέση του έναν άλλο μουςαμά. Καί, μηχανικά, άρχισε να σχεδιάζει...

“Όσο καιρό εδίσταξε η εκτέλεσις του νέου πορτραίτου, ο Μάριος δεν έπρόφερε ούτε μία φορά τ’ όνομα της Νίνας. Ούτε ο Πιέρ, ούτε η Τε-

(Το τέλος στη σελίδα 59)

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ στα χαρτιά; “Ασφαλώς όχι. Οί περισσότεροι από κείνους που τρέχουν στις χαρτορίχτρες, είναι βέβαιοι ότι η τράπουλα δεν είναι σε θέση ν’ αποκαλύψει το μέλλον. “Ωστόσο, πηγαινούν και δίνουν τα άραϊα τους λεφτά, για ν’ ακούσουν τα προφητικά λόγια της χαρτομάντιδος. Γιατί πηγαινούν; “Απλούστατα, για να δοκιμάσουν μιάν ευχάριστηση.

“Ετσι, με το άρθρο μας αυτό, δεν πρόκειται να σ’ εξαπατήσουμε και να σας πούμε ότι πρέπει να πιστεύετε στα χαρτιά. Σκοπός μας είναι να σας δείξουμε ένα παιχνίδι. “Ενα παιχνίδι παληό όσο κι’ ο κόσμος. “Αν το μάθετε καλά, τότε ασφαλώς θα είσθε περιζήτητοι στις φιλικές συγκεντρώσεις.

Μιά συμβουλή, όμως: Καί αν ακόμα το λένε τα χαρτιά, έσεις ν’ αποφεύγετε να λέτε πράγματα δυσάρεστα ή ικανά να επηρεάσουν τους άκροατάς σας, οι όποιοι θα είχαν τυχόν την αδυναμία να δίνουν πίστη στις προφητείες της τράπουλας.

για κούπα. Για τον μελαγχρινό παντρεμένο, τον ρήγα σπαθί. Για τον χήρο, το ρήγα μπαστού. Για τον ξανθόν ανύπαντρον, τον θαλέ σπαθί και για τον μελαγχρινόν ανύπαντρο, τον θαλέ κούπα.

Το χαρτί που «ονοματίζεται» το αφήνετε μέσα στην τράπουλα, χωρίς να το ξεχωρίσετε. “Ανακατεύετε τα χαρτιά, δίνετε στο πρόσωπο που σ’ συμβουλευεται, να τα κόψη τρεις φορές με το άριστερό χέρι κι’ ύστερα τα κατεβάσετε τρία-τρία. “Αν στο γκρουπ των τριών χαρτιών, υπάρχουν δύο του ίδιου χρώματος (δηλαδή, δυο κούπες, δυο μπαστού, δυο κλάδων, δυο κούπες, δυο κλάδων, κλπ.), παίρνετε το ένα που βρίσκειται πιο άριστερά και το θάζετε σκεπτάει πιο άριστερά και το θάζετε κατά μέρος. “Αν τα τρία χαρτιά έχουν όλα το ίδιο χρώμα, ή την ίδια αξία (δυο ρηγάδες, δυο έννιάρια κλπ.), τότε τα θάζετε κατά σειράν, δεξιά των

άλλων που έχουν τεθή κατά μέρος.

“Όταν σωθή ή τράπουλα, ανακατεύετε και πάλι τα χαρτιά που δεν «στρώθηκαν» και αφού δώσετε να σας τα κόψουν όπως και πρίν, ξαναρχίζετε το ίδιο ξεχώρισμα, ανά τρία, επαναλαμβάνοντας εν ανάγκη και για τρίτη φορά την ίδια δουλειά. “Όρος απαραίτητος: Πρέπει πάντοτε ο αριθμός των χαρτιών που έτέθησαν, μετά τα δυο ή τα τρία στρωσίματα, κατά μέρος, να είναι μονός. “Επί πλέον, πρέπει να έχη βγή και το χαρτί που «ονοματίσαστε». “Αν δεν έχη βγή, τότε ψάχνετε στην τράπουλα και το βγάξετε, για να το τοποθετήσετε ή στα χαρτιά που έτέθησαν κατά μέρος, αν είναι ζυγά ή κάτω από τα άλλα, αν είναι ζυγά, αν είναι μονά.

Γενική σημασία των χρωμάτων. Οί κούπες είναι όλες

Τα χαρτιά ρίχνονται κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους. “Ο απλούστερος, όμως, κι’ ο πιο συνηθισμένος είναι αυτός που θα σ’ εδύουμε αμέσως κατωτέρω: Παίρνετε μια τράπουλα με 32 χαρτιά, ήτοι από τα έφτά-ρια κι’ επάνω, όπως στο κλειστό πόκερ, κι’ αμέσως «ονοματίζετε» ένα χαρτί, που θ’ αντιπροσωπεύη το πρόσωπο για το οποίο ρίχνετε τα χαρτιά. “Η έκλογή του χαρτιού αυτού γίνεται ως εξής: “Αν το πρόσωπο που σ’ συμβουλευεται είναι γυναίκα παντρεμένη και μελαγχρινή, θά «ονοματίσετε» την ντάμα σπαθί. Για τη χήρα, θά βάλετε τη ντάμα μπαστού. Για την ανύπαντρη ξανθή το όκτώ κούπα. Για την ανύπαντρη μελαγχρινή το έκτο σπαθί. Για τον ξανθό παντρεμένο, τον ρή-

καλά χαρτιά και σημαίνουν ευτυχία στον έρωτα και στα λοιπά συναισθήματα της αγάπης, της φιλίας και της στοργής. Τα καρρά είναι μάλλον δυσμενή χαρ-

τιά. 'Η κακή, όμως, επίδρασή τους εξουδετερώνεται ή μετριάζεται από τη γεινιάση με τις κοψές ή τ' ασπαθιά. Τά σπαθιά σημαίνουν πάντοτε σχεδόν, επιτυχία στα χρηματικά ζητήματα και στις δουλειές. Τά μπα-στούνια, όμως, είναι άπαισια. Τό συνώνυμό τους είναι ή δυστυχία ή ή καταστροφή.

Και τώρα στην ειδική σημασία κά-θε χαρτιού. 'Αρχίζουμε από τους ρη-γάδες:

Ο ρήγας κούπα σημαίνει άνδρα ξανθόν ή καστανόν, ειλικρινή και πρόθυμον. Συχνά, σημαίνει και πλού-σιον που κάνει καλωσύνη. Ο ρήγας καρρό σημαίνει στρατιωτικόν ή ξένον ή άνθρωπον της υπαίθρου, άστατον, αλλά και αυταρχικόν. Ο ρήγας σπα-θί σημαίνει άνδρα μελαχροινόν, πε-ρασμένης ηλικίας, ισχυρόν και άφω-σιωμένον, που θέλει την επιτυχία και την ευδαιμονία του συμβουλευμένου. Ο ρήγας μπαστούνι σημαίνει δικα-στήν ή άστυνομικόν ή γιατρόν ή δη-μόσιον υπάλληλον, κακόν, μοχθηρόν, άνειλικρινή φίλο και επικίνδυνον γνω-ριμία.

Η ντάμα κούπα σημαίνει γυναίκα ξανθή ή καστανή, ηλικιωμένη και σί-γουρη φίλη. Η παρουσία της στο παι-γνίδι δηλοεί ότι όλες οι υποθέσεις του συμβουλευομένου θα έχουν ευχάριστη έκβαση. Η ντάμα καρρώ είναι γυ-ναίκα ξένη, ξανθή και πρόθυμη. Πρέ-πει, όμως, κανείς να δυσπιστή στο χαρακτήρα της, γιατί είναι κοκκο-ρόμυαλη. Η ντάμα σπαθί είναι μελα-χροινή και ηλικιωμένη, φίλη πιστή και ειλικρινής. Η ντάμα μπαστούνι είναι χήρα ή γυναίκα κακή, χωρίς περιουσία, αλλά πανίσχυρη. Νά δυ-σπιστήτε.

Ο βαλές κούπα σημαίνει νέον ξαν-θόν, γοητευτικόν και ανταποκρινόμε-νον προς τά μυστικά όνειρα της γυ-ναίκας για την όποιαν ρίχνονται τά χαρτιά. Ο βαλές καρρώ είναι άγγελ-λος καλών ειδήσεων. Ο βαλές σπα-θί είναι νέος μελαχροινός, άφωσιω-μένος, ειλικρινής, περισσότερο φίλος και λιγώτρο έραστής. Ο βαλές μπα-στούνι είναι νέος κάλπικος, μοχθηρός και ύποκοιτής.

Ο άσος κούπα αντιπροσωπεύει την ήσυχια και την σπιτική ευτυ-χία. Είναι άγγελος καλών ειδήσεων, έρωτικων επιστολων και φιλικων έ-πισκέψεων. Ο άσος καρρώ σημαί-νει σύντομο γράμμα ευχάριστο ή δυ-σάρεστο, αναλόγως των διπλανων ύπονοϊκων ή δυσμενων χαρτιων. Ο άσος σπαθί προαναγγέλλει άσφα-λή ή επιτυχία, ιδίως χρηματική. Ο άσος μπαστούνι είναι σημειον έπι-τυχίας που θ' άργήσει όμως, πολύ να έλθη, λόγω των πολλων έμποδιων.

Τό δέκα κούπα σημαίνει άγάπη οι-κογενειακή και έκτίμηση στην κοι-νωνία. Σημαίνει επίσης ευχάριστη έκ-πληξη και ευτυχή πραγματοποίηση μυστικων πόθων. Τό δέκα καρρώ ση-μαίνει αλφινίδιο μακρινό ταξίδι των συμβουλευομένων. Τό δέκα σπαθί ει-κογενειακή και έκτίμηση στην κοι-νωνία. Σημαίνει επίσης ευχάριστη έκ-πληξη και ευτυχή πραγματοποίηση μυστικων πόθων. Τό δέκα καρρώ ση-μαίνει αλφινίδιο μακρινό ταξίδι των συμβουλευομένων. Τό δέκα σπαθί ει-

κογενειακή και έκτίμηση στην κοι-νωνία. Σημαίνει επίσης ευχάριστη έκ-πληξη και ευτυχή πραγματοποίηση μυστικων πόθων. Τό δέκα καρρώ ση-μαίνει αλφινίδιο μακρινό ταξίδι των συμβουλευομένων. Τό δέκα σπαθί ει-

θί, σημαίνει καλές ειδήσεις. 'Αν γει-τονεύει με μπαστούνια: 'Ασχημα νέας. Τό ένένα σπαθί δηλώνει έπιτυ-χία στα ζητήματα που δηλώνουν τά γειτονικά χαρτιά. Σημαίνει επίσης, και την είδηση ένός γάμου. Τό ένένα μπαστούνι είναι κακός οίωνός: Θλί-ψεις, καυγάδες, διαζύγια, έγκλει-σμός σε μοναστήρι ή έγκατάλειψις κάθε έλπίδος για γάμο.

Τό όχτώ κούπα σημαίνει μεγάλη άπροσδόκητος, χαρά, για σας ή για τους δικούς σας. 'Αν τό συμβουλευ-όμενο πρόσωπο είναι κοπέλλα, τότε πρέπει να περιμένει έναν μεγάλο έ-ρωτα. 'Αν πρόκειται περί νέου, πρέ-πει να περιμένη σύντομο γάμο. Τό όχτώ καρρώ σημαίνει μικρό ταξί-δι άναψυχής. Τό όχτώ σπαθί σημαί-νει αύξησιν της περιουσίας. ή βελ-τίωσιν της κοινωνικής θέσεως, χάρις σε έντελώς προσωπικές προσπά-θειες που καρποφορούν. Τό όχτώ μπαστούνι είναι δάκρυα και μεγάλη στενοχώρια από κακογλωσσία και φθόνο, προερχόμενον από πρόσωπο του στενού περιβάλλοντός σας.

Τό έφτά κούπα σημαίνει γαλήνια ευτυχία και σταθερή, που διαρκώς μεγαλώνει. Προσεχής γάμος κάποιου δικού σας. Τό έφτά καρρώ σημαίνει σύντομο ένναρξη δυσκόλων διαπραγ-ματεύσεων που μπορούν να διακο-πούν από άνεπάρντημο κίνδυνο. Τό έ-φτά σπαθί είναι επιτυχία στις έργα-σίες, όφειλομένη στην άφοσίωση μιας κοπέλλας. Τό έφτά μπαστούνι σημαί-νει άνία, θλίψη, αλλά και ύπερνίκη-ση έμποδιων που παρεμβάλλονται ά-πό άλλα μπαστούνια.

—□□—

Οι σημασίες των χαρτιών που άνα-φέρουμε είναι ιδιαιτέρως ισχυρές για τά χαρτιά που πέφτουν όρθια. 'Αν πέφτουν άνεστραμμένα, τότε ή κακή των επίδρασις μετριάζεται κάπως, έ-κτός αν πρόκειται περί μπαστούνιων, που είναι πάντοτε κακά και όλέθρια.

Μεγάλη επίσης σημασία, όπως εί-δαμε, έχει ή γεινιάσις των διαφόρων χαρτιών. Είναι δύσκολο, όμως, να σας άναπτύξουμε τό πράγμα. Στόν χαρτομάντην έναπόκειται ή έρμηνεία των γεγονότων που άναγγέλλουν τά χαρτιά. 'Ας πάρουμε, όμως, ένα πα-ράδειγμα: Ο άσος καρρώ που ση-μαίνει γράμμα βρίσκεται π. χ. τοπο-θετημένος μεταξύ της ντάμας κού-πα, (μιας γυναίκας που θέλει τό κα-λό του συμβουλευομένου προσώπου) και του όχτώ σπαθί, που σημαίνει έ-πιτυχία στις υποθέσεις. Τό σύνολο των τριων χαρτιων θέλει προφανώς να πη-δί τό συμβουλευόμενο πρόσωπον θα λάβη σύντομα από μια ξανθή γυναι-κα ένα γράμμα που θα του βελτιώ-ση έπαισθητός την κατάσταση ή για-τί ή έν λόγω γυναίκα ένδιαφέρειται ά-μέσως για τις υποθέσεις του ή γιατί θα τον γνωρίση μ' ένα πρόσωπο που θα τον έξυπηρετήση.

—Πολλές φορές, με την πρώτη μά-τιά που θα ρίξετε στο σύνολο των ά-πλωμένων χαρτιών, σχηματίζετε μια γενική ιδέα για τό μέλλον του συμ-βουλευομένου. 'Η πληθώρα των μπα-στούνιων αίφνης σημαίνει μέλλον «μαύρο κι' άραχνό». Οι πολλές κοψ-πες μαρτυρούν ευτυχισμένη συναισθη-ματική ζωή. 'Οσο για τά σπαθιά, άν δήτε ότι πέφτουν πολλά, μη διστάσετε ν' άποφρανήτε ότι θα πέση άφθογον χρίμα.

MANTAM X

Τό έξυπνο πουλί...

Γκάφες πολύ έξυπνων

Τό έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνε-ται, λέει μια σφή παροιμία. Πραγματι-κά, είναι παρατηρημένο ότι και στά τα-λειότερο έγκλήματα, ο δολοφόνος θα κά-νη ένα άνόητο σφάλμα, άσχημαντο έκ πρώτης ύψεως, που δεν θα τόκανε κι' ο πιο βλάκας στη θέση του, άλλ' ίκανό να τον χαντακώσει.

Θά σάς άναφέρουμε μια-δυό από τις γκάφες αυτές:

Όταν ο γιατρός Κρίππεν άποφάσισε να δολοφονήση τη γυναίκα του, απέφθη-κε πολύ καλά να μεταχειρισθή τό δηλη-τήριο ίοσχίνη, για τό όποιο ο δολοφό-νος γνώριζε ότι άποσυντίθεται τόσο γρή-γορα, ώστε σε λίγες έβδομάδες κάθε ή-χρος άπ' αυτό να εξαφανίζεται.

Φαντάζεστε την ίκανοποίησι του Κρίπ-πεν όταν άποτελείωσε τό τρομερό του έργο και τό ύπόγειο του σπιτιού του έ-γινε ο τάφος της γυναίκας του. 'Εν τού-τοις, στην καλλίτερη στιγμή του θριάμ-βου του έκαμε ένα λάθος που άπεδείχθη μοιραίο: 'Εθαψε τό πτώμα σε άδυστά-τες έδαφος, μη σκεπτόμενος ότι ο άστέ-στης θα διατηρούσε τά σπλάχνα, πράγ-μα που έκαμε τον σέρ Ουίλλιαμ Ουίλκοξ — άνακριτή της Σκωτίας Γιάρντ — ν' άνακαλύψη την αίτια του θανάτου, ό-ταν βρέθηκε τό πτώμα.

—□□—

Ένα επίσης χονδροειδέστατο σφάλμα διέπραξε ένας πολύ έπινοητικός κατά τά άλλα έγκληματίας στο Μπρούσελ: Εί-χε υπό την άόλυτη έπιτροπή του έναν πλούσιο νέο, ο όποιος ύπόφερε από νευ-ρασθένεια. Περνώδευσαν και οι δυό—ή-σαν φίλοι—σε πολλές έπαρχιακές πόλεις της 'Αγγλίας και στο τέλος κατέλυσαν σ' ένα ξενοδοχείο του Μπρούσελ. 'Εκεί ο νευρασθενικός νέος μίλησε άστόχαστα για την άρρώστειά του στους άλλους έ-νοίκους, ένδειχλώνοντας φανερά την πρό-θεση ν' αυτοκτονήση.

Δηλαδή ή συμπεριφορά του προετοι-μάζε για τον δολοφόνο τό τέλειο και ά-νεξιχνίαστο έγκλημα. 'Ετσι, όταν έπει-τα από τρεις μέρες βρέθηκε στο δωμάτιό του νεκρός, με μια σφαίρα στην καρδιά και τό ρεβόλβερ πεσμένο από τό χέρι του, κανείς δεν βρέθηκε ν' άμφισβητήση την αυτοκτονία του. 'Ο άστυνομικός ή-μως, που επελήφθη της υποθέσεως, έ-σχημάτισε διαφορετική αντίληψη κατά την αύτοψία. 'Αφού έβριζε ένα βλέμμα στο πτώμα, ρώτησε τον παριστάμενο φί-λο του—και κληρονόμο ύπως άπεδείχθη άργότερα—έναν ήταν ο πρώτος που αντί-κρυσε τον νεκρό.

—Μάλιστα, του άπήντησε πρόθυμα. —Και βρήκατε τά μάτια του κλειστά; —Ναι, έκανε ταραγμένος ο νέος χωρίς να σκεφθή.

—Σας συλλαμβάνω...

Και είχε δίκιο, γιατί ύπως είχε αύτο-κτονήση ο άλλος, δεν μπορούσε να κλει-ση μόνος του τά μάτια του!

ΑΤΑΝ πάνω από δεκαπέν-τε μέρες που ο Μάξιμος Ρε βέλ εύρισκε κάπως παράδοξους τους τρόπους της γυναι-κας του.

Η Νικόλ είχε παύσει σχεδόν να του μιλά, και πολ-λές φορές, γυρίζον-τας από τό γραφείο του, την έβλεπε θυ-μισμένη σε θαθείες σκέψεις.

Πότε φαινόταν τα-ραγμένη χωρίς λό-γο, και τότε άφη-ρημένη...

Δέν τολμούσε να την ρωτήση τί είχε. Φοβόταν τί; Ούτε κι' ο ίδιος ήξερε... 'Αρρωστη, θέβαια, δεν ήταν. Ποτέ δεν είχε παραπονεθή για την παραμικρή άδιαθεσία. Κατέ-βαλλε πάντοτε τις ίδιες φροντίδες για τό νοικοκυριό της, έτρωγε κανονικά και κοιμόταν ήρε-μα.

Μά τότε;.. Τί της είχε συμβεί λοιπόν;

Κι' ο Μάξιμος άρ-χισε να θασανίζε-ται από τις ύποψί-ες. Μήπως στενο-χωριόταν γιατί δεν ήταν άρκετά πλού-σιοι, όσο ύπως εί-χεν όνειρευθή; Μή-πως της έφερνε μελαγχολία ή σκέ-ψη πως σε λίγο θάρχιζε να γεννά; Μήπως τον έζήλευε, χωρίς να θέλη να του τό πη;

Τί να ήταν άραγε;

Τό κάκου προσπαθούσε να τό μαρτυρήσει ο Μάξιμος. Δέν εύρισκε καμμία άπάντηση στις άπορίες του.

Η Νικόλ έβγαине συχνά έξω. Συ-χνάτερα μάλιστα από άλλους, από τό τόσο πρόσφατο παρελθόν όπου ή-ταν μια χαρούμενη, ευτυχισμένη και έξυνοιαστη γυναίκα.

Κι' έλειπε όλόκληρα άπογεύματα από τό σπίτι της, χωρίς να λήη πριν φύγη που θα πήγαινε, ούτε όταν έ-γυριζε από που έρχόταν.

Η αλήθεια, θέβαια, είναι ότι δεν ήταν τόσο κοκέττα όσο άλλότε. Ο Μάξιμος μάλιστα είχε παρατηρήσει ότι παραμελούσε κάπως τό ντύσιμό της.

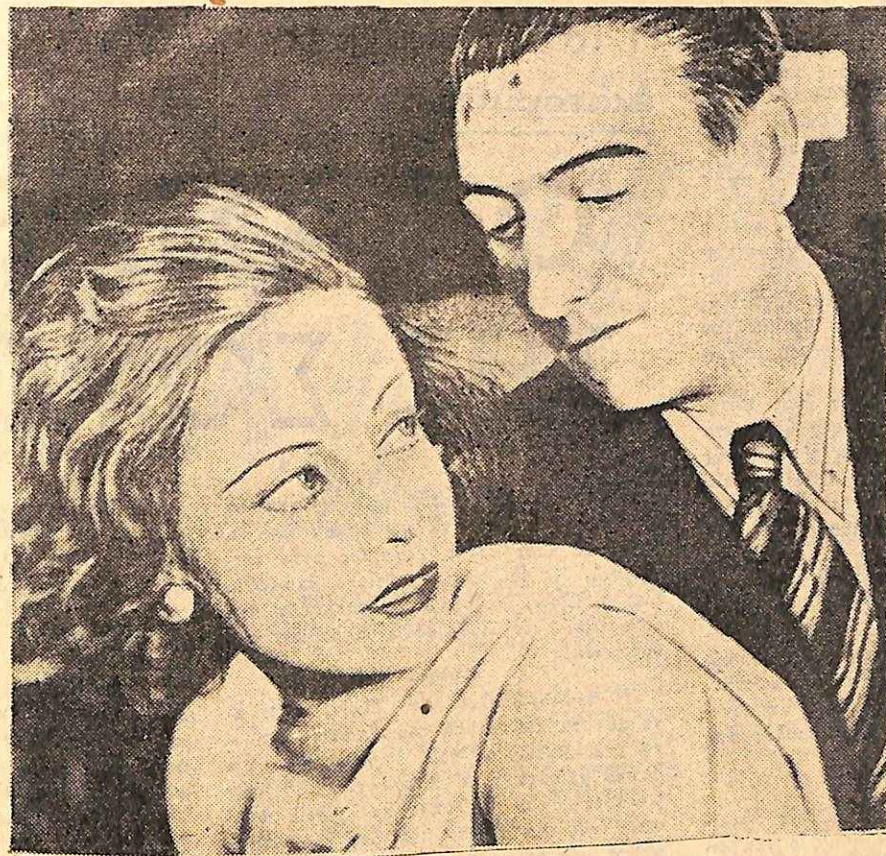
Με τις γυναίκες όμως, μπορεί να θρή κανείς ποτέ άκρη;

Με τό να στριφογυρίζει μέσα στο μυαλό του όλες αυτές τις σκέψεις, ο Μάξιμος κατέληξε σ' ένα όδυνη-ρό συμπέρασμα:

—Δέν μ' άγαπάει πιά, τελείωσε... 'Ισως να φταίω κι' έγώ. Την παρα-μελώ, τώρα τελευταία.. Κι' έπειτα..

Η γυναίκα του είχε πληροφορηθή μερικές μικροπεριπετειούλες του έ-ρωτικές της στιγμής. Μήπως λοιπόν είχαν άποφασίσει να έκδικηθή, άν-ταποδιδοντάς του τά ύσα;

Ο Μάξιμος μπορούσε να τό μάθη αυτό. Θά του άρκούσε ν' άπευθυνθή σ' ένα ειδικό «πρακτορείο», από αυ-τά που υπάρχουν χιλιάδες στο Πα-

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Διήγημα του Νορε Μπρινέλ

ρίσι, και να θάλη να την παρακο-λουθήσουν.

Τό μέσον όμως αυτό τό εύρισκε μικροπρεπές.

Και όμως έπρεπε να μάθη. 'Εδί-σταζε, ώστόσο, να της στήση καμμία παγίδα. 'Ισως γιατί φοβόταν μή-πως άνεκαλύπτε κάτι που θα τον πλήγωνε θαθεία...

Δέν είχε ούτε στιγμή ήσυχίας πιά. 'Ολη την ώρα που έρισκόταν στο γραφείο του, άναρωτιόταν:

—Πού να θρίσκειται άραγε, τώρα ή Νικόλ; Και με ποιόν;

Η άβεβαιότητα τον πέθαινε.

—'Αν είναι αλήθεια, συλλογιζόταν, θα την σκοτώσω!

—□□—

Τό καλοκαίρι έκόντευε πιά να τε-λειώση.

Κάθε χρόνο, τέτοια εποχή — και μάλιστα από πολύ νωρίτερα — ή Νι-κόλ έπήγαινε στο Παραμέ που είχαν άγοράσει, την επομένη του γάμου της μια μικρή θιλίτσα κοντά στη θάλασσα.

—Εφέντος, έν τούτοις, ούτε καν είχε έκφράσει την έπιθυμία να φύγη.

Γιατί άραγε; Για τί άλλο, συλλο-γιζόταν με λύσσα ο Μάξιμος, παρά γιατί κά π ο ι ο ς την κρατά έδώ.

Για να την δοκιμάση, άπεφάσισε να προτείνη αυτός ένα ταξίδάκι ως τό Παραμέ.

—'Αλλες χρονιές, της είπε, δεν έ-δλεπες πότε να πάς εκεί. Δέν υπάρ-χει λόγος έφέντος να μένης έδώ για

κατήρι μου. Θάρ-χωμαι να σε βλέπω τό Σάββατοκύριακο κι' έλπίζω στα τέλη Σεπτεμβρίου να πά-ρω μια άδεια ώστε να μωρέσω να μεί-νω λίγες μέρες μα-ζί σου.

Η Νικόλ άναγ-κάστηκε να πη ναι, και, από τό ίδιο θράδυ κιόλας, μό-λις έγύρισε από τον μυστηριώδη περίπα-τό της άρχισε τις προετοιμασίες.

Ο Μάξιμος έβρα-ζε από τό κακό του. 'Εφθασε τέλος ή ή-μέρα της άναχωρή-σεως της Νικόλ. Ο Μάξιμος την συνώ-δευσε με τ' αύτοκί-νητο. Κι' όταν έγύ-ριζε μόνος του, έ-σκέφθη:

—Θά μάθω, τέλος πάντων!

—□□—

Γιατί είχε τό σχε-διό του...

'Αφισε να περά-ση μια εβδομάδα για να μην ύποψια-σθή τίποτα ή Νικόλ.

Κι' ένα άπογευ-ματάκι — μια κα-θημερινή έφυγε από τό Παρίσι για τό Παραμέ.

Είχε πάρει μαζί του ένα ρεβόλβερ. Ίδιος ήξερε καλά-

Γιατί; Ούτε ο

καλά.

Τό αυτοκίνητο τό έσταμάτησε στην είσοδο του μικρού χωριού. Κατέβη-κε και προχώρησε με τά πόδια.

Στά παράθυρα όμως του δωματίου της Νικόλ είδε φως.

Κρύφθηκε πίσω από ένα δένδρο και παραμόνεψε λίγες στιγμές.

Και νά... Ξαφνικά είδε την σκιά της Νικόλ και κάποιον άνδρός να διαγράφεται στο παράθυρο.

—Ωστε δεν είχε κάνει λάθος.

Με τό ρεβόλβερ στο χέρι, σαν τρελλός, ώρμησε μέσα στο σπίτι...

άνοιξε την πόρτα, και με τό χέ-ρι προτεταμένο, προχώρησε μέ-σα και τυφλωμένος από τη ζήλεια του πίεσε την σκανδάλη. Ευτυχώς όμως, πριν έκπυρσοκροτήση τό ρεβόλβερ, έσπευσε να τό χαμηλώση.

Μπροστά του, στεκόταν ο Ζάν Νεμ-πρέ, ο άδελφός της Νικόλ.

—Καλύτερα να με σκότωνες... ψι-θύρισε.

—Νά σε σκότωνα; Γιατί;

—Γιατί είμαι ένας άθλιος. Είνε έ-νας μήνας τώρα που έχει έκδοθή ένταλμα συλλήψεώς μου. 'Εκαμα

στη Παρίσι ή μια έλεεινή πράξη.

—Ο Νικόλ με τροφοδοτούσε μέσα στον κρυψώνα μου. 'Ηρθε κι' έδώ να

της ζητήσω φιλοξενία. Και..

Η Νικόλ είχε σωριαστή άναίσθη-τη στο ντιβάνι. Ο Μάξιμος την έ-

πλησίασε. Γονάτισε. Και με φωνή τρεμουλιαστή ψιθύρισε:

—Νικόλ.. άγάπη μου.. Συχώρεσε

με...

NORE MBRINEΛ

Νέα ελληνικά έργα

«Τὸ λιμανάκι»

Στὸ Θέατρο Παγκρατίου

δύνας, ἄλλωστε
στὸ νησί αὐτὸ δὲν
ἔχει ἔλθει τυχαί-
ως. Καταδιώκει
ἀπὸ τὰς Ἀθήνας

μιά ὥρα καὶ γοητευτικὴ γυναίκα,
τὴ Νόρα Μπεράτη, γιὰ τὴν ὁποίαν
αἰσθάνεται ἓνα εἶδος παραδόξου νε-
ανικοῦ αἰσθήματος.

Ἡ κ. Μπεράτη, βρίσκεται στὸ ἐ-
πικίνδυνον ἐκεῖνο σημεῖο τῆς γυναι-
κειᾶς ἡλικίας, κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ πάλαι
ποῦ διεξάγεται μεταξύ τῆς νεότητος
ποῦ φεύγει καὶ τοῦ γήρατος ποῦ ἔρχε-
ται δὲν ἀφίνει ἀνεπηρέαστα τὰ αἰσθή-
ματά. Ἔτσι καὶ ἡ κ. Μπεράτη ἀρχί-
ζει νὰ κλονίζεται ἀπὸ τὴν στενὴ καὶ
ἐπίμονη πολιορκία τοῦ Λειβαδίτη. Ἡ
περιπέτεια αὐτὴ ποῦ χωρὶς νὰ ἔρχε-
ται τελειῶς ἀργά, εἶναι ἐν τούτοις ἡ
δικαιολόγητος γιὰ μιὰ γυναίκα σὰν
κι' αὐτὴ, τὴν γοητεύει. Ἀρχίζει νὰ
ξεχνᾷ ὅτι ἔχει δύο παιδιά, τὸν Παῦ-
λον τελειόφοιτον πιά τῆς Νομικῆς καὶ
τὴ Νίνα ποῦ εἶναι κάπως μικρότερή
του, καὶ ὅπως ἐπειδὴ παραθερίζει στὸ
νησί μόνη, ζῇ μὲ τὴν αὐταπάτη ὅτι εἶ-
ναι μιὰ γυναίκα χωρὶς ὑποχρεώσεις,
γιὰ τὴν ὁποία εἶναι ἀνοικτὸ τὸ ἐρωτι-
κὸ πεδῖον.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς δὲν εἶναι
καθόλου, μὰ καθόλου, περιέργον—ἀν-
τιθέτως εἶναι φυσικώτατον τὸ ὅτι ἡ
Νόρα παρασύρεται ἀπὸ τὰ γλυκόλο-
γα τοῦ Λειβαδίτη καὶ ἀρχίζει μαζί του
μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Βέβαια
αἰσθάνεται τύψεις, κάνει ἀγῶνα, ἀλλὰ
αὐτὸ δὲν τὴν σώζει. Ὁ Λειβαδίτης εἶ-
ναι ὀρμητικὸς, ἐπιθετικὸς, αἰσθάνεται
τὸν ἑαυτὸν τοῦ ξανανοιωμένου κοντά
της. Δὲν τὴν βλέπει πιά καὶ αὐτὸς σὰν
μιὰ τυχαία ἐρωτικὴ κατάκτηση. Τὴν
θεωρεῖ σὰν μιὰ ὄψασίαν ποῦ ἤρθε νὰ
τὸν παρασύρῃ ἀπ' τὴν ρουτίνα τῆς
ζωῆς νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴν ὁρμήν νὰ
τὸν μεταβάλλῃ ὅπως τὸν χαρακτηρίζει
ἡ ἴδια ἡ Νόρα «σὰν φοιτητοῦδι» εἰκοσι
χρονῶν. Ἀπὸ τὴν ὀρμητικότητά τοῦ
πάθους αὐτοῦ ἔχει ξεχάσει καὶ τὴν
γυναίκα του—ποῦ εἶναι ἀκόμη νέα καὶ
τὴν γαριτωμένη κόρη του. Δὲν βλέπει
κἀν ὅτι ἡ γυναίκα του ὑποφέρει καὶ
ἀγωνιᾷ καὶ ὅτι «τὸ λιμανάκι τοῦ γά-
μου ἐφουρτούνησε».

Ξαφνικὰ ἔρχεται ἓνα εὐπνημα, φθάνει
γιὰ νὰ περάσῃ λίγες μέρες στὸ
νησί ὁ Παῦλος, ὁ γυῖός τῆς Νόρας
Μπεράτη. Ὁ ἴδιος εἶναι ὁ πρόαγγε-
λος τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως καὶ τῆς
ἀδελφούλας του Νίνας ποῦ ταξιδεύει
μαζί με τὴ θεία της κ. Μαρμαρά στὴν
Ἱταλία.

Ἡ ἀφίξις αὐτὴ δίνει τὸ εὐεργετικὸ
μαστίγιωμα στὸν ἐρωτικὸ λήθαργο τῆς
Νόρας, ξαναβλέπει μπροστά της ὁλό-
κληρον τὸ καθήκον καὶ καταλαβαίνει
ὅτι θάπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ σ' αὐτό.
Αἰσθάνεται ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ τὴν ἐρωτικὴ τῆς ἱστορία κάτω
ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν της — τοῦ
παιδιοῦ ποῦ ἤρθε καὶ τοῦ κοριτσιοῦ
ποῦ ἔρχεται.

Ἔτσι κατὰ τὸ διάστημα ἐνὸς νυ-
κτερινοῦ χοροῦ ποῦ διδεται στὸ νησί
ἡ Νόρα δίνει στὸ Λειβαδίτη νὰ κατα-
λάβῃ ὅτι «ὅλα πρέπει νὰ τελειώσουν».
Σ' ἓνα στιγμιαιὸν διάλειμμα λογικῆς
τοῦ προτείνει τὴν διακοπὴ τῆς ἐρωτι-
κῆς τῶν ἱστορίας.

Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ, γιὰ νὰ κἀν τὸ
Λειβαδίτη ξεσάλλο. Σὲ μιὰ σκηνὴ ἐξαι-
ρετικὰ νευρικῆς τὸνίζει τί ἀποτε-
λεῖ γι' αὐτὸν καὶ τῆς ξαναλαμβάνει—
τί δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ ζωὴ
ποῦ εἶναι ἐντελὸς ἀδεια χωρὶς αὐτήν.

Τῆς προτείνει, λοιπόν, νὰ φύγουν,
νὰ σπάσουν ὅπως λέει ὁ ἴδιος τίς κοι-

Ἡ Κ. Παυζήλη Ἀργυροπούλου, ποῦ
πρωταγωνιστεῖ στὸ «Λιμανάκι».

ωνικὲς προλήψεις καὶ νὰ δώσουν ὅ-
λα τὰ δικαιώματα στὸν ἐρώτᾳ τους.
Ἔνα μικρὸ «κἀνὼ» τοῦ φίλου τῆς Κε-
σάτης θὰ τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ πε-
ράσουν στὸ ἀπέναντι νησί. Ἡ Νόρα
ἀγωνιᾷ, βασανίζεται ὑποφέρει. Ἀγῶ-
νίζεται ν' ἀντισταθῇ, ἀλλὰ τὸ γοητευ-
τικὸ τραγοῦδι τοῦ ἀγαπημένου της
τὴν παρασύρει. Καὶ στὴν τρίτη πράξιν
καθὼς ὁ Λειβαδίτης τὴν περιμένει γιο-
μάτος ἀπὸ ἀγωνία, ἐμφανίζεται ἔπι-
μη νὰ φύγῃ μαζί του. Ἔνας μόνος φθό-
βος, ἓνας μόνος ἀγῶνας συγκρατεῖ τὰ
βήματά της, ἡ σκέψις τί θὰ ποῦνε τὰ
παιδιά της, πῶς θ' ἀντιμετωπίσουν αὐ-
τὰ τὴν ἐρωτικὴ τῆς τρέλλα.

Δίπλα ὅμως στὴν τραγωδίαν αὐτὴ
παίζεται καὶ μιὰ ἄλλη. Ἡ γυναίκα
τοῦ Λειβαδίτη εὐπνᾷ καὶ ζῇ ἀληθινὰ
τραγικὲς στιγμὲς ζηλοτυπίας. Τότε ἀ-
κοιβῶς ὁ πῶς συμπαθὲς τύπος τοῦ ἔρ-
γου, ὅπως ἔγραψεν κάποιος ἀπὸ τοὺς
κριτικούς, ὁ τύπος τοῦ ἀφελοῦς καὶ
ἀνοικτόκαρδου Κατράμη τὴν πειθεῖ ὁ-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 34)

Ἔνα καινούργιο ἀστέρι

Τζού Τζίλμπερτ

Τὸ δραμβευτικὸ ντεμποῦτο της

κοὺς ρόλους, στὶ
πρῶτα φιλμ τῆς
Μαίση Πίκφορντ.
Μὲ πόση χαρὰ ἔ-
παιζα πλάι σ'

αὐτὴ τὴ γυναίκα! Ἐπαίξα ἐπίσης
καὶ στὴν πρώτη μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ τοῦ
Κλάρενς Μπράουν, στὸν «Μεγάλον
θαυμαστήν».

—Καὶ ποῖα ἦταν τὰ καλλιτερά σας
φίλμ, μίς Τζού; ρώτησα.

—Κατὰ τὴ γνώμην μου, οἱ «Δέκα
ἐντολές» τοῦ Σέσιλ ντε Μίλλ, ὁ «Θά-
νατος κάποιου» καὶ ἡ «Ζίκη Μπελλα-
μῦ».

—Ἡ κόρη μας μοιάζει καταπληκτι-
κὸ τοῦ πατέρα της, εἶπε. Δὲν βρίσκε-
τε;

—Ναί, ἀπάντησα, εὐτυχὲς ποῦ μοῦ-
δινε τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσω γιὰ τὸν
ἀνδρα της. Ἀλήθεια, μπορεῖτε
νὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ ὁ Τζών Τζίλ-
μπερτ δὲν εἶναι τώρα στὸ πρῶ-
το πλάνο;

—Τὸν ἐξαντάκωσεν ὁ παρλάν!
Μόλις εἰσεχώρησεν στὸν κινημα-
τογράφον ὁ ἦχος, τὰ πάντα ἔγι-
ναν μὲ μιὰς ρεαλιστικῆς. Οἱ θε-
αταὶ δὲν μπορούσαν πιά νὰ συμ-
πληρώσουν μὲ τὴ φαντασίαν τους
τὴν τελειότητα τοῦ εἰδώλου των.
Οἱ καλλιτερές σκηνές τοῦ Τζών
Τζίλμπερτ ἦταν οἱ ἐρωτικές.

Λοιπόν: Μόλις τὸν
ἄκουσαν στὸ πρῶτον
τοῦ παρλάν νὰ λέγῃ
«Τὰ δόντια σας εἶναι
μιὰ σειρὰ ἀπὸ μαρ-
γαριτάρια καὶ τὰ
μάτια σας θαμπώ-

Οἱ θαυμα-
σταὶ τοῦ
Τζίλμπερτ,
τοῦ ἀσυμ-
κρίτου αὐτοῦ γό-
ητος τοῦ βουβοῦ
κινηματογράφου,
θὰ δοῦν πολὺ
σύντομα στὴν ὁ-
θόνη, τὸ μαγικόν
τοῦ εἰδώλου. Ἀλλὰ δὲν θάνα ὁ ἴδιος.
Θάνα ἡ κόρη του Λήτρικς Τζού, μίς
μικρούλα δέκα τριῶν ἐτῶν ποῦ τοῦ
μοιάζει καταπληκτικὰ καὶ ἡ ὁποία
«γυρίζει» κατ' αὐτὰς τὰ ἐξωτερικὰ
τῆς ταινίας «Λησμονημένες καλωσῦ-
νες».

Εἶχα τὴν τύχην νὰ παρακολουθῶ
μιὰ μέρα τὸν σκηνοθέτη Κλάρενς
Μπράουν, τὴν ὥρα ποῦ ἐξηγοῦσε σὲ
δύο παιδιά τὴ σκηνὴ ποῦ ἔπρεπε νὰ
«γυρίσουν». Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο παι-
διὰ ἦταν ἡ Ζὲν Ρέυνολντ ποῦ θὰ ἔπαι-
ζε τὸν ρόλον ἀγοριοῦ καὶ τὸ ἄλλο ἦταν ἡ
Λήτρικς Τζού Τζίλμπερτ, ποῦ θὰ ἐν-
σάρκωνε τὸν ρόλον τῆς παιδικῆς φί-
λης τοῦ ἀγοριοῦ τῆς ταινίας.

Ἀφοῦ ἐξήγησε καλὰ τί ἤθελε ἀπὸ
τίς δύο μικρὲς πρωταγωνίστριες, ὁ
Κλάρενς Μπράουν ἐπέστρεψε κοντὰ
στὸ «ἀπαρέγγυ», ἔτοιμος γιὰ τὸ «γύρι-
σμα» τῆς σκηνῆς. Τὴν ἴδια στιγμὴν, ἡ
μικρούλα Λήτρικς ἔρριψε ἓνα ἀνήσυχο
βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ποῦ στεκόμουν.
Πλάι μου ἦταν μιὰ κυρία, ἡ μητέρα
της. Μ' ἓνα ναμόνελο τῆς κυρίας
Τζίλμπερτ, ἡ Λήτρικς ἀνέκτικε τὸ θάρ-
ρος της κι' ἔπαιξε τὸν ρόλον της μὲ κα-
ταπληκτικὴ φυσικότητα, χωρὶς ἴχνος
δειλίας.

Μετά τὸ τέλος τοῦ «γυρίσματος», ἡ
Λήτρικς ἤρθε τρεχάτη κοντὰ μας. Ἡ
μητέρα της μοῦ τὴν παρουσάσεν. Τὴν
κῦτταξα ἐπὶ ὥρα πολλή, χωρὶς νὰ
μπορῶ ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα μου
ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της. Ἰδιὸς ὁ πατέ-
ρας της, ὁ Τζών Τζίλμπερτ. Τὰ μά-
τια, τὸ στόμα, τὸ χαμόγελο...

—Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ ἐπάγγελμα,
Λήτρικς; τὴ ρώτησα.

—Ὡ! τὸ λατρεῖω. Εἶναι τόσο ὁ-
μορφο. Κι' αὐτὸς ὁ κ. Μπράουν. Ξέ-
ρει ἓνα σωρὸ πράγματα... Μπορῶ νὰ
μείνω μαζί του ὥρα ὁλόκληρη, χωρὶς
νὰ κουράζωμαι νὰ τὸν ἀκούω...

Τὸ ναμόνελο τοῦ Τζών Τζίλμπερτ
ξαναβίβει στὰ γέλην της. Κι, ἀφοῦ
μοῦ κάνει μιὰ ἐλαφρὴ ὑπόκλιση, τὸ
σκάζει πάλι, τρέχοντας...

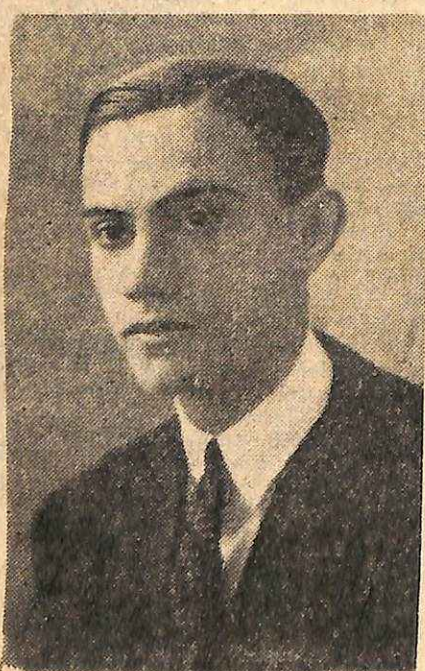
Ἡ κυρία Τζίλμπερτ, παλὴν κι' αὐ-
τὴ βεντέττα τοῦ βουβοῦ, παρακολου-
θεῖ τὴν κόρη της μὲ τὸ βλέμμα, γε-
μάτη περηφάνεια καὶ ἀπειρή γαρ.

—Τόση ἀκριβὴς ἡμῶνα κι' ἐγώ, εἶ-
πε, ὅταν πρωταρχίσω νὰ παίξω μι-

Ἡ μικρὴ Τζίλμπερτ
στὰ πόδια τῆς νεαρᾶς
μητέρας της, ποῦ τό-
σες φιλοδοξίες ἔχει
γιὰ τὴν κορούλα της.

Τῇ περασμέ-
νῃ ἑβδομά-
δᾳ ἐδόθη
στὸ «Λαϊκὸν
Θέατρον» Παγ-
κρατίου μιὰ ἐξαι-
ρετικὴ πρώτη.
Τὸ βράδυ τῆς
Πέμπτης 15ης Σε-
πτεμβρίου ἐπαί-
χθη γιὰ πρώτη
φορὰ ἡ νέα κω-
μωδία τοῦ συνεργάτου τῆς «Ἑβδομά-
δος» κ. Δ. Χρονοπούλου «Λιμανάκι».

Ὁ συγγραφεὺς κ. Δ. Χρονοπούλος

μὲ τὴν γυναίκα του Καίτη καὶ τὴν κό-
ρη του Ἀλίκη. Ὁ Λειβαδίτης τύπος
ὀρίμου ἀνδρὸς 45 ἐτῶν εἶναι ἓνας κα-
λοβαλμένος κύριος, ὁ ὁποῖος δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸν ρόλον τοῦ κα-
τακτητοῦ, παρ' ὅτι οἱ γκριζοὶ κρότα-
φοὶ του ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν ἐπικιν-

στά μας ή Λήτρης, φωνάζοντας:
—Μαμά, πηγαίνω στο σχολείο.
—Πώς ρώτησα, έκπληκτος. Τή
στέλντε ακόμα στο σχολείο;
—Και βέβαια. Είναι υποχρεωτικό
έκ του νόμου. Όλα, τά αήλικα παι-
διά που εργάζονται στο στούντιο,
πρέπει νά παρακολουθούν τουλάχισ-
τον τέσσερες ώρες μαθημάτων τή
μέρα. Υπάρχουν έδω δύο καθηγη-
ται, οί όποιοι παίρνουν τά παιδιά με-
ταξύ δύο σκηνών. Έτσι, ό νόμος τη-
ρείται.

από παιδί. Αυτό το συναίσθημα που θα τ'όχουν δοκιμάσει όλοι οι άνθρωποι, είναι μια ανεξήγητη μελαγχολία που αισθάνεται κανείς το δειλινό της Κυριακής. Ου μούμια ψυχολογικά γεγονότα του εαυτού μου από παιδί ακόμα κι' έχω καθαρά την ανάμνηση της μελαγχολίας αυτής κι' όταν ήμουν μονάχα έξι ετών. Το δειλινό της Κυριακής είχε το ίδιο συναίσθημα της απροσδιόριστης μελαγχολίας που έχω και τώρα. Μπορεί τώρα να μην είναι συνειδητότερη, αλλά είναι το ίδιο.

»Πολλά δειλινά είναι μελαγχολικά, το χαρακτηρισμό όμως αυτό μπορεί να τον πάρει και' εξόχην το δειλινό της Κυριακής. Ποιά η αιτία; Πολλές εξηγήσεις εδόθησαν σχετικά με την παύση της εργασίας το απόγευμα της Κυριακής. Και τελευταία ακόμα σ' ένα φιλοσοφικό βιβλίο που έγραφε ένας Γάλλος, αποδίδεται σε κάποια τέτοια αφορμή ή μελαγχολία της Κυριακής. Μά' εγώ δεν νομίζω την εξήγηση τόσο εύκολη. Το δειλινό της Κυριακής εξακολουθεί να είναι για τους περισσότερους ανθρώπους μια από τις ανεξήγητες αφορμές μελαγχολίας.

»Τώρα, επειδή με ρωτάτε πώς έγινε το ποίημα, πρέπει να σας πω ότι σ' όλη μου την φιλολογική ζωή δεν είχα κατορθώσει να βρω ποτέ τρόπον διατυπώσεως του λεπτού αυτού συναίσθηματος. Είχα μάλιστα πιστέψει πως δεν θα τον έβρισκα πο' έργο ζωής. Μά' σιγά-σιγά, το υποσυνείδητόν μου έρχαζότανε, όπως συμβαίνει σε μένα. Γιατί είχα την υπομονή, προκειμένου και για άλλα μου έργα, να βρω την λογοτεχνική μορφή μιας ιδέας που με κατείχε. Γιατί μόνο άμα θέλει αυτή θα έρθει. Έκδιασμός δεν χωρεί και κείνη που θάρρη μόνη της θα είναι και η οριστική.

»Το ποίημα αυτό, συνεχίζει ο νέος ακαδημαϊκός, θα ήταν αδύνατο να το γράψω με άλλο τρόπο. Και η οριστική μορφή είναι αυτή. Συγκεκριμένως ήταν αδύνατο το ποίημα αυτό να έχω άλλο μέτρο από το αυτό που πήρε. Έπρεπε να γίνει σε ιαμβικό οξύτονον οκτασύλλαβο. Μά' γιατί σ' αυτόν; »Ε, αυτό πιά είναι καθαρό έργο του υποσυνείδητου. Η μουσική που θα δώσει ο ποιητής σε μιαν ιδέα ή σε ένα συναίσθημα, είναι το πιο δύλο που υπάρχει στο ποίημα, το πιο ανεξάρτητο από την βούληση και από τη λογική μας. Είναι καθ' αυτό η έκφραση του μυστηρίου. Μπορεί να μου πείτε πως φτάνεται το ποίημα. Είχα στην άκοή μου κάποιο ανάλογο ιαμβικό μέτρο του Έλληνικού λαού, σαν αυτό λόγου χάριν

»Εξυπνα...

»Ο αφηρημένος καθηγητής στον φίλο του που παντρεύθηκε εδώ και ένα χρόνο:

— Καί δεν έχεις κάνει, ακόμη παιδί;

— Όχι, έλ' του παρόντος.

»Ο αφηρημένος καθηγητής στρέφεται τότε προς τη νεαρά σύζυγο:

— Ούτε και σεις, κυρία;

— — —

»Ο μπαμπάς αυστηρός στον γιό του:

— Τάκη, σου απαγορεύω να θάλεις το πένι σου στη θάλασσα. Προτού να μάθεις να κολυμπάς!

που είναι ανάλογο, χωρίς να είναι το ίδιο:

Στο μοναστήρι του Δηρού λειτουργά ο πρωτοσύγγελλος και τ' άχραντα μυστήρια έφερνε στο κεφάλι του ψάλλοντας το Χερουβικό.

»Μά και πάλι σάς λέγω πως καμμία τέτοια συνειδητή ανάμνηση δεν είχα, πως τίποτε συνειδητό, τίποτε λογικό δεν ενήργησε όταν ζήτησα μορφή για το συναίσθημά μου και πως το μέτρο αυτό κι' η μορφή ήρθαν μόνο τους σαν προσταγή, φερόμενα σάς επαναλαμβάναν απ' την δύναμη του υποσυνείδητου. Ούτε σκέφτηκα καν τις λέξεις ιαμβικές, οκτασύλλαβος και καθ' εξής. Αυτά τώρα τα λέγω. Και γι' αυτό χωρίς καθόλου να προσπαθήσω έδωκα στο ποίημα αυστηρά οξύτονο τονισμό κι' όχι τον προπαροξύτονο του δημοτικού που σάς ανέφερα. Έτσι βρήκε την οριστική έκφρασή της, ύστερα από χρόνια και χρόνια, η μελαγχολία μου του δειλινού της Κυριακής.

— — —

Στο σημείο αυτό τελειώσε η συνέντευξη. Ο κ. Παπαντωνίου έδειξε με το ύφος του ότι θεωρούσε το θέμα εξαντλημένο ή καλλίτερα διαφωτισμένο με τον τρόπο και από τη γωνιά που ο ίδιος έκρινε καλλίτερη. Ο αναγνώστης ίσως να μη μείνει πέρα για πέρα ικανοποιημένος. Άλλά δεν μπορούσε να αξιώσει περισσότερα. Είναι γνωστή η κάποια απληστία του αναγνώστη, ο οποίος άλλο δεν σκέπτεται παρά πως να δει γυνή την ψυχή του συγγραφέα, πως να ξεψυχήσει, για να ικανοποιηθεί και μόνο την περιέργειά του, τις πιο κρυφές γωνιές της ψυχής του ποιητή με τον όποιον επικοινωνεί. Άλλά κι' ο συγγραφέας, ο ποιητής, έχουν τη δική τους οντότητα, τις δικές τους διαθέσεις. Και δεν τους είναι καθόλου εύχρηστο να ξεπληρώνονται κάθε στιγμή στο ανατομικό τραπέζι, όπου τους θέλει ο αναγνώστης. Πολύ περισσότερο ο κ. Παπαντωνίου, που από ίδιου συγγραφέα, από αξιοπρέπεια αθύρπακτη, κρατείται πάντοτε σε μιαν άπασταση από τον φιλοπερίεργο αναγνώστη, όπως ταιριάζει άλλωστε σε κάθε στοχαστή που σέβεται τον εαυτό του. Έτσι η ποιητής των «Θείων Δόρων» δεν ήταν δυνατό να προσεχθεί στις λεπτομέρειες εκείνες που πιθανόν να έτερπαν τον αναγνώστη με την απληστία περιέργειας.

Ο υποφαινόμενος, αφού το καλεί η επαγγελματική ανάγκη, θα συμπληρώσει το κενόν. Ας θέσουμε λοιπόν τα σημεία που ο ποιητής παρέτρεψε ως δευτερεύοντα. Δεν έκρινε σκόπιμο κι' απαραίτητο λόγου χάριν να απολοποιήσει, να εκλαϊκεύσει — αν αυτή είναι η φράση που χρειάζεται εδώ — τα νοήματα ή μάλλον τις συναισθηματικές καταστάσεις που κλείνει το ποίημα αυτό ποίημα.

Ποίημα της βαρυθυμίας, της μελαγχολίας, το είπαν. Και πραγματικά η μελαγχολία που κατέχει τον ποιητή μεταδίδεται με μιάς και στον αναγνώστη. Τη πάντα υποβάλλουν αυτό το συναίσθημα. Το θέμα πρώτα, έπειτα ο οξύτονος ιαμβικός στίχος, το τοπίο που ζωγραφίζεται με γρήγορες πινελιές, η αρμονική ανάμιξη εμψύχων και άψύχων πλασμάτων και φυσικά πρώτα απ' όλα η διάθεση, και φυσικά πρώτα απ' όλα η σονεϊστική αυτή το άπιαστο, το άυλο σονεϊστικό που αυτό το μαντεύει πίσω από τις άραδες των

τετραστίχων, αλλά δεν μπορείς παρά μόνο με την πέμπτη αίσθηση να το αισθανθείς. Είδατε πόσο εκπληκτικά υποδότητικο είναι το φόντο πάνω στον όποιον ρίχνει το βαρύθυμο συναίσθημά του ο ποιητής. Φτωχική γειτονιά. Ο ήλιος που έγειρε που σκορπά κόκκινες ανταύγειες. Κάπου, σ' ένα μπαλκόνι, ένα κάποιο θηλυκό ποτίζει το βασιλικό της—μοναδική και μανιακή απασχόληση που της έμεινε από τότε που έφυγαν κι' οι τελευταίες της ελπίδες και μαζί μ' αυτήν και η μιλιάρη απ' το στόμα της.

Την έχουν μαράνει τα χρόνια και η άναμνη. Τώρα πιά δεν καρτερά κανένα άλλο, ούτε και περνά κανείς απ' τον έρμη έκσινδρο δρόμο. Κι' αν η γυναίκα που στέκεται στο μπαλκόνι φορέι υ' όλα αυτά το γιορτινό της φόρεμα, το γκρενά, το κάνει γιατί είναι Κυριακή, γιατί συνήθεια πολλών ετών που πέρασαν άκαρπα, την έμαθε να στολίζεται τις Κυριακές. Κάπου αλλού μια γρηλά κήνεται άκίνητη, συμμαζεμένη, σά μοίρα που συλλογίζεται τα περασμένα και λογαριάζει τα μέλλοντα. Ένα παιδί στέκεται μέσα σ' ένα σπηλάκι και το φως που μπαίνει από την πόρτα μεγαλώνει τον ίσκιό του. Μία καμπάνα χτυπά από μακριά, ο τελευταίος πραγματευτής βγάζει το τελευταίο του διαλλάγμα κι' ο ήλιος που πέφτει άργά, ράθυμα, όπου και νάναι θα κρυφτεί πίσω από το βυσινώρωμο σύννεφο της δύσης. Στο δρόμο αυτό τα πάντα έχουν σταματήσει. Τα έχει απολιθώσει, τα κρατά ναρκωμένα η βαρυθυμία. Και πάνω απ' όλα περνά σάν φάντασμα άέρα το βαρύ συναίσθημα του ποιητή, η άνικητη μελαγχολία που φέρνει το λυπημένο δειλινό της Κυριακής.

Ποιός δεν έχει δοκιμάσει ένα τέτοιο συναίσθημα σε μια τέτοια ώρα; Ποιός δεν ένοιωσε αυτή τη θλίψη των Κυριακάτικων δειλινών, χωρίς να μπορέσει συγχρόνως και να την εξηγήσει, όπως δεν την εξήγησε και ο ποιητής της. Ποιός δεν αισθάνθηκε την καρδιά του να σφίγγεται καθώς περνώντας από απόκεντρος δρομάκους, κάποιο απογευματάκι της Κυριακής, ένοιωσε να περικυλώνεται από παντού από την βουβή αυτή μελαγχολία που είναι χυμένη στα έρημα στενοσόκακα; Και ποιός τέλος δεν θα αισθανθεί κάποια λύτρωση τώρα που στους στίχους αυτούς θα δει ποιητική, καλλιτεχνικά αποδοσμένη και ζωντανεμένη, την ανεξήγητη μελαγχολία που μιάς βασανίζει κάθε Κυριακάτικο δειλινό;

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

...και κουτά

— Ξέρεις, ο Νίκος, που τα είχε με την γυναίκα μου. Θα την αφήσει πιά ή συνη.

— Τόν έβαλες, έλ' τέλους, στη θέση του;

— Όχι έφυγε ταξίδι για ένα χρόνο.

— — —

Στην πλάη:

— Τί κυτάζετε τόσο ώρα, εδώ, στην θάλασσα;

— Στοιχηματίσαμε με τον φίλο μου να καταρρίψει το ρεκόρ της βουτιάς και τον περιμένω να φανή...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΠΑΟΥΛΟ

ΜΙΣΕΛ ΕΠΟΥΙ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

20Ν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ:

Ο ΛΕΟΝ προσέφευγε να με παρουσιάσει άμέσως εις τον Φρανσουά. Κι' ύστερα από μισή ώρα, βρισκόμουν μπροστά σ' έναν μικρόσωμον άστυνομικό, με μάτια εξαιρετικά έξυπνα. Προθυμοποιήθηκε να μās ενημερώσει άμέσως. Είχε άνακρίνει ο ίδιος τη μίς Σίμπκινσον. Έπειδή δέ ο διερμνεύς του δεν στάθηκε άξιος της άποστολής του, ο κ. Ντυμπέρ δέχτηκε άμέσως την προσφορά μου, Άπό την άφήγησή του είδαμε ότι η πρώτη άνάκριση δεν είχε δώσει σπουδαία πράγματα.

Η γρηλά κυρία δεν είχε αναλάβει ακόμα τις αίσθήσεις της. Διατελούσε σε μια νευρική υπερδιέγερση, παραμιλούσε και είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο της φυλακής. Έξ' άλλου ο κ. Ντυμπέρ την είχε θεωρήσει εύθους έξ' άρχης ως άμέτοχο του έγκλήματος.

Η μίς Σίμπκινσον και η καμαριέρα άνεκρίθησαν. Η τελευταία βρέθηκε άμέσως έξω από κάθε ύπόνοια. Δεν ήξερε τίποτε και η καλή της πίστις ήταν έκδηλος. Όστόσο η κατάθεσις της συνετέλεσε στο να εξακριβωθούν δυο πράγματα:

1) Ότι το θύμα δεν βρέθηκε ποτέ μαζί με τις κυρίες Σίμπκινσον και τα τον τελευταίον τουλάχιστον καιρό, γιατί η καμαριέρα ούτε γνώριζε αυτή τη γυναίκα, ούτε και την είχε δει ποτέ.

2) Το μαύρο μπαούλο άνήκε στη μίς Σίμπκινσον. Η καμαριέρα το βεβαίωσε αυτό άδιστακτα.

Όσο για την μίς Σίμπκινσον, η άνάκρισις της είχε παρουσιάσει μεγάλο ένδιαφέρον, μ' όλα τα μικρά της άποτελέσματα. Η σιωπή της, η έπίμονη άρνησις της ν' άπάντηση σε ώρισμένες έρωτήσεις και το άγέρωχο ύφος της έκαναν εκείνον που την άκουσε πολύ σκεπτικόν...

Ο κ. Φρανσουά Ντυμπέρ προθυμοποιήθηκε να μου διαβάσει το πιο ένδιαφέρον σημείον των καταθέσεων και της έκθέσεως που είχε συντάξει ο ίδιος.

Η στάσις της κοπέλλας είχε παρατηρηθεί και περιγραφεί με μεγάλη προσοχή. Άλλ' από τη διατύπωση της έκθέσεως αυτής, έβλεπε κανείς ότι ο άστυνομικός που τη συνέταξε δεν θεωρούσε τη δεσποινίδα Σίμπκινσον τελείως άθώα. Η τελευταία έξ' άλλου δεν θέλησε ν' άπαντήσει παρά μονάχα στις μισές έρωτήσεις που της είχαν υποβληθεί. Δεν έπεχεύρισε να κρύψει το όνομα της και έλεγε ότι είχε άναχωρήσει με τη μητέρα της από το Λονδίνο το πρωί της ίδιας ήμέρας, άφου πέρασαν τη

προηγούμενη νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο. Όταν όμως ρωτήθηκε για τον τόπο της συνήθους διαμονής της, κλείσθηκε σε μια σιωπή φοβερά έπίμονη. Μετά πολλά όμως έδήλωσε ότι έμενε στο Τοϋτιγκ, ένα μικρό προάστιο έξω από το Λονδίνο.

Όταν τη ρώτησε ο κ. Ντυμπέρ γιατί διανυκτέρευσαν την προηγούμενη νύχτα στο ξενοδοχείο, άπάντησε ότι τότε θελήσει η μητέρα της, σε ότι τότε κοντά στο σταθμό, για να νάνε το πρωί κοντά στο έργο.

Στο σημείο αυτό ο συντάκτης της έκθεσης υπενθύμισε την κατάθεση της καμαριέρας, η οποία είχε βεβαίώσει προηγουμένως ότι οι κυρίες της είχαν περάσει τις τρεις τελευταίες έβδομάδες όχι στο Τοϋτιγκ, αλλά στο Σάουθεντ και ότι από το Σάουθεντ πήγαν στο Λονδίνο για να πάρουν το τραίνο.

Μπροστά σε μια τόσο φανερά άντιφαση, ο άστυνομικός έφερε τις δυο γυναίκες σε άντιπαράσταση, όπου η καμαριέρα, παρά τα άπενυσμένα νευμάτα της «Εδθ, έτόνισε κανα νευματικά ότι μόνον αυτή τηγορηματικώτατα ότι μόνον αυτή είχε άναχωρήσει από το Τοϋτιγκ για το Λονδίνο προς συνάντησή της με τις κυρίες. Άπό τη δήλωσις αυτή με τις κυρίες, έπαινε το διαπρόεκυττε καθαρά ότι κατά το διάστημα των τριών τελευταίων έβδομάδων η καμαριέρα δεν βρισκόταν κοντά στις κυρίες, πράγμα που έξηγοϋσε ίσως το γεγονός ότι δεν έγνώριζε την πεθαμένη.

Στο τέλος της άντιπαράστασης, της καμαριέρας, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, έλεγε στην κυρία της:

— Ξέρετε πολύ καλά, μίς, ότι λέω την αλήθεια! Κι' έπειτα, γιατί δεν τηλεγραφέτε στον κ. Χάρβεϊ να έλθει;

Η έξέτασις της «Εδθ Σίμπκινσον συνεχίστηκε χωρίς την παρουσία της καμαριέρας. Ο άστυνομικός έφάνηκε πιο άσπληρος, πιο

πιο πειστικός, και η μίς Σίμπκινσον πιο πεισματάρικη και πιο κλειστή στον εαυτό της. Συγκατατέθηκε ως τόσο, να όμολογήσει ότι το μπαούλο και ο κρίκος με τα κλειδιά ήταν δικά της.

Όταν την ρώτησαν αν ήταν δική της και η πεσέτα που σκέπαζε το κεφάλι του θύματος, η μίς Σίμπκινσον άπάντησε άρνητικα. Όχι! Δεν ήταν δική της η πεσέτα και δεν μπορούσε να δώσει καμμιαν άπάντησι για την προέλευσή της και για τα αρχικά γράμματα της κεντημένης μάρκας, που βρέθηκαν και στα άσπρόρρουχα του θύματος.

Τελευταίες έρωτήσεις:

— Γνωρίζετε το θύμα;

— Ναι! Ήταν η άπάντησις.

— Ποιά είνε λοιπόν αυτή η γυναίκα;

— Δεν θ' άπάντησω!

Στάθηκε αδύνατο ν' άποσπασθώ μια καλλίτερη άπάντησι. Ότε οι παρακλήσεις, ότε οι συμβουλές, ότε οι άπειλές του κ. Ντυμπέρ έπεισαν την «Εδθ Σίμπκινσον να λύση τη σιωπή της. Και άφου την έβαλαν να ύπογράψη την κατάθεσή της, την έστειλαν στον τακτικόν άνακριτή με την κατηγορία του φόνου.

Ο κ. Φρανσουά Ντυμπέρ είχε σχηματίσει τη γνώμη του. Και αν μου έπιτραπεί ν' άνοίξω εδώ μια μικρή παρένθεση, θα έκφρασω την έκπληξή μου βλέποντας ότι σε πολλές χώρες ο κατηγορούμενος θεωρείται ως ένοχος, πριν ακόμα δικασθώ. Δεν το κάνουν την παραμικρή εύκολία και οι άνακριταί δεν έχουν παρά να μονάχα σκόπο: Να τον κάνουν να όμολογήσει. Για την έπίτευξή του να όμολογήσει όλα τα μέσα είνε σκοπό αυτού όλα τα μέσα είνε κακά, και το ψυχικό μαρτύριο ενός ανθρώπου, στον όποιο κανέναν πιά δεν πιστεύει, είνε πολλές φορές πιο τρομερό από τα σωματικά βασανί-

ΤΡΕΛΛΟΙ Από Έρωτα

2ον

Ένα συναρπαστικό ρεπορτάζ του κ. Θ. Δράκου

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΡΑΧΗΛ

Ο Α. ζούσε με την ωραία Έθραι-
πούλα του Βόλου μέσα στην ά-
τιμόσυνη του πιδ γοητευτικού
δνείρου. Σαν ύπνωτισμένος, τέ-
λεσε τους γάμους του κι ύστερα πήρε
την αγαπημένη του και κατέφυγε σ' ένα
ξενοδοχείο του κατάφυτου Πηλίου για
να περάσει τον μήνα του μέλιτος.

Μα εκεί μέσα στο μυρωμένο διαμέρι-
σμά τους μέσα σ' αυτή την ερωτική φω-
λιά, συνέβη το φοβερό και ανατριχια-
στικό δράμα. Ο σύζυγος της Ραχήλ από
την ώρα που μείναν μόνοι, είχε αρχίσει
να δείχνει σημεία έντασης. Διαρκώς
κιντούσε την αγαπημένη του, σαν χαμέ-
νος, κοιτούσε τα χέρια του για να ιδεί
μήπως δνείρευαν και προσπαθούσε να
βεβαιωθεί αν ήταν πράγματι, δική του
αυτή η τόσο μεγάλη ευτυχία. Και ξαφνι-
κά την ώρα που την κρατούσε στην άγ-
καλιά του κι έτοιμαζόταν να την κάνει
γυναίκα του άρχισε να κλαίει και να ξε-
φωνίζει.

—Ραχήλ! Ραχήλ! Γιατί με κοροϊδεύ-
εις; Γιατί παίζεις τόσο με την καρδιά
μου!...

Μάταια εκείνη προσπάθησε να τον κά-
νη να καταλάβει ότι ήταν πια η γυναίκα
του, ότι τον αγαπούσε κι ότι ήταν άπο-
φασισμένη να ζήσει για πάντα μαζί του.
Ο νέος δεν την πίστευε. Απεναντίας ή
κοίσεις άρχισε να γίνεται έντονη.

Οι φωνές του και τα κλάμματά του ά-
ναστάσαν το ξενοδοχείο. Ούρλιαζε
να σταματήσει ο σκύλος που προμαν-
τεύει τον θάνατο του αφέντη του.

Η Ραχήλ, τρομαγμένη, αναγκάστηκε
να ζητήσει την συνδρομή των υπαλλήλων
του ξενοδοχείου και την βοήθεια ενός
γιατρού.

Η εξέτασις φυσικά δεν άργησε να ά-
ποδείξει ότι ο κ. Α... είχε τρελλαθεί ά-
πο την υπερβολή της ευτυχίας του κι από
την ιδέα ότι θα κατακτούσε επί τέλους
την γυναίκα των ονείρων του. Ο για-
τρός μάλιστα συνέστησε να μεταφερθεί
αμέσως σε μια κλινική για να υποβληθεί
σε θεραπεία.

Και πράγματι, η Ραχήλ έκλεισε τον
σύζυγό της σε μια νευρολογική κλινική
του Βόλου. Έπειτα, για να τον υποβά-
λη σε πιο συστηματική κι επιστημονική
θεοαπεία τον έφερε στην Αθήνα και τον
έκλεισε στο «Βλαδιάνειον».

Κι εκεί, ο τραγικός αυτός σύζυγος,
πρινά όλη την μεγάλη κυτιάξοντας δια-
κώς μια φωτογραφία της αγαπημένης
του κλαίει και στενάζει και μέσα στους
λυγμούς του ψιθυρίζει, αδιάκοπα:

— Δεν θα σε χαρώ ποτέ, αγαπημένη
μου γυναίκα!...

Αυτό είναι, το παραλήρημά του. Η
τρελή του. Η μοναδική άφορη της
τραγωδίας του δυστυχίας.

Και μ' αυτό τον ανατριχιαστικό τρό-
πο έκλεισε το δράμα δυο ανθρώπων που
αγαπήθηκαν πέντε χρόνια, μ' έναν πλα-
τωνικό έρωτα, και που χώρισαν δίχως
να χωρουν ούτε μια στιγμή, την συζυ-
γική τους ευτυχία.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΤΡΕΛ- ΛΑΙΝΕΤΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑ- ΜΟΥ ΤΟΥ

Μια παροιμία ιστορία, μου είχε διη-
γηθεί επίσης σε μια συνομιλία μας, ο κ.
Μιχαλάκης, της «Εταιρίας Καμπάς».

Σας την αναφέρουμε γιατί είναι πράγμα-
τι αξιοπερίεργη και ενδιαφέρουσα:

Ένας φίλος του Αθηναίος κατάφερε
να διοριστεί υπάλληλος σε μια μεγάλη
εταιρία έπεξεργασίας καπνών στην Κα-
βάλλα. Στην ήσυχη αυτή πόλη η οποία
ως γνωστόν συγκεντρώνει ένα πλήθος
πλουσίων έμπόρων ή ζωή περιορίζεται
φυσικά στις οικογενειακές συγκεντρώ-
σεις και σε άθωα γλέντια στα κέντρα
της παραλίας. Ο Αθηναίος πήγε, φυ-
σικά, στην θέση του, περισσότερο για να
κυντάξει στη δουλειά του και να κερδί-
ση λεπτά παρά για να μπλέξει σε κοσμι-
κές συγκεντρώσεις και περιπέτειες. Αύ-
τη ακριβώς ή εργατικότητα του και ή με-
τρημένη ζωή του, έγιναν άφορη για
να κατακτήσει την συμπάθεια της κοινω-
νίας της Καβάλλας και πολλοί ήταν έ-
κείνοι που από τους πρώτους μήνες έ-
πεδίωξαν την φιλία του.

Έτσι σιγά-σιγά ο Αθηναίος, που ή-
ταν ένας πολύ ευχάριστος τύπος, άρχισε
να προσέχεται και από τα όμορφα κορί-
τσια αυτής της πόλεως και να σημειώνει
τις πρώτες... έρωτικές κατακτήσεις.

Και ξαφνικά, σε μια φιλική συγκέντρω-
ση έκανε την γνωριμία της δεσποινίδος
Καίτης Γ.... της κόρης ενός από τους
πιο πλουσίους έμπόρους. Η Καίτη ήταν
ένας θελκτικός πειρασμός. Παρά τις έ-
πιθέσεις της όμως ο νέος προσπάθησε ν'
άσπασή την σε στενή φιλία γιατί είχε συ-
ναίσθηση της θέσώς του και της διαφο-
ράς που ύπνοχε μεταξύ αυτού και της
επαγγελματίας.

Εκείνος ήταν ένας υπάλληλος, ένας φτωχός διπλωματούχος
καταδικασμένος πάντα να ρυθμίζει τις ά-
παιτήσεις του και τα όνειρά του επί τη
έκδοξή του μικρού μισθού του. Εκείνη
ήταν μια πεντάμορφη και πλούσια νέα
κόρη που έπαιζε με ίκανοποίηση όλες τις
έπιθέσεις της κι όλες τις επιθυμίες της.

Έτσι ήταν αδύνατο να πλησιάσουν. Οι
δρόμοι τους, άδωσαν τον ένα πολύ
πρόσφατα από τον άλλον.

Μα σιγά-σιγά αυτή ή γνωριμία της
Καίτης, δεν άργησε να πληγώσει την
καρδιά του από τον έρωτα. Το αϊ-
σθημά του ήταν ελκρινές, ιδανικό, ά-
σθημα του ήταν συγχρόνως και
νυστερόβωλο. Μα ήταν συγχρόνως και

μαρτυρικό. Ο νέος, μ' αυτό τον ανέλ-
πιδό έρωτα, στην καρδιά, είχε χάσει
πια κάθε χαρά της ζωής του. Είχε χά-
σει επίσης την όρεξή του για δουλειά
κι' ο ύπνος δεν έρχόταν το βράδυ να
του κλείσει τα κουρασμένα βλέφαρά του.

Κι' έτσι μέρα με την μέρα γίνονταν
πιο μελαγχολικός, πιο νευρικός, πιο ά-
νήσυχος. Όλα τον στενοχωρούσαν. Το
ένδιαφέρον των φίλων του, ή καλωσύνη
των άνωτέρων υπαλλήλων της εταιρίας,
οι μητρικές φροντίδες της νοικοκυράς
του κι' ή νοσηρή περιέργεια των γνω-
στών του που έπαιναν να μάθουν γιατί
ήταν έτσι χλωμός, γιατί δεν είχε κέφι,
γιατί είχε αλλάξει τόσο πολύ την άλλο-
τε ευθυμή ζωή του...

Κι' αυτό το μαρτύριό του κράτησε
τρία χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα είχε
συναντήσει λίγες φορές την Καίτη, μα
πάντα εύρισκε τον τρόπο να προσποιηθεί
τον ευθυμο και τον αδιάφορο.

Μα οι γυναίκες άμα θέλουν μπορούν
να διαβάσουν εύκολα τα μυστικά που
κρύβει ή ανδρική καρδιά. Κι' έτσι κι'
ή Καίτη είχε καταλάβει ότι την αγα-
πούσε κι' έπειδή κατά βάθος, παρά τα
λεπτά του πατέρα της και την μοντέρνα
μόρφωσή της ήταν ένα ανοικοκυροκόρι-
τσο», κολακεύθηκε από αυτή την άφο-
σίωση κι' ή ψυχή της άρχισε να συγκι-
νείται. Δίχως, λοιπόν, να διατάξει έ-
γραψε ένα γράμμα του νέου στο οποίο
του εξοτεικνε όλες τις σκέψεις της
κι' όλους τους πόθους της καρδιάς της.

Η άπάντησις, όπως καταλαβαίνετε, δεν
άργησε να έρθει. Κι' αυτή ή άλληλογρα-
φία συνεχίστηκε ως την ημέρα που ή
καλή τους μοίρα απέφασισε να τους έ-
νώσει για πάντα στη ζωή.

Ο νέος έπαιρνε εκείνη την εποχή έναν
άρκετά καλό μισθό, ήταν εργατικός, τί-
μιος, δραστήριος, προσόντα στα οποία
υπολογίζει ένας πατέρας που κέρδισε τα
λεπτά του εργαζόμενος. Γι' αυτό κιάλας
ο κ. Γ. όταν ή Καίτη του εξομολογήθηκε
ότι αγαπούσε τον Γιώργο Φ..., κι' ότι
θα ήθελε να γίνει γυναίκα του, ο πλού-
σιος ζυμωρός δεν έφερε καμμία αντίρ-
ρηση.

Ο Αθηναίος δεν τολμούσε να πιστέ-
ψη στην ευτυχία του. Πετούσε κυριο-
λεκτικώς από την χαρά του. Όποιον φί-
λο εύρισκε, όποιον γνωστό τον «μιλού-
σε» μ' αυτή την εκπληκτική του αισθη-
ματική ιστορία.

Θα την παντρευθώ! Τους φώναζε
έξαλλος από την χαρά του.

Και την μέρα του νύμφου του ήταν τό-
σο συγκινημένος που ήταν αδύνατον μέ-
σα στην έκκληση, την ώρα του μυστη-
ρίου, να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

Όλοι είχαν παραξενευθεί. Κι' αψ-
άχως ο παπας έκανε το στυαγό τοι-
ορίζονταν ότι πρώτη φορά είχε ιδεί

(Το τέλος στη σελίδα 60)

Μια μοντέρνα
αυτότεχνη
Νουβέλλα
του Νοέλ Ροζέ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό
στην κοιλάδα του Σαίν
Ρόκ, στο βάθος ενός πυ-
κνού δάσους, βρισκόταν
έναν παλιό κι' έρειπωμέ-
νος πύργος, ο πύργος των
Λαντιάκ. Επί 25 χρόνια τα παράθυ-
ρά του έμεναν κλειστά. Άγριοι θά-
μνοι γέμιζαν τις άλλες κι' ο γέρος
φύλακας — ή μόνη ψυχή που ζούσε
κεί μέσα — κύτταζε με παρόπινο
τις τσουκνίδες που πλημμύριζαν τον
κήπο, που ήταν στο παρελθόν ένας
από τους ωραιότερους κήπους της

Το κωστικό
του κ. Ντέ Λαντιάκ

περιοχής.

Ο τελευταίος απόγονος των Λαν-
τιάκ αφού πέρασε όλη του την νεό-
τητα στο Παρίσι, σπουδάζοντας, έ-
φυγε έπειτα σε μια ατέλειωτη μακρι-
νή περιοδεία, στην Ασία και στην
Άφρική. Δεν φάνηκε στον τόπο του
παρά μόνο στον θάνατο ενός θείου
του, του κόμητος του Περιγκέ, του
μοναδικού συγγενούς που του έμε-
νε. Κι' όλοι είχαν σηματοποιήσει την ι-
δέα ότι κάποια μέρα, ο Λαντιάκ θα
πουλούσε και τον έρειπωμένο πύρ-
γο και θα διέκοπτε έτσι κάθε δεσμό
με την χώρα των προγόνων του.

Άλλως τε ούτε κανείς τον ήξερε
καλά-καλά. Αφωσιωμένος στα ατέ-
λειωτα ταξίδια του, δεν είχε δημι-
ουργήσει καμμία κοινωνική σχέση,

κι' ούτε είχε την παραμικρή άλληλο-
τιάκ αφού πέρασε όλη του την νεό-
τητα στο Παρίσι, σπουδάζοντας, έ-
φυγε έπειτα σε μια ατέλειωτη μακρι-
νή περιοδεία, στην Ασία και στην
Άφρική. Δεν φάνηκε στον τόπο του
παρά μόνο στον θάνατο ενός θείου
του, του κόμητος του Περιγκέ, του
μοναδικού συγγενούς που του έμε-
νε. Κι' όλοι είχαν σηματοποιήσει την ι-
δέα ότι κάποια μέρα, ο Λαντιάκ θα
πουλούσε και τον έρειπωμένο πύρ-
γο και θα διέκοπτε έτσι κάθε δεσμό
με την χώρα των προγόνων του.

Άλλως τε ούτε κανείς τον ήξερε
καλά-καλά. Αφωσιωμένος στα ατέ-
λειωτα ταξίδια του, δεν είχε δημι-
ουργήσει καμμία κοινωνική σχέση,

που ανοίχτηκαν διάπλατα, κι' ο γέ-
ρο-φύλακας βάλθηκε να καθαρίσει
τον κήπο από τα αγριόχορτα. Έ-
πειτα, ένα μισρό αυτοκίνητο διέσχι-
σε το χωριό και σταμάτησε μπρος
στο ταχυδρομείο. Οι κάτοικοι του
Σαίν Ρόκ, όρθιοι στις πόρτες τους
ή πίσω από τα παράθυρά τους, μπό-
ρεσαν να διακρίνουν ένα άνθρω-
πο με ύψηλή λεπτή σιλουέττα, ένα πρό-
σωπο ακόμα νέο κάτω από άφθονα
γκρίζα μαλλιά.

Ο κ. ντέ Λαντιάκ άπάντησε στους
χαίρετισμούς των συμπατριωτών του
τόσο ψυχρά, που κανείς δεν τόλμη-
σε να τον πλησιάσει ή να τον ρωτή-

Εξομολογήθηκε, ο κ. ντέ Λαντιάκ
έπειτα, ότι ο κ. ντέ Λαντιάκ
έπειτα, ότι ο κ. ντέ Λαντιάκ

Τό μυστικό του κ. ντέ Λαντιάκ

— Έξήγησέ μου τη δύναμή του.
— Περιέργη μικρούλα! Είπε ο Λαντιάκ με τρυφερότητα.
Και άγκαλιάζοντας τη γυναίκα του της έβαλε το μαγικό περιδέριο γύρω από το λαιμό.
Τη στιγμή του άποχωρισμού, οι τελευταίες του φράσεις ήταν:
— Μην το ξεχάσεις: σέ όκτώ μέρες στίς 9 το πρωί, θά έρθω νά σε έπισκεφθώ..

Από τις όκτώ η Έλιάν βρισκόταν κίόλας στο άσπρο περίπτερο. Το πρωί έκείνο σηκώθηκε κάπως ένκευρισμένη.
Μετρά με άγωνία κάθε λεπτό που περνά και ή καρδιά της χτυπά με δύναμη. Ωστόσο άμφιβάλλει γιά τ' άποτελέσματα του πειράματος.
Έννιά και πέντε: Καμιά είδοποι ης! Κανένα σημείο ζωής!

— Είπε ένας φαντασιόπληκτος, σκέπτεται ή Έλιάν, πού κυνηγά σχέδια άπραγματοποίητα. Αυτό είναι το μυστικό του, αυτό προσπαθεί νά κρύψει με κάθε τρόπο: την άποψία του!

Έννιά και τέταρτο: Τίποτε!
Άπογοητευμένη, άπεφάσισε νά περιμένη άκόμη είκοσι λεπτά κι' ύστερα νά φύγει.

Ξαφνικά το περίπτερο δονείται κι' άκούεται ό ήχος ενός κουδουνιού. Γυρίζει τόν διακόπτη. Επί τέλους, ή φωνή του συζύγου της:

— Έλιάν! Έλιάν! Κλείσε τά παρραθύρφυλλα!

Χλωμή άπ' τη συγκίνηση, ξεσέλεσε άμέσως την όδηγία που έλάμβανε άπό τόσο μακριά. Μόλις οι ήλιακές άκτίνες άπεκλείσθησαν άπό το περίπτερο ένα περίεργο φώς πλημμύρησε το δωμάτιο και συγγνώως ό κ. ντέ Λαντιάκ παρουσιάσθηκε μπροστά της, τόσο καθαρός και όλοζώντανος, ώστε έδινε την εντύπωση πως ήταν άκουμπισμένος επάνω στο λευκό παραπετάσμα.

Παρ' όλίγο ή Έλιάν νά πέση στην άγκαλιά του.

Ό ντέ Λαντιάκ ναμονελοόσε και έπεινε τά γέρια. Το πρόσωπό του ήταν λίγο κουρασμένο άλλά το βλέμμα του είχε με άσυνήθιστη ζωηρότητα. Άραγε ήταν ή εικόνα του ή μήπως ήταν το φάντασμά του: Έτσι εμφανίζονται συνήθως αυτοί που πεθαίνουν.

Με την καοδιά γεμάτη άγωνία, ή Έλιάν στηρίχθηκε τρέμοντας στον τοίχο.

— Γιατί είσαι τόσο γλυμή, Έλιάν; Μη φοβάσαι τίποτε! Σοή στέλνω την εικόνα μου εις άντάλλαγμα της δικής σου. Πάσο με παρηγορείς μέσα στη μοναξιά μου! Έτσι σάν σήμερα. Αχ γίνεται κάθε μέρα...

Η Έλιάν άκούε κατάπληκτη... Γιά πρώτη φορά της έδειχνε τόση τρυφερότητα ό άνδρας της. Θάλεγε κανείς τόν άντικεινόμενο περίεργο ή φανταστικό εικόνα της άπ' τόν

ίδιο τόν έαυτό της...
Άπό τά βάθη της έρήμου ίσως εύρηκε άκόμη και τόν τρόπο νά την γοητεύση.

Τι ώραίο πράγμα όμως νά τόν βλέπει τόσο κοντά, τη στιγμή που βρισκότανε τόσο μακριά της! Βλεπόντουσαν έτσι κάθε μέρα, άντήλασαν κανένα λόγο κι' έδιναν θάρρος ό ένας στον άλλο.

Ένα πρωί μπήκε ξαφνικά μέσα στο φωτεινό περίπτερο ή καμαριέρα της. Μόλις είδε την μορφή του κυρίου της πάνω στο λευκό τελάρο, έβαλε τις φωνές:

— Κυρία! Ξαναγύρισε λοιπόν ό κύριος!

Η Έλιάν προσπάθησε νά της εξηγήση τó θαύμα. Πού νά καταλάβη όμως το δυστυχισμένο κορίτσι άπό τηλεόραση και μεταβίβαση εικόνων.

— Έλιάν, άκούστηκε ή φωνή του συζύγου της άπό τά βάθη της Άφρικης, μου είγες ύποσχεθή ότι θά μαστε πάντα μόνοι!

Άπό την ημέρα εκείνη ή Έλιάν, κλειδώνει άπό μέσα, μόλις έμπαινε στο λευκό περίπτερο.

Η καμαριέρα όμως είχε φλυαρήσει πιά, και όλη ή περιφέρεια ήξερε ότι ό «μάγος που ταξιδεύει στην Άφρική, έμφανίζεται στην κ Λαντιάκ»!

Ύστερ' άπό λίγες μέρες ή Έλιάν δεγόταν την έπίσκεψη ενός νεαρού, που παρουσιάσθηκε με το όνομα Φρανσουά Σασνέιζ, φυσικοηλεκτικός.

Περνούσε, όπως της έδήλωσε, άπό το Σαιν Ρόκ, και όπως είχε άκούσει έκ φήμης γιά τόν κ. ντέ Λαντιάκ, δεν μπόρεσε νά άντισταθή στην έπιθυμία του νά τόν γνωρίση.

Η Έλιάν του έδήλωσε ότι δυστυχώς ό σύζυγός της έλειπε.

Ό νέος έφάνηκε νά έκπλήττεται, δεν θέλησε έν τούτοις νά έξωτερικεύση περισσότερο την έκπληξή του. Ωστε λοιπόν ό κ. ντέ Λαντιάκ είχε ένας άπό τούς μεγαλείτερους σοφούς της έποχής μας. Το έργο του «Φωτεινά άκτίνες και ηλεκτρικά ρεύματα» θά παραμείνη μνημειώδες.

Η Έλιάν ώμολόγησε ότι το άγνοούσε.

Ό Σασνέιζ μιλούσε με φωνή θερμή και πειστική και είχε μια έλαφρά άγγλική προφορά.

Γεννήθηκε στο Λονδίνο εξήγησε, άλλ' άνίκη σέ μια παλιά γαλλική οικογένεια.

Ζητώντας προηγουμένως συγγνώμην γιά την άδιακρισία του, πασεκάλεσε την Έλιάν νά του έπιτρέψη νά ξανάρθη.

Η άδεια του έδόθη με μεγάλη έγκαρδιότητα.

— Ό σύζυγός μου είναι πολύ εύτυχής. όταν δέγομαι έπισκέψεις...

— Πρέπει νά ξέρετε ότι είμαι άπ' τούς πιο φαντατικούς θαυμαστές του. Αισθάνομαι εύτυχή τόν έαυτό μου όταν βρίσκoμαι στο περιβάλλον του. Έτοιμάζω τώρα μια μονογραφία, την όποια τιτλοφόρησα «Ένας έπιστήμων-προφήτης». Έπειδή όμως λείπει ό κ. ντέ Λαντιάκ, ίσως έσεις θά μπορούστανε νά μου δώσετε ώρισμένες πληροφορίες και συμβουλές.

Η Έλιάν δέγθηκε μ' ένθουσιασμό την πρόταση του Σασνέιζ.

Κολακεύτηκε πολύ ότι κάποιος έπι τέλους την έπαιρνε στα σοβαρά.

— Σας είμαι ευγνώμων, κυρία

Την επαύριο, πηγαίνοντας ίππασία, τόν συνήντησε κοντά στο δάσος.

— Έάν είχα ένα άλογο στη διάθεσή μου, της είπε άφού την έγαιρέτησε, θά το θεωρούσα μεγάλη μου τιμή άν μπορούσα νά σας συνοδεύσω στον μοναχικό σας περίπατο.

— Θέλετε το άλογο του συζύγου μου;

Σέ λίγο έκάλπαζαν μαζί κάτω άπό τις χρυσές άψίδες που σχημάτιζαν τά φυλλώματα τών δένδρων. Καθώς πλησίαζαν στο λευκό περίπτερο, ό Σασνέιζ είπε:

— Ξέρετε, στο χωριό μιλούν γιά κάποιον μυστήριο που κρύβει αυτό το σπίτι...

Η Έλιάν έκανε πώς δεν άκουσε. Κατέβηκαν άπ' τ' άλογα μέσα σ' ένα ξεφωτό και ή συνομιλία τους έγινε πιο φιλική. Ό Σασνέιζ μιλούσε γιά τις έρευνες του Λαντιάκ. Έκείνη παραπονιόταν πώς ό άντρας της δεν της μιλούσε ποτέ γιά τις σοβαρές άσχολίες του.

— Μ' έχει στο περιθώριο της ζωής του!..

Ξαφνικά αισθάνθηκε νά την κυριεύη ό πειρασμός νά μάθη με την βοήθεια του άπροσδόκητου αυτού έπισκέπτη, τά μυστικά του συζύγου της.

— Ό κ. ντέ Λαντιάκ δεν ξέρει νά έκμεταλλευθή την ιδιοφυία του! Είπε σέ μια στιγμή ό Σασνέιζ. Έάν ήθελε ν' άναμιχθή σέ καμιά οικονομική έπιχείρηση, θά κέρδιζε όλόκληρη περιοχή...

Και άμέσως προσέθεσε:

— Διαθέτω μεγάλα κεφάλαια και θά μπορούσα νά τόν χρηματοδοτήσω, γιά νά θέσουμε σέ έφαρμογή τις άνακαλύψεις του.

Άκούοντας αυτά τά λόγια ή Έλιάν σκέφθηκε το λευκό περίπτερο και την εικόνα που της παρουσιάζετο κάθε πρωί. Άραγε δεν θά ένδιέφερε τούς κεφαλαιούχους;

Ό νέος έξηκολούθησε με χαμηλή φωνή:

— Δεν καταλαβαίνετε ότι παρόμοιες άνακαλύψεις θ' αλλάξουν τόν τρόπο διεξαγωγής ενός μελλοντικού πολέμου;

Πήραν το τσάι επάνω στην ταράτσα.

Ξαφνικά ό Σασνέιζ την ρώτησε:

— Δεν θέλετε νά μου δείξετε το εργαστήριό του;

— Εύχαρίστως, άπήντησε ή Έλιάν, άλλ' ούτε και γώ το έπεσκέφθηκα άκόμη. Δεν έχω τó κλειδί.

— Δεν πειράζει, είπε εκείνος με τόνο άποφασιστικό.

Ανέβηκαν δυό πατώματα. Στην είσοδο του εργαστηρίου ό Σασνέιζ έβγαλε άπό την τσέπη του ένα περιεργό εργαλείο. Η Έλιάν δεν μπόρεσε νά συγκρατήσει μια κραυγή, βλέποντας την πόρτα νά άνοιξη και νά παρουσιάζεται στα μάτια τους μια άπέραντη αίθουσα γεμάτη μηχανήματα, σύρματα και παράδοξα εργαλεία.

Ό Σασνέιζ τά περιεργαζόταν όλα με πολλή προσοχή. Ίδιαιτέρως ένδιαφέρεται γιά ένα τετραγωνό κουτί, που περιείχε έναν μεταλλικό σωλήνα. Τέλος, ύστερα άπό άρκετη ώρα έστράφη πρὸς την κ. ντέ Λαντιάκ και της είπε:

— Σας είμαι ευγνώμων, κυρία

Τό μυστικό του κ. ντέ Λαντιάκ

μου, που μου έπιτρέψατε νά έπισκεφθώ αυτό το θαύμα!

Κλεισμένη στο λευκό περίπτερο, ή Έλιάν άναστατώθηκε βλέποντας την άυστηρή έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο του συζύγου της. Δέχτηκε στο σπίτι μας έναν άγνωστο... Του έδωσε το άλογό μου και βγήκατε μαζί περίπατο. Τόν άφησα νά μπη στο εργαστήριό μου! Με φωνή που έτρεμε άπό την ταραχή ή νεαρά γυναίκα προσπάθησε νά δικαιολογηθή:

— Στο εργαστήριό σου; Μά πώς, άφού δεν έχω τó κλειδί;

— Έλιάν, πρόσεξε! Είπε περιττό νά προσπαθής νά μου κρύψεις την άλήθεια...

Έκείνη έπεχείρησε πάλι νά ύπερασπισθή, έπλεξε το έγκώμιο του Φρανσουά Σασνέι και διεβεβαίωσε τόν σύζυγό της ότι ό νέος αυτός είναι τίμιος και ήθικός...

— Είπε φαντακός θαυμαστής σου, του έλεγε, και θέλει νά θέση σέ έφαρμογή τις άνακαλύψεις σου. Είνε πλουσιώτατος και βάζει τη κολλοσιαία περιουσία του στην διάθεσή σου. Η εύκαιρία που σου παρουσιάζεται είναι μοναδική. Γιατί δεν τόν παίρνεις γιά σύντροφο;

Ό ντέ Λαντιάκ χαμογέλασε σχεδόν ειρωνικά:

— Έλιάν! Είπε με άυστηρότερο τόνο φωνής. Μου ύπόσχεσαι ότι δεν θά τόν εξαγιάδης;

Έκείνη ύποσέθηκε γιά νά τόν καθησυχάση. Άπογοητευμένη παρακολουθούσε την εικόνα του συζύγου της που έσβυνε σιγά-σιγά άπ' το λευκό παραπετάσμα. Ύστερα άπεμακρύνθη άπό το περίπτερο ψιθυρίζοντας με όργη:

— Άκούς εκεί ν' άρνηθή μια περιουσία! Τόν ήλιθίο!... Τί κουταμάρα ή μάλλον τί ύπερηφάνεια νά μη δέχεται κανένα γιά συνεργάτη.

Καθώς έπέστρεφε στον πυργο μια έμμομη ιδέα βασάνιζε το μυαλό της: πώς έμαθε ό Λαντιάκ την έπίσκεψή της στο εργαστήρι;

Μια μυστηριώδης δύναμις

ΛΥΠΟΥΜΑΙ ειλικρινώς γιά το νέο που θά σας άναγγείλω, είπε στον Σασνέιζ ό όποιος την έπεσκέφθηκε το ίδιο άπόγευμα. Ό άντρας που άρνείται νά συνταγισθή μαζί σας.

Ό Φρανσουά άκουσε τη δυσάρεστη είδηση δίχως νά έκδηλώση θήταραμικρότερη δυσφορία. Ύστερα άπό λίγα δευτερόλεπτα σιωπής κατά τά όποια κύταζε μ' έπιμονή την Έλιάν μέσ' τά μάτια, την ρώτησε ξαφνικά:

— Κυρία μου, δεν θά με όδηγήσετε καμιά μέρα σ' ένα περίπτερο λευκό περίπτερο του συζύγου σας;

Η Έλιάν δεν άπήντησε. Θυμήθηκε μόνο τόν άντρα της με το όργισμένο

του βλέμμα, όπως της παρουσιάσθηκε το πρωί.

— Άκούστε, ψιθύρισε. Μας είδε μαζί στο δάσος. Σας είδε την ώρα που παραβιάζατε το έργοσκήριό του.

— Άδύνατον, έκανε ό Σασνέιζ. Σας διαβεβαιώ, κυρία μου, ότι είναι άδύνατον.

— Και όμως, άνεγνώρισε το άλογο του.

— Γιά το περίπτερο, άπήντησε ό Φρανσουά το πρῶμα ξεηγείται. Άλλά τó έργοσκήριό... Ποιός είναι δυνατόν νά μας είδε άφού δεν έχει έγχει κρυμμένη πουθενά και δεν την είδαμε... Έκείνο όμως που είναι τελείως άνεξήγητο είναι τó δάσος...

Πώς κατώρθωσε νά μας δῇ;

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις πλησίασε πρὸς τó παράθυρο. Μετά στράφηκε πρὸς τó μέρος της Έλιάν:

— Κυρία μου, πώς ξεηγείται την έπίβλεψη αυτή του συζύγου σας;

— Ω! Έμένα, τίποτε πιά δεν μπο-

τό βρω, ίσως τότε μπορέσω νά ξεηγησης έάν κρύβη στ' άλήθεια καμιά μυστηριώδη δύναμη.

Η Έλιάν κύτταζε με δισταγμό τόν Σασνέιζ.

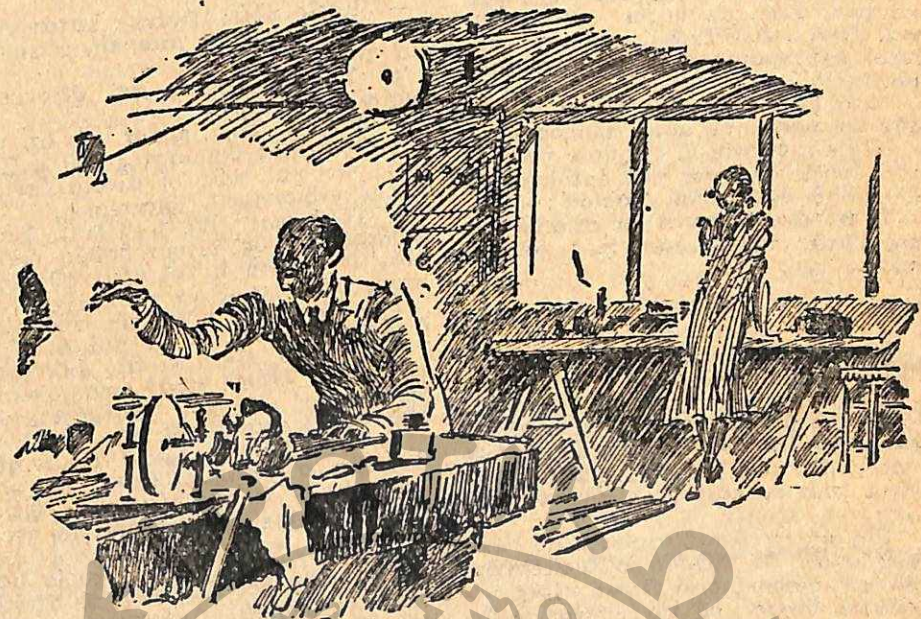
— Θά του τó δώσω, σκέφθηκε, γιά νά μάθω επί τέλους τά μυστικά αυτού του ανθρώπου. Τί έπιτυχία γιά μένα έάν μπορέσω νά του δηλώσω δταν γυρίση ότι τά ξέρω όλα!..

— Πάρτε το, είπε τέλος στον Φρανσουά. Άλλά πρέπει νά μου ύποσχεθήτε ότι θά μου τó έπιστρέψετε άδύριο πριν άπό τις έννέα το πρωί.

Ό Σασνέιζ άφού έδωσε τó λόγο της τιμής του ότι θά κρατήσει την ύπόσχεση έφυγε πέρνοντας μαζί του τó περιδέριο.

—

Την άλλη μέρα κατά τās όκτώ, ή Έλιάν, τρέμοντας άπ' τó κρύο και την άνησυχία, περιμένε στην είσοδο του δάσους την άφιξη του

Ό Σασνέιζ έξήταζε τά μηχανήματα με μεγάλη προσοχή.

ρεί νά με έκπληξη. Έκείνο όμως που με άγανακτεί είναι ότι άποροίπτε την συνεργασία σας χωρίς νά σας ξέρη. Ίσως στο μέλλον νά φανή λιγότερο άδικος.

Με το βλέμμα καρφωμένο επάνω της ό Σασνέιζ έδινε την εντύπωση ότι δεν πρόσχε τά λόγια της.

— Κυρία μου, της είπε ξαφνικά, φοβάτε ένα θαύμασμο περιδέριο. Μου έπιτρέπετε νά τó εξέτασω άπό κοντά;

Η Έλιάν τó έβγαλε άπ' το λαιμό της και τó άκούμπησε επάνω στο τραπέζι. Ό Φρανσουά τó πήρε στα χέρια του και άρχισε νά τó εξέταζε με προσοχή.

— Είμαι ένα φυλακτό που μου άφισε ό κ. Λαντιάκ γιά νά με προστατεύη άπ' τούς κινδύνους, εξήγησε ή νεαρά σύζυγος του έρευνητού.

— Σήμερα διατρέχετε κανέναν κίνδυνο;

— Όχι. Γιατί;

— Διότι θά ήθελα νά εξέτασω αυτό το περιδέριο στο σπίτι μου. Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ νά καταλάβω σέ τί μέταλλο επάνω είναι στερεωμένα τά πολύτιμά του πετράδια. Όταν όμως

Φρανσουά. Τόν περιμένε ως τις έννιά παρά πέντε, άλλ' εκείνος δεν φάνηκε.

Άπελπισμένη, έτρεξε άσθμαίνουσα στο λευκό περίπτερο άφού προηγουμένως φρόντισε νά καλύψη τó λαιμό της μ' ένα μεταξίνο σάλι.

Δεν τολμούσε νά κυττάξη στα μάτια τó άγνωστο πρόσωπο του Λαντιάκ. Τά πρώτα του λόγια την άνεστάσαν:

— Βγάλε τó σάλι σου, της είπε.

— Μά, φίλε μου, κάνει πολύ κρύα σήμερα.

— Γιατί δεν φοράς τó περιδέριό σου;

— Ω! Έκανε έσσκεπάζοντας τó λαιμό της, τó έσχάσα γιά πρώτη φορά χθές το βράδυ επάνω στο τραπέζι και σήμερα δεν μπόρεσα νά τó βρω. Πάντως δεν φαντάζομαι νά χάθηκε. Όπως δέν ποσδήποτε σέ καμιά γωνία του σπιτιού θά έχη παραπέση.

Η έκφραση του προσώπου του Λαντιάκ έδινε την εντύπωση ανθρώπου άποποιός δέν πίστευε τά λόγια που ά-

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σαρλόττα Λαμάρς, ἀφοῦ ἔμεινε ἐπὶ δώδεκα χρόνια στὴ σιλική, θύμα μιάς φρικτῆς δικαστικῆς πλάνης, ἐπιστρέφει στὸ μέρος της, ἀλλὰ δὲν βρίσκει πιά ἐκεῖ τίς δυὸ χαριτωμένες κορούλες της, τὴν Κλαίρη καὶ τὴν Λουίζα. Τὰ κορίτσια εἶχαν ἐξαφανισθῇ. Στὸ οἰκοτροφεῖο δὲν ἔχουν ἐπίσης εἰδηση γι' αὐτά. Οἱ μικροὲς εἶχαν μιά μέρα δραπετεύσει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ σὲ λίγο ἔχασαν καὶ αὐτὲς ἡ μιὰ τὰ ἄλλη. Μετὰ καιρὸ, οἱ δυὸ ἀδελφές ξαναβρῖσκονταν. Ἡ Κλαίρη εἶναι πλούσια, χάρις στὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε ἐν τῷ μεταξῷ, παρασυρμένη ἀπὸ κάποια φίλη της, ἡ Λουίζα εἶναι πτωχή. Ἡ Κλαίρη εἶχε ἐν τῷ μεταξῷ γνωρίσει τὸν νεαρὸ γιατροῦ Γκωτιέ, γυιὸ τοῦ γιατροῦ Μαρινιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει σημαντικό ρόλο στὴν τραγικὴ ἱστορία τῆς μητέρας της καὶ μετὰ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχε χαλάσει ὁ Γκωτιέ. Ὁ νέος ἀγαπᾷ τὴν Κλαίρη καὶ τὴν προστατεύει προσπαθώντας συγχρόνως νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα τους. Αὐτὴ ὅμως τὸν προλαμβάνει καὶ μέσον τοῦ Μπερτελέν, ἐνὸς οἰκογενειακοῦ φίλου, βρίσκει τίς κόρες της. Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Μαρινιάν, ἀπελπισμένος ὅτι θὰ πείσῃ τὸν γυιὸ τοῦ νὰ συμφιλιωθῇ μαζί του καὶ μισότρελλος πιά πηγαίνει καὶ δάξει φωτιά στὸ σπίτι τῆς Σαρλόττας γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἔχνοσ τοῦ παλινοῦ δράματος. Ὁ γυιὸς τοῦ ποὺ τὸν εἶχε ἐκκολουθεῖ ὡς ἐκεῖ, τὸν παίρνει καὶ τὸν φέρνει στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ. Στὸ σπίτι ἐπακολουθεῖ μιά ζωερὴ σκηνὴ μεταξῶν τοῦ Μαρινιάν καὶ τοῦ γυιὸ τοῦ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Γκωτιέ δηλώνει τοῦ πατέρα του ὅτι θὰ φύγῃ καὶ πρόκεινται νὰ σὲ τρεῖς μέρες νάχη τὴν ἀνάστασή του, γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Σαρλότ-

Τὸ "αφρωδὸτο κρίνο"

τας. ἄλλως θὰ σκοτωθῇ. Θί τρεῖς μέρες περνοῦν καὶ ὁ Μαρινιάν δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς. Ὁ Γκωτιέ ἀπελπισμένος βαδίζει πρὸς τὸν θάνατον. Τὸν σταματᾷ ὅμως, τὴν τελευταία σχεδὸν στιγμή ἡ Κλαίρη. Ἀνύποπτη αὐτὴ γιὰ τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια τοῦ διαθήματος της τὸν ρωτᾷ μήπως ἡ ἀνάστασις τοῦ παρελθόντος της τὸν κληγὰ παντοῦ καὶ τὸν κατιδιώκει.

340N

Ὁ βέβαια, τοῦ ἔκανε κακὸ καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτῆς. Τὴν στιγμή ὅμως αὐτῇ, τὸ παρελθὸν τῆς Κλαίρης ἐξαφανιζόταν ἐμπρὸς τὸ φοβερὸ ἐγκλημα ποὺ διέπραττε ὁ πατέρας της.

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του.

—Ὁχι, ὀχι, Κλαίρη... κάνεις λάθος... Δὲν ὑποφέρω γι' αὐτὸν τὸν λόγο... Εἶναι κάποιο ἄλλο ζήτημα ποὺ με φέρνει στὸ θάνατο...

—Στὸ θάνατο;

—Ἐνὰ μυστικὸ ποὺ με πνίγει, ἕνα μυστικὸ ντροπῆς, ἕνα μυστικὸ θανάτου...

Καί, σιγά, ἐπρόσθεσε:

—Σοὺ ὀρκίζομαι, Κλαίρη, πῶς δὲν συλλογίζομαι πλέον τὸ παρελθὸν ποὺ ἀνέφερες προηγουμένως. Μεταξὺ μας ἐγείρεται ἕνα φοβερὸ ἐμπόδιο τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ υπερνικήσουμε καὶ ποὺ δὲν θὰ μάθης ποτέ ποῖο εἶναι... ποὺ προσέρχεται ἀπὸ μένα κι' ὄχι ἀπὸ σένα... Ἐάν τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε, σοὺ ὀρκίζομαι, Κλαίρη, θὰ σ' ἔκανα γυναῖκα μου...

Μιά κραυγὴ υπέρανδρου χαρᾶς βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη της.

—Γκωτιέ... Πές μου... Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο...

—Ὁχι!... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ!

—Κι' ὅμως οἱ δυὸ μας, ἐνωμένοι, θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ υπερνικήσουμε...

—Ἀδύνατον...

—Ἐμπιστέσου σὲ μένα τὸ μυστικὸ σου...

—Ποτέ! Ποτέ!... Τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν μοῦ ἀνήκει... κι' ἔάν τὸ μάθαινες...

—Ἐάν τὸ μάθαινα, Γκωτιέ;

—Ἐάν τὸ μάθαινες... ἐσύ, τότε, δὲν θὰ δεχόσουν νὰ ἐνώσης τὴ ζωὴ σου μετὰ τὴ δική μου!...

—Μὰ τί εἶναι, Θεέ μου, αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρὸ πρᾶγμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ με ἀπομακρύνῃ ἀπὸ σένα!...

—Ὁχι... Τίποτε δὲν θὰ εἶχε αὐτὴ τὴ δύναμιν...

Γιὰ μιά στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα, νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ψυχὴ του.

—Ἀκουσε... τῆς εἶπε με χαμηλὴ φωνή. —Ἀκουσε, καὶ κρίνε μόνη σου...

—Ναί... Μῆπως... Πές μου τὰ ὅλα...

Αὐτὸς ὅμως ἐσώπασε ἀπότομα.

—Δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... ἐπιθύρισε.

—

Ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔτρεμε σύγκορμος.

Θέλησε νὰ φύγῃ, νὰ τὴν ἀφίση. Αὐτὴ ὅμως τὸν συνεκράτησε.

Κατελήφθη ἀπὸ μιά ἀνεξήγητη ταραχή.

—Ὡστε, ἔτσι λοιπόν!... Σκέπτεσαι...

νὰ πεθάνης!...

—Ναί...

—Ἔστω... Θὰ ἔρθω μαζί σου! εἶπε ἀπαλά.

—Κλαίρη!

—Δὲν ξεύρω ποιὸν τρόπο θανάτου ἐδιάλεξες... δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὅμως αὐτό... Δὲν θέλω, ἀπλούστατα, νὰ σ' ἐγκαταλείψω...

—Μὰ εἶναι τρέλλα, αὐτὸ ποὺ λές...

—Ὁχι. Δὲν μπορῶ καὶ δὲν θέλω νὰ ζήσω μακριὰ σου...

—Κλαίρη, Κλαίρη, ἀφισέ με...

—Ὁχι... Κι' ἂν ἐπιμείνης νὰ φύγης μακριὰ μου... ἔάν κάνης χρῆσι τῆς δυσνάμεώς σου γιὰ νὰ με ἀποφύγης, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇς χωρὶς ἐμένα, δὲν θὰ γυρίσω στὸ σπίτι... Θὰ με βροῦν σκοτωμένη στὸ δρόμο...

Μιλοῦσε με ἀποφασιστικότητά.

—Καί ἡ μητέρα σου; τὴν ἐρώτησε ὁ Γκωτιέ. Τὴν συλλογίσθηκες αὐτήν;

—Ἡ μητέρα μου... Ὁ, θὰ με κλάψῃ, τὸ ξέρω... Θὰ με κλάψῃ, γιατί, παρὰ τὸ σφάλμα μου, μ' ἀγαπᾷ... Μ' ἀγαπᾷ ὅσο καὶ ἄλλοτε... Ἰσως νὰ με λυπᾷται μάλιστα περισσότερο... Δὲν θὰ μείνῃ ὅμως μόνη. Θάχη τὴν Λουίζα νὰ τὴν παρηγορή...

—Ἐάν σὲ παρέσυρα μαζί μου, δυστυχισμένο μου παιδί, θὰ ἐθεωροῦσα τὸν θάνατό σου σάν ἕνα ἐγκλήμα μου... σάν ἕνα ἐγκλήμα μου ἀπέναντί σου καὶ ἀπέναντι τῆς μητέρας σου...

—Καί ἐγώ, δὲν συλλογίζομαι τίποτα. Θέλω, ἀπλούστατα, νὰ πεθάνω!...

Ἡ παραφροσύνη εἶχεν ἀρχίσει νὰ κυριεύῃ καὶ τοὺς δύο...

Δὲν ἔβλεπαν πλέον καθαρά τὴν πραγματικότητά. Ζοῦσαν σ' ἕνα δικό τους, συγκεχυμένο, κόσμο...

—Ἐλα... Ψιθύρισε αὐτὴ στὸ αὐτὸ τοῦ νέου σάν νὰ τὸν καλοῦσε σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβό. —Ἐλα... Μὴ συλλογίζεσαι τίποτα πλέον... Ἐλα... Πάμε νὰ πεθάνουμε...

Αὐτὸς, τὴν ἔσφιξε ἀπότομα στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἐ, λοιπόν, ναί... εἶπε. —Ἐλα... Καὶ ἐπροχώρησαν ἀγκαλιασμένοι...

—

Ἐξαφνα, ὅμως, ἐσταμάτησαν. Δυὸ ἄνθρωποι εὐρέθηκαν μπροστά τους καὶ τοὺς ἔβλεπαν τὸ δρόμο.

Ὁ Γκωτιέ ἔρριξε μιά κραυγὴ.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἦταν ὁ Μπαριλιέ, ὁ ἀνακριτής.

Καὶ ὁ ἄλλος, ὁ Μαρινιάν.

—

—Πατέρα!

—Ποῦ ἐπήγαινες; τὸν ρώτησε σοβαρὰ ὁ Μαρινιάν.

—Ἐπὶ γυναικὰ νὰ πεθάνω... Τὸ ξέρεις καλά...

—Καὶ ποὺ παρέσυρες τὴν νέαν αὐτὴν, ποὺ εἶναι ἀθώα γιὰ σὲ, συμβαίνει;

—Στὸν θάνατο... Τὴν ἀγαπᾷ... Τὸ ξέρεις κι' αὐτό, πατέρα...

Ἡ Κλαίρη ἀκούγε, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε.

Ὁύτε καὶ ὁ κ. Μπαριλιέ ὅμως καταλάβαινε τί ἐσημειοῦσαν αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἐκύτταζε πότε τὸν πατέρα καὶ πότε τὸν γυιὸ, καὶ περιέμενε ἀπὸ τὸν καθένα τους νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴ συνέβαινε.

—

Ὁ Μαρινιάν ἀναστένανε καὶ εἶπε:

—Θὰ τὰ μάθετε ὅλα... Καὶ θὰ μά-

ζετα συγχρόνως γιατί ὅςος παρεκάλε-

σε μὲ συνοδεύσετε ὡς ἐδῶ...

Ὁ κ. Μπαριλιέ εἶχε βέβαια ἦδη ὑποπτευθῇ ὅτι κάποια τραγωδία συνέβαινε...

Εἶχε θυμηθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Γκωτιέ στὸ γραφεῖο του πρὸ ὀλίγων μηνῶν, καθὼς καὶ τὴν ταραχὴ τοῦ νέου τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχε συναντηθῇ μαζί του.

—Ἐλάτε... εἶπεν ὁ Μαρινιάν.

Καί, με βῆμα σταθερὸ, μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

—Γκωτιέ... Φοβᾶμαι! Ψιθύρισε ἡ Κλαίρη σκύβοντας πρὸς τὸν ἀναπνεύοντο της.

Ἐπῆρε τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά της.

Ἐτρόμαξε. Τὰ χέρια του ἦσαν παγωμένα...

Προχώρησε, ὥστόσο, κι' ὁ Γκωτιέ ἀκολουθώντας τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀνακριτὴ.

Τὴν στιγμή ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸ σπίτι, ἐψιθύρισε:

—Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορές νὰ πεθάνω... Ὁ θάνατος θὰ ἦταν λιγότερο φριχτός...

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, εὐρίσκοντο ὁ Μπερτελέν μαζί με τὴν Σαρλόττα καὶ τὴν Λουίζα.

Ἀκούγονταν τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, ὁ Μπερτελέν καὶ οἱ δύο γυναῖκες ἐσῆκωσαν τὸ κεφάλι με ἀπορία.

Πρῶτος, μπῆκε ὁ Μαρινιάν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Γκωτιέ, κανεὶς ἄλλος δὲν καταλάβαινε ἀνδρὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καταλήξῃ ὁ Μαρινιάν.

Καί, πρὸς τὴν ἡμερίαν του, ἄνοιξαν νὰ υποψιάζονται μὴπως εἶχε κυριεύῃ ἀπὸ καμιά ἐξαιρετικὴ τρέλλα.

Ἡ Κλαίρη ἔσκυψε στὸν Γκωτιέ καὶ τοῦ εἶπε:

—Προσπάθησε νὰ τὸν κατευνάσῃς. Πείσε τον νὰ σωπάσῃ!

Ὁ Γκωτιέ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του:

—Ὁχι! εἶπε.

—Δὲν ἀκούσες, λοιπόν;

—Ναί.

—Λοιπόν;

—Δυστυχῶς, λέει τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ Κλαίρη ἀνατριάνασε.

Ὁ Μαρινιάν, τρικλίζοντας, προχώρησε πρὸς τὸν γυιὸ τοῦ.

—Γκωτιέ!

Ὁ νέος ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ἦσαν ὑγρά ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ὁ Μαρινιάν τοῦ ἔδωσε μερικὰ πυκνογραμμένα χειρόγραφα.

—Διάβασε, παιδί μου!

—Ἐνός!

—Ναί, ἐσύ! Διάβασε. Πρέπει!

—Πατέρα, ὄχι ἐγώ! Σὲ ἱκετεύω, ὄχι ἐγώ!

—Διάβασε!

—Δὲν θάχω αὐτὴ τὴ δύναμιν, πατέρα! Ληψί σου...

—Διάβασε, τὸ ἀπαιτῶ! Εἶνε ἔκτονος ὅτι νῦντα πρὸς τὴν ἐλπίδα ν' ἀπονεμηθῇ πλήρης δικαιοσύνη!

—Ἄ, πατέρα, εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖς.

—Τὸ ψυχικὸ μου πάθος θὰ εἶνε ἀνδρὶν μεναιότερο ὅταν ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλη τὰ δικά σου τὴν καταδίκη μου...

Ὁ Γκωτιέ ἐροῖσε βλέμμα ἀπογνώστου ἀλλάγματος του.

Ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα του τὰ χειρόγραφα.

—Ἄ!...

Ἡ Σαρλόττα ἐσώπασε. Ὁ Μπερτελέν τῆς ἐψιθύρισε:

Ἡ ἱστορία ἐνὸς μαρτυρικοῦ ἔρωτος γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἰούλιο Μαρυ

Καί με φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ με κρίνῃ, γιατί ξέρω πῶς σὲ λίγο θὰ πεθάνω, δηλῶ ὅτι ἡ Σαρλόττα Λαμάρς ὑπῆρξε ἀθώα τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ τὸ ὁποῖον κατηγορήθη... Ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητός της εὐρίσκεται στίς σελίδες ποὺ ἀκολουθοῦν.»

Ὁλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους γιὰ ν' ἀκούσουν καλύτερα.

Ἡ Σαρλόττα εἶχε χλωμιάσει φοβερά. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

Τέλος πάντων! Ἦλθε ἡ στιγμή ποὺ ὁ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης της!

Ἐν τοιαύτῃ ὁμοῦ περιπτώσει θὰ ὑπῆρχε κάποιος ἔνοχος. Καὶ ποῖος ἄραγε νὰ ἦταν ὁ ἔνοχος αὐτός;

Ὁ Γκωτιέ σταμάτησε τὸ διάβασμα. Μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ἱκέτευσε καὶ πάλιν τὸν πατέρα του.

—Γιὰ τὸ Θεό, πατέρα! Τὸ μαρτύριο αὐτὸ εἶνε ἀφάνταστο!

—Διάβασε, σοῦ εἶπα. Τὸ ἀπαιτῶ!

—Δὲν ἀντέχω πιά πατέρα! Δὲν ἀντέχω!...

—Διάβασε! Αὐτὴ εἶνε ἡ τιμωρία μου!

—

Ὁ Γκωτιέ ἐσυνέχισε:

«Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ με κρίνῃ, δηλώνω ὅτι ἐπὶ δώδεκα χρόνια τώρα ἐγνώριζα ὅτι ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἦταν ἀθώα.

Ἡ Σαρλόττα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ. Ὁρμησε ἐναντίον τοῦ Μαρινιάν.

—Ἀθλίε! Ἀθλίε! φώναξε πνιχτά.

Ὁ Μαρινιάν ἔπεσε νοκιστός.

—Συνώμην! συνώμην!

—Θὰ ξέρετε τότε ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος! εἶπεν ὁ Μπαριλιέ. Πρέπει ν' ἀποκαλύψετε τὸ ὄνομα του στὴ δικαιοσύνη.

—Δὲν ὑπῆρξε κανένας ἔνοχος! εἶπε ὁ Μαρινιάν με φωνὴ μάλιστα ἀκούσιμην. Δὲν ὑπῆρξε ἔνοχος, γιατί δὲν ἔλαβε χώραν κανένα ἐγκλημα...

Ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ τῆς Σαρλόττας Λαμάρς ἦταν φυσικὸς ὅπως ἐπίσης δὲν ὀφείλοντο σὴ μέθῃ τὰ περιεργα συμπτώματα ποὺ παρετηροῦντο στὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα, καὶ ποὺ τὴν ἐνοχοποιῶσαν τὰ συμπτώματα ἀκριβῶς ἐκεῖνα ἐνεκα τὸν ὁποῖον τῆς βγήκε τὸ παρατσούκλι «Μπεκροῦ»...

Ὁ μικρὸς ἑορικός πέθανε ὅτ' ἦδη ληττοῖσσι, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐδὴλῃ προεβλεπόταν ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ἀναμνηστικὴν τοῦ ἀναστατάδικου τοῦ Λατζίτσενω, στίς τοῦ ἀναμνηστικῆς αὐτῆς εἰσέδωσαν

στο δωμάτιο όπου κοιμόταν η Σαρλόττα Λαμάρς μαζί με το παιδί της. Τό δυστυχισμένο παιδί πέθανε από ασφυξία. Κι' εγώ είχα βεβαιώσει το δικαστήριο ότι επρόκειτο περί εγκλήματος...

Με φωνή χαμηλή, σά να δνιευόταν, η Σαρλόττα έψιθύρισε:

— Ναι, ναι. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. Τώρα καταλαβαίνω γιατί άρρώσταίνα όταν ο φούρνος του άσβεστικού ήταν άναμμένος, και γιατί εξαναγινόμεν αμέσως καλά όταν έσβυνε! Ναι. Όλα τα καταλαβαίνω τώρα...

Εγύρισε έξαφνα με θυμό στον Μαρινιάν.

— Και το ξέρατε αυτό έσείς;
— Ναι, το ήξερα.
— Από καιρό;
— Η αλήθεια μου άπεκαλύφθη λίγες μέρες μετά την καταδίκη σας.
— Κι' όμως είχατε την άσυνειδησία να σωπαίνετε!

— Ναι, έσώπαινα!
— Παρ' όλίγον να με καρατομήσουν έν τούτοις... "Α! τον κακούργο!... Τόν άθλιο!...

Με μία κίνηση παράφορη, άγκάλιασε τις δυο κόρες της και τις έσφιξε στο στήθος της.

— Δυστυχισμένα μου παιδιά!... Τόν άκούσατε, αυτόν τόν έλεεινό;... Κι' όμως δέν τού είχα κάνει ποτέ, τίποτα!... Δέν είχε κανένα λόγο για να με μισή... Ούτε τόν ήξερα κάν... "Α! Ήταν φοβερό τó έγκλημά του...

Ο Μαρινιάν έδωκε τά χαρτιά στον άνακριτή.

— Κύριε Μπαριλιέ, τού είπε, ξέρετε τώρα γιατί σας έζητήσα να με συνοδεύσετε. Σας τά ώμολόγησα, τώρα, όλα. Μέσα σ' αυτά τά χαρτιά, θά βρήτε την άπόδειξη της άθωότητος της Σαρλόττας Λαμάρς. Δέν θ' άπομεινι πλέον ή παρακικρά άμφιβολία μέσα στην ψυχή σας. Έάν όμως παρέμενε, ύπάρχει κάποιος, ό όποιος έχει καθήκον να σας φωτίσει... κάποιος πού είναι τελειότερος έπιστήμων άπ' ότι ύπήρξα εγώ... πού ή έντιμότης του είναι άναμφισβήτητη... ό Γκωτιέ, ό γυιός μου...

Εγύρισε πάλι πρός την Σαρλόττα και έσαναγονάτισε.

— Συγγνώμη... είπε.

— Τολμά να ζητή συγγώμη! φώναξε ή Σαρλόττα. Καί φαντάζεται πως θά τόν συγχωρήσω! "Οχι, όχι, ποτέ!... "Οχι τόσο χάρη μου... εγώ θά μπορούσα ίσως να τόν συγχωρήσω μία μέρα... χάριν των κοριτσιών μου...

— Συγγώμη, κυρία... Συγγώμη... επανέλαβεν ό Μαρινιάν.

— Για να μου ζητάς συγγώμη, άφου με άφισες να βασανίζωμαι έπί δώδεκα χρόνια, σημαίνει ότι δέν φαντάζεσαι τί υπέφερα... Δέν θυμάσαι λοιπόν, τίποτα; "Εσύ ήσουν άνώτερος κι' άπό τούς δικαστάς μου, τότε... Με μία λέξη σου θά μπορούσες να μου άποδώσεις την έλευθρία, την ύπόληψη... Δέν θάχες παρά να πής σε όσους με κατέρρεχαν: «Κάνετε λάθος! Η γυναίκα αυτή δέν είναι έγκληματίας! Είναι θύμα! Προσέξτε θά καταδικάσετε μία άθώα!». "Εσύ όμως δέν είπατε τίποτα. Ενώπατες. Καί σήμερα έρ-

χεται και ζητάς να σέ συγχωρήσω.

— Συγγώμη! Συγγώμη!

— Ποτέ! Τό κακό πού έκανες είναι άνεπανόρθωτο. Θέλεις να μάθης ποιά ύπήρξε τó έργο σου; "Ακουσε. Έμένα μόν με παρουσιάσες σαν ένα άποτρόπαιο όν, σαν μία έγκυλη μάννα. Έσκότωσες τόν άνδρα μου, πού δέν μπόρεσε ν' άνθέξη σέ μία τόσο τρομαχτική καταστροφή. Κι' άπό τις δυο κόρες μου, τή μία μόνο βρήκα άγνή και άθώα... Η άλλη...

Η Κλαίρη έπεσε στην άγκαλιά της μητέρας της ξεσπάζοντας σε λυγμούς.

— Ω, μητέρα! μητέρα!

— Έσένα, παιδί μου, σέ συχώρεσα.

Αυτόν όμως δέν θά τόν συχωρέσω ποτέ! ποτέ!

Η Κλαίρη τότε έσκυψε σ' αυτή της Σαρλόττας:

— Κύτταξε τόν Γκωτιέ, μητέρα. Κύτταξε τόν γυιό του. Δές τον πόσο είναι δυστυχισμένος...

— Κι' αυτό έργο τού Μαρινιάν είναι.

— Μητέρα... Μ' άγαπά και τόν άγαπά! Λυπήρου τον! Συχώρεσε τόν πατέρα του!

— Ποτέ! Δέν θά τόν συχωρέσω ποτέ χάριν σου κυρίως! Είπε ή Σαρλόττα με μία λάμψη σά μάτια.

— Βέβαια! "Ετσι είναι δική! έψιθύρισε ό Μαρινιάν. Δέν μπορεί να με συχωρήσει.

Και με φωνή πιό σιγανή πρόσθεσε:

— Έν' όσω τουλάχιστον είμαι ζωντανός...

—

Με κινήσεις άργες έσηκώθηκε, έρριξε μία ματιά στους παρισταμένους πού έμεναν βουβοί άπό τή συγκίνηση και είπε:

— Θά ήθελα να πώ μία τελευταία λέξη στον Γκωτιέ.

Ο γυιός του τόν έπλησίασε.

— "Ακουσε, Γκωτιέ, εξακολούθησε με φωνή πού έτρεμε ό γέρος γιατρός.

Υπήρξα ένοχος, ύπήρξα έγκληματίας, ναι. Έσύ όμως θά με συχωρήσεις, παιδί μου. Συλλογίσου πόσο σ' άγαπούσα πάντα, πόσο ήμουν περήφανος για την έξυπνάδα σου, για τις έπιτυχίες σου...

Τήν έπογή εκείνη άν έδίστασα να κάνω τó καθήκον μου, άν έπέμεινα στην έγκληματική σιωπή μου, δέν ήταν μόνο γιατί φοβόμουν να υή γελοιοποιηθώ, να μόν σαρκάσει ό κόσμος

μαζί μου, να μόν χάσω την πελάτεια μου, όποτε θά βουτιώμουν στην φτώχεια. Με τρόμαξε βέβαια ή προοπτική όλων αυτών των κινδύνων πού με άπειλούσαν εάν μιλούσα, εάν άπεκάλυπτα την φοβερή γκάφφα στην όποία είχα πέσει. Δέν έμίλησα όμως για έναν λόγο κυρίως: γιατί έσυλλογίσθηκα έσένα.

Ο Γκωτιέ τόν έκύτταξε με άπορία.

— Ναι, έσένα, παδί μου. Έάν ώμολογούσα την αλήθεια, θά κατεδίκαζα κι' έσένα. Θά έλεγαν, άργότερα, όταν θά περνούσες: «Ποιάς είναι αυτός; "Α, ό Γκωτιέ Μαρινιάν, ό γυιός εκείνου τού ήλιθίου!». Γι' αυτό δέν έμίλησα. Σ' άγαπούσα, πολύ, παιδί μου. Δέν θά μου άρνηθής λοιπόν την συγγνώμη σου έσύ, παιδί μου! Είμαι τόσο δυστυχισμένος! Συχώρεσέ με! Συχώρεσέ με!

Ο Γκωτιέ έμεινε άκίνητος, με τά μάτια χαμηλωμένα.

— Αυτή είναι ή τιμωρία! έψιθύρισε ό γιατρός.

Ένας λυγμός έφούσκωσε τó στήθος του.

Κι' άπτότομα, πρίν προφθάση κανείς να προΐδη την κίνησή του, έβύθισε στο στήθος του ένα μικρό ένχειρίδιο ως την λαβή.

— Έπεσε.

Ο Γκωτιέ ώρμησε πρός αυτόν:

— Πατέρα μου! φώναξε με πόνο.

Όλοι τά είχαν χαμένα.

Ο Μπερτελέν έτρεξε να φέρη λίγο νερό, καμιά πετσέτα.

Ο Γκωτιέ έσκυψε και εξέτασε τó τραύμα. Ο Μαρινιάν δέν έδινε ίχνη ζωής.

Δέν είχε πεθάνει όστόσο. "Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας άνοιξε τά μάτια. Μόλις άντίκρουσε τόν γυιό του, πού ήταν σκυμμένος έπάνω του, έχαμογέλασε μελαγχολικά.

— Δέν θά ήθελα να πεθάνω χωρίς προηγουμένως... έψιθύρισε.

Χωρίς προηγουμένως να με συγχωρήσει ή Σαρλόττα! εξακολούθησε με όποιο. Καί χωρίς να νιώθω ότι μ' άναπαύς άκόμη...

Ο Γκωτιέ εξέσπασε σε λυγμούς:

— Πατέρα, θά σέ σώσω!

— "Οχι, είναι όδονά πιά.

— Δέν θά πεθάνης, πατέρα! Θά εξαπανορθώσουμε τó κακό πού έκανες, και θ' άνταείλουν πάλιν ήμέρες ευτυχίας για όλους μας... Μήν πεθάνης, πατέρα...

— Έφρόντισα τó κτύπημα νάναι θανάσιμο... Με συγχωρείς;

— Ω, πατέρα... Σ' άγάπώ... Σε συγχωρώ...

— "Α!

Τό πρόσωπο τού έτοιμοθανάτου, έπηρεε μιάν έκφραση υπερτάτης ευτυχίας.

Εγέλασε και κύτταξε την «Μπεκρού».

Οι δυο κόρες της είχαν πείσει γονατιστές έμπρός της.

— Μητέρα... Θυμήσαι την προσευχή πού ήας είγες μάθει!... Δέν θά την ξέγασες βέβαια... "Ακουσε υπέροχα...

— Αέέ μου... συχώρεσε όλους όσους έκαναν κακό στή υπέροχα μας, άπ' ότε τού έσυγχώρησε κι' αυτή...».

Η Σαρλόττα σηκώθηκε.

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

Στό νοσοκομείο:

— Πολύ περίεργη σύμπτωσης. Έχουν και οι δυο τους τó ίδιο κάταγμα τού μεταπαιού όστού!

— Διόλου περίεργο, κ. συ νάδελφε. Είχαν δη και οι δυο ταυτοχρόνως ένα έκατος τάρικο στο πεζοδρόμιο!

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΙΖΟΥ

Μομπελιέ, 'Ιούνιος 1938.

*Αγαπητή μου Μιζού,

Είμαι σαν ζαλισμένος μ' αυτό πού διάβασα σήμερα σε μία παρισινή έφημερίδα: «Έχουμε την τιμήν να σας άναγγείλωμεν τούς άρραβώνιας της δεσποινίδος Μαρίας-Λουίζας Βέρν».

Μαρία, Μιζού, άκοις κάποιον κρότο; Τόν άκούς, δέν είναι έτσι; Μήν άνησυχής. Δέν είναι τίποτε. Είναι ή καρδιά μου πού σπάζει σε χίλια κομμάτια.

Πρίν σοι ευχθώ την ευτυχία πού ποθείς, άφηση με να μιλήσω λίγο για τόν έαυτό μου.

Μέχρι σήμερα, τó ξέρεις, δέν σοι ώμολόγησα τίποτε, άγαπητή μου Μιζού. Για σένα δέν ήμουν παρά ό «ψηλός τύπος», πού χορεύει άδέξια και πατάει τά μεταξωτά γοβάκια της ντάμας του, ή σκύβει προθυμότατα για να πάρη την τσάντα της δεσποινίδος. "Ημουν «τό καλό παιδί», πού τρέχει στο ζαχαροπλαστείο ν' αγοράσει πάστες και πού ύπόσχεται στους γονείς της δεσποινίδος: «Μη φοβάσθε καθόλου, τά μεσάνυχτα άκριβώς θά σας τή φέρω εγώ τή Μαρία ως την πόρτα σας».

Μ' όλα αυτά όμως, Μιζού, ήμουν ευτυχισμένος. Γιατί όποτε χαλούσε τó αυτοκίνητό σου, όποτε έκινούσες να πάρης μαντήλι ή να ρίψης ένα γράμμα βιαστικό, σε μένα προσέφευγες για να σε διευκολύνω.

Κι' έπειτα, κάποιον βράδυ — ώ! αρχίζω να γίνωμαι αισθηματικός — σ' ένα γκάρντεν-πάρτυ πούδινε ή θεία σου, φορούσες μία τουαλέττα κατάλευκη άπό όργαντνύ και μία ζώνη άπό μαύρο βελούδο. Δέν έέρω γιατί, μου θυμίσεις την 'Ιουλιέτα...

Ξαφνικά, ήλθες κοντά μου, άνάλαφρη σαν νεράιδα και μουπες με τó ύπεροχο εκείνο γέλιο σου, πού μ' άφοπλίζει: «Πεινώ!». Πεινούσες πάντοτε, Μιζού, και πάντοτε θά θυμάμαι τά λαίμαργα μάτια σου τά ήλιοκαμμένα σου μπράτσα, μέσα στο μικρό καπνιστήριο, όπου είμαστε κείνο τó βράδυ μόνι, καθώς έτρωγες τή μαρέγκα σου με χαρά μικρού παιδιού.

Επέστρεψα στο σπίτι μου, έξω φρενών κατά τού έαυτού μου. Γιατί δέν σοι έμίλησα; Γιατί δίστασα πάλι να σοι άνοίξω την καρδιά μου τó βράδυ πού ό Ζάν Νταβιέ στραυτούλιζε τó γόνάτο του; Ποτέ άνθρωπος δέν ύπήρξε τόσο ευτυχής για τή δυστυχία τού άλλου, όσο εγώ κείνο τó βράδυ. Τόν μισούσα γιατί γόρευε ώραία, γιατί σε κύτταζε με ύφος σίγουρου κατακτητού, γιατί αυτόν ρωτούσες ποιά ήταν τά καινούργια βιβλία.

"Α! Πρέπει να λεχθί ότι μαζί σου ποτέ δέν γίνονταν τά πράγματα όπως θά τά ευχότανε κανείς θυμάμαι μία μέρα πού κοπιλατούσαμε, και πάρα λίγο να μάς άνατρέψη μία βενζινάκας. Περίμενα άπό στιγμή σε στιγμή να σε δώ φοβισμένη, να

Ένα αισθηματικό διήγημα της Άννίνας Σεβέρ

αίσθανθώ τó χέρι σου σφιγμένο με άπόγνωση στο μπράτσο μου να σ' άκούω να λές «Σώσε με, Ζάκ!». Κι' ή έλπίδα ότι θά μου δινόταν έτσι ή ευκαιρία να φανώ άπέναντί σου ήρωας μ' έκανε να πλημμυρίζω άπό προκαταβολική ευτυχία. Δέν έκανες όμως τίποτε τέτοιο. Γέλασες άφοβα για την περιπέτεια κι' εγώ έξηκολούθησα να κωπηλατώ σαν κοινός θνητός.

Τέλος. Όλα αυτά άνάγονται στο παρελθόν. Από τότε έχουν περάσει τρία δολόκληρα χρόνια.

Έσύ, με την κοινωνική σου θέση και με την εργασία σου έγινες μία κοπέλλα άνεξάρτητη. Μένεις στο Παρίσι, έχεις πολλούς φίλους, άλλ' εγώ άγνωσ και τά όνόματά τους και

Παρίσι...

*Αγαπητέ μου Ζάκ,

Φαντάσου την άκόλουθη σιγήν: Έμένα στή μέση τού δωματίου μου με τά μαλλιά μου άνακατωμένα και τά μάτια κατακόκκινα άπό τά δάκρυα, σκυμμένη πάγω άπό τó γράμμα σου.

Έμένα, πού ήθελα να σοι άναγγείλω μόνι μου αυτή την είδηση, με τρόπο και με προφυλάξεις!

Πρέπει να σοι τ' όμολογήσω, Ζάκ. Σε λάτρευα και σε λατρεύω πάντοτε.

Για μένα δέν είσαι καθόλου τó πιστό σκυλί και ό άδέλιος καβαλιέρος, όπως γράφεις, άλλ' είσαι ένας παράξενος άνδρας τού δάσους, μπουρτανένος, δυνατός και ίσως-ίσως άγροίκος.

Εγώ και γώ άναμνήσεις, πλήθος άναμνήσεων.

Γιατί μουπαιδες αυτό τó άσχημο παιγνίδι; Γιατί κράτησες τά χείλη σου σφραγισμένα και περίμενες τούς άρραβώνιας μου μ' έναν άλλον, για να μου άνοίξης την καρδιά σου; Τι παράξενη στυγνή, αλήθεια; Κι' εγώ έπίσης περίμενα μήνες και μήνες να σ' άκούσω, να σε νοιώσω, να σοι όμολογήσω ότι κι' εγώ ίσως...

Κάθε φορά όμως πού είμαστε μαζί, μετρούσα άπό μέσα μου: ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Θά μετρήσω ως τά δέκα, άσφαλώς μέχρι τότε θά έμίλησ ό Ζάκ, θά μου πη ότι μ' άγαπά... Αλλά δέν βαρύνεσαι. Κι' ως τά γίλια άν μετρούσα πάλι ό κόπος μου θά πήγαινε χαμένος... Έσύ δέν είγες σκοπό ν' άνοίξης τó στόμα σου...

Με τόν παράξενον τρόπο σου, μου θυμίζεις τή μαμά πού άνεκάλυψε ότ είχα σπουδαία μαλλιά τή μέρα πού μου τάκοψε ό κουρέας!

Τι θέλεις να σοι πώ για τόν γά-

Κι' έπειτα κάποιον βράδυ δέν έξέρω γιατί μου θυμίσεις την 'Ιουλιέτα...

μο μου; Δεν πρόκειται περί καμμι-
ας ιστορίας καταπληκτικής; Ο μέ-
λων σύζυγός μου δεν είναι ούτε έκ-
τομμυριούχος, ούτε μεγαλοφυής, ού-
τε κακοδύτης. Είναι ένας άνδρας ο-
μορφος, πολύ όμορφος και θαρρώ
πως έχει κάνει και αεροπόρος. Τα
μαλλιά του είναι βαθεία καστανά και
τά μάτια του μαύρα. Μοιάζει με
πειρατή και χορεύει υπέροχα. Κα-
θώς χορεύουμε, με κυττάζει στα μά-
τια και μου λέγει ότι είμαι γοητευ-
τική.

Καταλαβαίνεις λοιπόν; 'Η οικογέ-
νειά του μένει στην επαρχία. 'Έχει
μια θέση πολύ καλή. Και μέχρι σή-
μερα μούκανε του κόσμου τὰ δώρα.
Είπε πολύ διασκεδαστικό πράμα
να είναι κανείς άρραβωνισμένος.
Μου φαίνεται πως είμαι μια μικρή
βασιλίσσα και κάθε πρωί που ξυ-
πνώ, είμαι βεβαία πως θα δοκιμάσω
μια μικρή ευχάριστη έκπληξη: λου-
λούδια, τηλεγραφήματα, σοκολάτες,
μπιζού. Με βρίσκει σκληρή, δεν εί-
νε έτσι.

Για νάμαι ελκρινής, δεν μου κά-
νει καθόλου εντύπωση αυτό που μου
γράφεις ότι θα μείνης γεροντοπα-
λήκαρο και σύ κι' ο Ζάν Νταβιέ.
Τόν είδα έξ' άλλου τόν Ζαν πρό
ήμερών, με μια υπέροχη ξανθή. Δεν
φαίνονταν καθόλου δυσανεστήμενος
από τη ζωή του. Και για σένα, τὰ
ίδια φαντάζομαι. 'Όταν θ' ανοίξου-
με το σπίτι μας, θα έλθης να μās
δής. Θα φας μαζί μας και θα πής
μέσα σου: «Φτηνά τη γλύτωσα!»...

Γιατί, με τη μαγειρική δεν βρίσκου-
μαι καθόλου σε καλές σχέσεις.
Ζάκ, η εποχή που περνούσαμε τις
ώρες μας φυλαρώντας είναι αξέχα-
στη. Το γράμμα σου μ' έκανε λίγες
στιγμές αισθηματική. Μου θυμισε
τόσες ώρες, τόσες μέρες και νύχτες
ξέγνοιαστης χαράς!
Θα έλθης να μās δής, δεν είναι
έτσι; — Μιζού.

Τηλεγράφημα προς την δίδα Βέρν:
"Οχι, δεν θα έλθω. Δε μπορώ να
παίζω με τη φωτιά.—Ζάκ.

Προς τόν Ζεράρ Λεγκέ.

Αγαπητέ μου Ζεράρ,
Τίποτε το νεώτερο στο γραφείο.
'Η άπουσία σου είναι αισθητή, ιδίως
μετά τις 6 το βράδυ. Είσαι ευτυχής,
δεν είναι έτσι, Ζεράρ; Πές της γυναί-
κας σου ότι είμαι κιόλας φίλος της.
"Ενας φίλος όμως όχι και τόσο εύ-
θυμος. Θα ξανασυνθής ίσως, Ζεράρ,
που θα με άκούσης να μεμψιμοιρώ.
Μά τι φταίω κι' εγώ; 'Επί τρία όλο
κλήρα χρόνια είχα την ιδέα ότι το
σπουδαιότερο πράμα για την ζωή
ένός ανθρώπου ήταν η εργασία. Και
νά, τώρα, που κατά το τελευταίο
48ωρο, δεν βρίσκω κανένα θέλη-
τρο στη δουλειά. Για ποιόν εργάζο-
μαι; Για τί; "Ω Πόσο άδεια είναι η
ζωή!

Μ' έσένα το πράγμα διαφέρει. 'Ερ-
γάζεσαι τώρα για κάποιον σκοπό.
"Έχεις στο νου σου τη γυναίκα σου.
Σε ζηλεύω. Ζηλεύω έσένα και τόν
άνδρα που πρόκειται να πάρη τη
Μιζού. "Ελαβα ένα γράμμα της
προχθές.

"Εξακολούθησε να διασκεδάης,
να είσαι ευτυχής και ξαναγύρισε
γρήγορα.—Ο φίλος σου Ζάκ.

Τηλεγράφημα προς τόν Ζάκ Σ...
Αγαπητό μου πιστό σκυλί, Σ.Ο.Σ.
Στόπ. 'Η Μιζού έγκατελείφθη στο
κατώφλι του δημαρχείου, με δάκρυα

στα μάτια. Στόπ. "Ελα να της άνορ-
θώσης το ήθικό και να τη ζητήσει
εις γάμον.—Μιζού.

Αγαπητέ μου Ζεράρ,

Σου γράφω μέσα στο τραίνο. "Ε-
λαβα από τη Μιζού ένα απεγνωσμέ-
νο Σ.Ο.Σ. όπως άλλοτε. Με τη δια-
φορά ότι άλλοτε μου ζητούσε να της
διοργανώσω διάφορα πικ-νίκ, να πεί-
σω τούς γονείς της να της δώσουν
άδεια, να φέρω τὰ φρούτα που έλει-
παν. Σήμερα το πράγμα είναι δύσ-
κολο.

Ο γάμος της διελύθη. Λεπτομέ-
ρειες δεν ξέρω, αλλά το γεγονός εί-
νε ότι ο άρραβωνιαστικός της τώ-
σκασε. Φαντάσου τώρα μια καρδιο-
θραύστρια σαν τη Μιζού σ' αυτή τη
θέση. Τη Μιζού που δεν άφινε χορό
για χορό και που την περικύκλωναν
διαρκώς όλοι οι νέοι.

Τέλος. Μούστειλε ένα τηλεγράφη-
μα. Φεύγω λοιπόν άμέσως για τόν
Παρίσι. "Ισως η παρουσία μου της
κάνη καλό. 'Ελπίζω να την παρη-
γορήσω.

Θα μπορούσα κάλλιστα να μην
πάω. 'Αλλά πάλι... 'Αφού με κα-
λεί κοντά της... Είναι φοβερό να
μην έχω κανείς κοντά του σε τέτοια
στιγμή ένα πρόσωπο για να του έκ-
μυστηρευθώ τόν πόνο του.
"Αφσα όλες τις δουλειές Εάπλα.
"Υπολογίζω σε σένα. Γειά σου. 'Ο
φίλος σου Ζάκ.

Παρίσι...

Αγαπητέ μου Ζεράρ,

Φαντάσου ότι η Μιζού με περίμενε
στον σταθμό, κομψή, ωραία, πρόσ-
χαρη, θελκτική όπως πάντα.
— Ζάκ! φώναξε μόλις με είδε. "Ηλ-
θες λοιπόν!

Και πήρε τὰ χέρια μου μέσα στα
δικά της. "Ήταν η πρώτη φορά που
γινόταν αυτό το πράμα.

Μέσα στο ταξί της είπα:

— "Ελα, Μιζού, κλάψε πάνω στον
ώμο του γέρου θείου σου Ζάκ. Δεν
πάρχει λόγος να παρασταίνης την
ήρωίδα μπροστά μου.
"Εγείρε το κεφαλάκι της επάνω
μου και τόν κορμί της έτρεψε. "Αρχι-
σα να την παρηγορώ.

— Δεν χρειάζεται στενοχώρια, Μι-
ζού μου. Είγες πέσει έξω στην έκλο-
γή σου. Αυτό είναι όλο. Θα μπορού-
σες να παντρευθής έμένα.

— Τό πιστεύεις; Είπε με φωνή σβυ-
σμένη. Δεν νομίζεις ότι θα χρειαζό-
ταν πολύ θάρρος έκ μέρους σου για
να τό κάνης; Νοιώθω την ανάγκη
να αισθάνομαι ότι είμαι ακόμα ίκα-
νη για κάτι, ότι μπορώ ν' άρρώσω.
Πάντως, δεν θ' άτυχήσης και πολύ
στον γάμο σου. "Εμαθα την οδηγία
ένός φαγητού, που είναι σωστό θαύ-
μα...

Κούνησα τόν κεφάλι μου θλιβερά.
— "Όλο τόν φαί έχεις στο νου σου,
Μιζού;

— Οι γυναίκες είναι πάντοτε γυναί-
κες.

κες, είπε. Και τώρα, πές μου, Ζάκ,
Μ' αγαπάς πάντοτε;

— Φτώχ' μου μικρούλα, απήντη-
σα παίρνοντας τόν χέρι της μέσα στο
δικό μου. Διηγού μου τί συνεβη
μ' αυτόν τόν άτιμο.

Τό πρόσωπό της σκοτείνιασε. Και
κυττάζοντας έξω από τόν παράθυρο
του αυτοκινήτου, είπε:

— "Ενα πρωί έλαβα ένα γράμμα
του, με τρεις λέξεις. Μούγραφε ότι
διέλυε τούς άρραβώνες.

— 'Αλλά, πώς; γιατί; Για ποιούς
λόγους; Χρηματικούς, οικογενεια-
κούς ή λόγους υγείας; Δεν επιχείρη-
σες να τού ζητήσεις εξηγήσεις;

— "Οχι. 'Αλλ' άς άφήσουμε αυτή
τη συζήτηση. Δεν ξέρεις, Ζάκ, πόσο
μεγάλο καλό μούκανε ο έρχομός
σου!

Και να τώρα αγαπητέ μου Ζεράρ,
που είμαι άναγκασμένος να μείνω
στο Παρίσι για καμιά δεκαπεντα-
ριά μέρες. Είναι αδύνατο να μ' άφή-
ση η Μιζού να φύγω. Φρόντισε σε πα-
ρακαλώ για τις υποθέσεις τού γρα-
φείου μας.

Ο φίλος σου Ζάκ.

Παρίσι, 5 μέρες άργότερα

Αγαπητέ μου Ζεράρ,

Δεν πρόκειται νάρθω γρήγορα
στο Μουπελλιέ. Είμαι αίχμαλώτος
της Μιζού. Και την παντρεύομαι.
"Ω! "Αν ήξερες σε τί βαθμό πανουρ-
γίας φθάνουν οι γυναίκες όταν θέ-
λουν να πετύχουν κάτι!

"Ακουσε να δής:

Χθές τόν βράδυ, πήγα με τη Μιζού
στο σινεμά. Την ώρα που επιστρέ-
φαμε, σταμάτησαμε σ' ένα ζαχαρο-
πλαστείο να πάρουμε κάτι. Και εξα-
φινικά, γυρίζει και μου λέγει:

— Ζάκ, πότε θα μιλήσουμε τέλος
πάντων για την αγάπη μας; Πέντε
μέρες τώρα δεν έθιξες ούτε σύ, ούτε
γώ αυτό τόν θέμα.

— Μιζού! ψιθύρισα. Ξέρεις πολύ
καλά ότι σ' αγαπώ τόσο καιρό τώ-
ρα. Δεν μπορώ όμως να έπωφεληθώ
της ψυχολογικής σου καταστάσεως.
Και κείνα που είπαμε τή μέρα της
αφίξεώς μας, πολλά ήταν. Προς τόν
παρόν, δεν ξέρεις, δεν μπορείς άκό-
μα να λάβης μια ψυχραιμη και σο-
βαρή άπόφαση.

— Ζάκ!

Και με κύτταξε με μάτια γεμάτα
λατρεία.

— Ζάκ! είμαι ένα τέρας! Σε γέ-
λασα... Δεν υπάρχει κανένας άλ-
λος στη ζωή μου...

— Τί θέλεις να πής;

— Θέλω να πώ ότι σου είπα ψέμ-
ματα. 'Η άγγελία που διάβασες
στην έφημερίδα, άφορούσε κάποιαν
άλλην Μαρία Βέρν. 'Υπάρχουν πολ-
λές στο Παρίσι μ' αυτό τόν όνομα.

— 'Αλλά τόν γράμμα σου; Τόν τη-
λεγράφημά σου;

— Νά: σκέφτηκα ότι έπρεπε να
παίζω με τη φωτιά, για να θέσω έ-
να τέμα στην ιστορία της άνάπης
μας! Καταλαβαίνεις, Ζάκ; "Ηλιζα
κι' όνειρευόμουν πάντοτε την αγά-
πη σου. Και σκεπτόμουν ότι ποτέ
δεν θα κατάρθωνα να σε κατακτή-
σω. "Επαίξα λοιπόν τόν τελευταίο
μου παιγνίδι. "Επαίξα με τη φωτιά.
"Ω, Ζάκ!

Τήν έσφιδε στην άγκαλιά μου. Και
τώρα, Ζεράρ, φρόντισε, σε παρακα-
λώ, για τόν γραφείον μας και μη με
περιμένης για πολύ σύντομα.

Ο φίλος σου Ζάκ,

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

"Η γυναίκα με τὰ χρυσοκάστανα μάτια

Διήγημα τού κ

III. ΚΑΛΑΔΑΚΗΣ

ΤΗΝ Θυμάμαι ακόμα την ώριμη
κυρία με τὰ καστανόχρυσά αινιγ-
ματικά μάτια και τόν δειλό φοδι-
μένο ύφος.

Και τώρα, καθώς διαβάζω στο κιτρι-
μένο από τόν καιρό γράμμα της, που
κάποτε μούχε στείλει, νοιώθω μια παρά-
ξενη λύπη στην ψυχή. Μιά λύπη για μέ-
να, γιατί έχασα κάτι προτού τόν βαρθώ,
μά και για κείνη, που άφισε να ξεφύγ-
μέσ' από τ' άνοιγμένα δάχτυλά της, πρό-
ωρα, η τελευταία ερωτική χαρά...

Κάθε σελίδα πνιγμένη σ' ένα λεπτό ά-
ρωμα γίνασμιού. 'Η κλειστή καρδένια
καστίνα ευωδιάζει όλόκληρη.

«...Αγαπημένε μου,

Μην έρθης άπόψε. 'Εχω ανάγκη να
μείνω μόνη. Θέλω στο μισοσκόταδο της
κάμαράς μου, ν' αναπολήσω, μιὰ-μιὰ, ό-
λες τις ώρες, όλες τις στιγμές που πα-
ράσαμε μαζί. Δεν είναι άμέτρητες. "Ι-
σως είναι πολύ λίγες, μα πάντα θά τις
κρατώ στην καλύτερη θέση της ψυχής
μου...»

Λάμπο βράδυ, στο Σινεμά, γνωριστή-
καμε:

— Αυτό τόν έργο είναι άπαίσιο.

— "Έχετε δίκαιο, κυρία μου.

— Α: συγγνώμη, κύριε. Μιλούσα μό-
νη μου.

— Τί σημασία έχει; Διευτώσαμε κι'
οι δυό την γνώμη μας.

Η κουρασμένη μορφή της είχε μιὰ
παράξενη γοητεία και γλύκα στο ωραίο
σώμα της, ματσορούσε μιὰ καλλονή, που
έσθυνε πιά. Μά είχε δυό υπέροχα κατα-
νόχρυσά μάτια, γιομάτα φως και ζωή.

Τόλμησα να ψιθυρίσω μιὰ φράση:

— Τί θα λέγατε αν φεύγαμε σ' ένδειξη
διαμαρτυρίας;

— Πλήττω παντού. Τί πειράζει αν
πλήξω κι' εδω;

— 'Η νύχτα έξω είναι τόσο ωραία...
"Αν περπατούσαμε λίγο;

"Ενοιωθα πώς μιὰ πάλη γινότανε μέ-
σα της.

— Ναι! "Έχετε δίκαιο: "Εχω ανάγκη
από άέρα...

Και καθώς σηκωνόμαστε, δίστασε για
μιὰ στιγμή μόνο:

— Αυτό είναι καθαρή τρέλλα... είπε.

—

«Θυμάσαι κείνο τόν βράδυ που γνω-
ριστήκαμε, αγαπημένε μου; Μου μίλη-
σες για τήν νύχτα, για τόν φεγγάρι, για
κάποιους άπόκρυφους πόθους, που ανα-
βλύζουν σαν όρηματικά συντριβάνια ξα-
φνικά από τήν καρδιά. "Ήξερες πολλά
για τήν ήλικία σου, μικρούλη μου. Κι' έ-
χω φοβόμουνά τόσο κοντά σου. Κι' όμως

σε περνούσα είκοσι τουλάχιστο χρόνια.
Τί τραγική ειρωνεία».

Τήν είχα σφίξει στην άγκαλιά μου,
μέσα στον έρμη δρόμο. "Ενοιωθα τήν ά-
νάσα της να κόβεται.

— Πού μένετε;

— Λίγο πιο πέρα.

— Πάμε!

Μέσα σ' αυτή τήν λέξη βρισκότανε τόν
πν. Θα δεχότανε; Δέχτηκε.

— Πάμε!

"Ενοιωθα τόν χέρι της παγωμένο μέσα
στο δικό μου...

"Ενα ωραίο σχεδόν πολυτελές δωμά-
τιο. Καθήσαμε σιωπηλοί.

"Ενοιωθα μιὰ φοβερή υπερδιέγερση.
Πήγα κοντά της. Σάν από ένστικτο,
τραβήχτηκε πίσω. Στα καστανόχρυσά
μάτια της έβλεπα τόν φόβο και τήν προσ-
δοχία. Τήν λυπήθηκα για λίγο.

— "Έχετε κονιά;

— Μά, ναι! Με συγχωρήτε.

Χάθηκε στο διπλανό δωμάτιο. Οι στιγ-
μές μου φαινότουσαν ώρες.

— Πιείτε και σεις. Θα σας κάνη καλό.
Πιείτε κι' άλλο κι' άλλο.

Κάθησα δίπλα της. Στο μικρό όλομέ-
ταξο ντιβάνι. Τήν ένοιωθα να τρέμει κον-
τά μου...

— Άπόψε όχι! όχι!

— Και γιατί;

— Νοιώθω ένα φόβο. Μιά παράξενη
συχώνηση.

Γέλασα σκληρά. Τόν φόβ' έσθυνε, άφί-
νοντας μιὰ ματωμένη γραμμή στο μικρό
κάταστρο λαμπρόνι...

Αφηνήμένος άνοιξα μιάν άλλη σε-
λίδα.

«Δεν μπορώ να ξεχάσω ακόμα τόν
τρόπο μου. Είχε κάτι τόν βαρύ, τόν κατα-
χτητικό. Κι' εγώ ήμουνα μιὰ άδύνατη
γυναίκα που έτρεψε μήπως σε χάσει...

Ξέρεις τί είσαι για μένα, αγαπημένε
μου; Είναι η τελευταία άναλαμπή της
μέρας. Κι' είμαι τόσο κοντά στο βράδυ
που σιμώνει. Τόν γέλιο σου μου ξαναδίνει
τήν έλπίδα. Τὰ νεανικά σου όνειρα, οι
ξέφρενοι πόθοι σου, με κάνουν να ξεχνιέ-
μαι. Πώς θ' άθελα να σε κρατήσω ως να
πεθάνω, αγαπημένε μου. Μ' αυτό είναι
μιὰ χίμαιρα.

Δεν είναι παρά λίγος καιρός που γνω-
ριστήκαμε, κι' όμως άρχισες να με κυ-
τίζης πιδ έξεταστικά. Άφού πέρασε η
τρέλλα τού πόθου, βλέπεις πώς θάδρι-
θες; "Εκεί που θαρρούσες πως θάδρι-

σκες ζωή, προμαντεύεις τόν θάνατο. Οι
ρυτίδες σε διώχνουν, σε παραξενεύουν.
"Αρχίζεις να συνέρχεσαι. "Αρχίζεις να με-
τανοήεις, καλέ μου...

"Η γυναίκα αυτή βιαζότανε να φέρη
κάτι που δεν είχε ρθη ακόμα. 'Ο φόβος.
"Η άγωνία τήν έκαναν να προμαντεύη τόν
μοιραίο, που δεν μπορούσε παρά ν' άρθη.
Δεν ήπιε ξένοιαστα από τόν ποτήρι τού
πόθου, σπάζοντάς το μετά. "Επινε με
ολίγη, με άγωνία. "Ήτανε μιὰ άδύνατη
υπαρξη.

«...Αφισα τήν ζωή μου να χαθη μέσα
στο χάος. Κουτές προλήψεις με είχανε
δαμένη με άλυσίδες. Σε κάθε μου βήμα ά-
κουγα τήν εύτυχία, τήν χαρά, να με
προσκαλούν.

"Εκλείνα τ' αυτιά. Γύριζα άλλου τόν
πρόσωπο; Και γιατί; Τί περίμενα; Τί
ήλπιζα; Τίποτε! Είχα τήν εντύπωση πως
η έλευθερία ζωή ήτανε κάτι τόν κακό. Κά-
τι που θα με τραβούσε στην άβυσσο. Με
μάθανε να φοβάμαι τήν αλήθεια. Να δι-
ασπρεθώνω τούς πόθους μου. Να πνίγω
τις έπιθυμίες. Και δεν ήξερα πως οι
πόθοι, και οι έπιθυμίες, είναι η πιο πλέ-
ρια εκδήλωση της ζωής.

Μούσπασες σύ τὰ δεσμά. Σκόρπισες,
από γούνο μου, τήν καταχνιά της άμφι-
βολίας. Μά πόσο ήρθες άργά...»

Προσπαθούσα να της δώσω θάρρος να
τήν καθυσχάσω.
Τήν άναπούσα. Τήν αγαπούσα, μ' όλη
τήν δύναμη τών είκοσι χρόνων μου. Με-
θύουσα στο φως τών χρυσοκάστανων ματι-
ών της. Μά τίποτε δεν μπορούσε να τήν
κάνη να ξεχάση τόν Πεισιμισμό της...

Και ήρθε τόν τελευταίο γράμμα:

«Αγαπημένε μου,

Σου γράφω με τόν θάνατο στην ψυ-
χή. Μη θελήσης να παραστίνης τόν μαρ-
τύριό μου. "Ας σταματήσουμε ως εδώ.
"Επί: θά κρατήσω μιὰ γλυκειά άνάμνη-
ση της εύτυχίας που μού χάσισες. "Αλ-
λ' όμως, όταν θά με βαρθής, "Όταν από
τ' αγαπημένα γέλιο σου, άκούσω τήν
φριχτή λέξη «Γοητή», θάνα τόν τελευταίο
φριχτή για μένα. Τόν όνειρο που έχω
χτύπημα για μένα. Τόν όνειρο που έχω
χτίσει στην ψυχή μου και που θά γλυ-
κάνη τις στενές στιγμές της ζωής μου,
θά γκαρμίστη σθελέμα. Είμαι νέος και
θά γκαρμίστη κάθε δεσμό. "Ε-
δυνατός. "Έχεις σπάσει κάθε δεσμό.
Δαώδες από τήν ψυχή σου κάθε πρόληψη.
"Η ζωή είναι για σάς τούς δυνατούς. Ξη-
στε τήν. Κι' άφήστε για μās, τις άδύνα-
τες ψυχές τ' όνειρο...»

II. ΚΑΛΑΔΑΚΗΣ

Σε μια δυστυχισμένη
μητέρα

ΕΙΜΑΙ μια δυστυχισμένη μητέρα, μου γράφει κάποια άγνωστη μου. Είχα μια κορούλα 14 χρονών και πέθανε πέρσι από μηνιγγίτιδα. Τόσο τον σύζυγό μου όσο και μένα μας συνέτριψε κυριολεκτικά ο θάνατος αυτός. 'Αλλά ο άνδρας μου, έπι τέλους, βoίσκει και κάποια παρηγοριά στην εργασία του, στην οποία έχει ριχθεί με τα μούτρα, όπως λέμε και τώρα τελευταία μάλιστα έχει κερδίσει πολλά χρήματα.

Μα εγώ νοιώθω ότι τίποτα δεν μπορεί ν' αναπληρώσει το κενό που άφησε στην καρδιά μου ο θάνατος της μικρούλας μου και όσο περισσότερο κερδίζουμε τόσο περισσότερο λυπούμαι που δεν υπάρχει κανείς να τα χαρή.

Βρίσκω ότι δεν έχω κανένα προορισμό πιά, και το μόνο που ποθώ σ' αυτόν τον κόσμο είναι ο θάνατος, ο θάνατος που θα με λυτρώσει και θα με φέρει κοντά στο παιδί μου!.

Επιτρέψτε αγαπητή μου φίλη, μ' όλο το σεβασμό που αισθάνομαι για τον μητρικό σας πόνο, μ' όλη την συμπόνια που νοιώθω για την φρικτή απώλεια που υπέστητε, να σας απαντήσω ότι δεν έχετε δίκιο. Έχετε ακόμη έναν προορισμό στη ζωή: να σκορπίσετε το καλό γύρω σας, αφού είσθε εις θέσιν να το κάνετε. Νά φέρετε το χαμόγελο στους άρρωστους και στους δυστυχισμένους να βοηθήσετε τους φτωχούς και τους πονεμένους και θα δήτε πόση ανάκουφιση θα αισθανθήτε και πόσο θα «ξεδώση» λίγο ο πόνος σας όταν το κάνετε αυτό.

Θ' αντιληφθήτε ότι δεν είσθε καθόλου άγνοστη όπως νομίζετε (άλλωστε είσθε απαραίτητη για την πρόοδο του συζύγου σας, αφού είσθε τόσο νέοι ακόμη) και θα βεβαιωθήτε ότι έχετε κάλλιστα έναν προορισμό και ύψηλο μάλιστα.

Ξέρουμε όλοι την ματαιότητα και το εύθραυστο της ζωής. «Η ζωή μας είναι ένα έπεισόδιο που ταράσσει ανώφελα την γαλήνια μακαριότητα του μηδενός», είπε ο Σοπενάουερ. Όμως από μας εξαρτάται να δώσουμε στο «έπεισόδιο» αυτό έναν σκοπό, έναν προορισμό. Και δεν υπάρχει καλύτερος προορισμός από την καρτερική εκτέλεση του καθήκοντός μας και την εκπλήρωση του καλού όσο μας το επιτρέπουν οι δυνατόειες μας.

Και όταν έλθει και για μας η μοιραία ώρα για το υπέρτατο ταξίδι, θα την δεχθούμε φιλοσοφικά και γαλήνια με την συνείδηση ότι κάναμε εκείνο που έπρεπε, εκείνο που μας ήθελε ο Θεός της 'Αγάπης και του 'Ελέους...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Η κομψότης δεν είναι ζήτημα
μα χρημάτων

Σήμερα θα μεταφράσω έδω, χάριν των άγνωστών μου, ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρον μιας Γαλλίδος

Το κορμί

δημοσιογράφου που αποδεικνύει ότι η κομψότης δεν εξαρτάται από τα χρήματα που διαθέτει κανείς. Γράφει λοιπόν η παρισινή δημοσιογράφος:

«Έχω μια πελάτισσα, μου έλεγε μια μέρα ο διάσημος ράφτης Λουσιέν Λελόνγκ, η οποία ξοδεύει κάθε χρόνο στο κατάστημά μου 100.000 φράγκα και όμως δεν είναι κομψή. Είνε μολαταύτα μια νόστιμη γυναίκα. 'Αλλά ότι και να της ρίξετε στη πλάτη θα έχη πάντα το ύψος μιας νεόπλουτης που επιδεικνύει τα φορέματά της.

Αντιθέτως — προσθέτει η Γαλλίς συνάδελφος — μια από τις κομψότερες γυναίκες που γνώρισα ντυνόταν μόνη της. Όνι μόνον είχε μια τέλεια γάρη και έδινε αξία με τη στάση της και το βάδισμά της και στο απλούστατο φόρεμα, αλλά ακόμη κατώρθωνε πάντοτε με μια άτρεπτη λεπτομέρεια με μια καλοτοποθετημένη γαρνιτούρα να δίνει ένα έξαιρετικό σίκ σέ, τι φορούσε.

Τα χρήματα που διαθέτει να την τουαλέτα της ήταν ελάχιστα, και όμως όλοι την θεωρούσαν κοκέττα και φαντάζονταν ότι ξόδευε περιουσίες δολοκλήρες στο ντύσιμό της. Και όμως η γυναίκα αυτή είχε απλούστατα την τέχνη να τροποποιή με διασκεδαστικές λεπτομέρειες την εμφάνιση του ίδιου φορέματος τόσο καλά, που νόμιζε κανείς ότι είχε δέκα φορέματα ενώ αυτή είχε ξοδέψει μόνο 100 φράγκα σε διάφορες γαρνιτούρες και μπιχλιμπίδια για να φθάσει στο άποτέλεσμα αυτό.

Κάποτε ο πλούτος σπρώχνει μερικές γυναίκες στο να φορούν τουαλέτες πολύ πλούσιες πολύ φορτωμένες που προξενούν άμέσως μια εντύπωση νεοπλουτισμού.

Η συνείσθησις της κομψότητος ξεκινάει στην επιτυχή έκλογη ενός λουλουδιού για το ταγιέρ, ενός ζεύγους γαντιών, ενός μικρού γιακά από πικέ. Όσον αφορά την εκδήλωση της κομψότητος, αυτή έγκειται στον τρόπο που φορεί κανείς τα πράγματα αυτά. Μια γυναίκα που στέκεται άσχημα ή περπατεί άγαρα, μια γυναίκα που παραμελεί το χτένισμά της, δεν θα είναι ποτέ κομψή, έστω και αν φορή επάνω της μια τουαλέτα της Σανέλ και μια περιουσία σε κοσμήματα.

Θυμώμαι σ' ένα πρωινό γκάρντεν πάρτυ την εντύπωση που έκανε μια νέα γυναίκα, που φορούσε ένα ταγιέρ από λευκό λινό με μια ζώνη μπλέ. Είχε κορφωτισθεί ένα μεγάλο μπουκέττο μπλέ στο πέτο της ακριβώς στο σημείο που έπρεπε και μερικά «μπλεέ» ακόμη γαρνίριζαν την μεγάλη ψάθινη καπελλίνα της. Προχούσε χαριτωμένη κάτω από τον ήλιο λυγρή, αρμονική, γελαστή. Ήταν η ενσάρκωσις της κομψότητος.

Πολλές γυναίκες μου λένε συχνά: «Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνει ή τάδε και ντύνεται τόσο κομψά με λίγα χρήματα. Θα σάς πω εγώ πώς τα καταφέρνει».

«Έχω ύπ' όψιν μου μια λεπτή κοπέλλα με κόκκινα μαλλιά. Προχθές φορούσε μια μπλούζα πράσινη σκούρα που έναρμονιζόταν περίφημα με τα κοκκινόχρυσά μαλλιά της. Μια άλλη φορά την είδα να φορή ένα απλούστατο μαύρο φόρεμα, στο οποίο είχε δέσει μια πολύχρωμη έσάρπα, της οποίας οι άποχρώσεις ταίριαζαν με τα λουλούδια του καπέλλου της. Η κομψότης δεν είναι τίποτε άλλο.

Πρέπει πρώτα να γνωρίζη μια γυναίκα τον εαυτό της, έπειτα να αισθάνεται φρίκη για την υπερβολική και επιδεικτική έκκεντρικότητα και τέλος να εκλέγη πάντα φορέματα, τα οποία μπορούν να πραγματοποιηθούν με τα μέσα που διαθέτει. Μια φτωχή γυναίκαούλα θέλησε κάποτε να κοπιάρη ένα μοντέλλο της Λανβέν. Έκανε οικονομία στο ύφασμα, λιγόστεψε τα κεντήματα μίκρυνε το μπλερό και κατήντησε να κάνει ένα φόρεμα άσχημο και κάθε άλλο παρά κομψό.

Λίγη φανταζή, μια χαρούμενη νότα δεν βλάπτει την κομψότητα. Μια ώραία μπουτονιέρα, ένα ζιλεδάκι σε ζωηρόχρωμο ύφασμα με χαριτωμένα σχέδια, ένα ζαμπό από δαντέλλα είναι κομψές λεπτομέρειες των οποίων μερικές γυναίκες κατέχουν το μυστικό.

Αυτές οι γυναίκες έχουν έμφυτη την κομψότητα. Είναι γνωστή σ' όλο το Παρίσι μια κοσμική κυρία που κατ'αρχήν από πλουσία και αριστοκρατική οικογένεια και μολαταύτα ντύνεται πάντα με τόση επίδειξη γραμμάτων και κοσμημάτων που μοιάζει σαν ένα όλογο τσίρκου.

Ο τελευταίος όρος της κομψότητος είναι η φροντίς που δίνει κανείς σ' αυτά που φορεί. Ένα φόρεμα τσαλακωμένο, μια γαρνιτούρα λευζερύ που δεν είναι πιά πολύ φρέσκια, κάλτσες χρωμαμένες, όλα αυτά είναι αρκετά για να καταστρέψουν την κομψότητα.

—ΣΣ—

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς καθαρίζονται και διατηρούνται οι δερμάτινες πολυθρόνες

«Αν το δέρμα είναι λευκασμένο, αρχίζουμε από την άφαίρεση των κηλίδων χρησιμοποιώντας μια διάλυση με:

Αλκοόλ 90 βαθμών 100 γρ
Λευκή γλυκερίνη 10 »

Βρέχουμε με την διάλυση αυτή ένα ταμπόν από φανέλλα και τρίβουμε δυνατά το κηλιδωμένο μέρος.

Αν το δέρμα είναι πολύ ξεραμένο, το υγραίνουμε ελαφρά με ένα λεπτό σφουγγαράκι και προτού στεγνώσει έντελώς περνούμε από πάνω λίγη βαζελίνα. Υστερα από λίγα λεπτά, σκουπίζουμε καλά την δερμάτινη πολυθρόνα τρίτοντάς την μ' ένα κομμάτι μάλλινο ύφασμα πολύ στεγνό.

Έτσι τα δέρματα διατηρούν πολύναιρο την γυαλάδα τους και την όμορφιά τους.

ΤΗΝ ΠΥΝΑΪΚΑ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Οι παράλογες δίαιτες

Το ζήτημα που θα σάς γράψω σήμερα ενδιαφέρει αμφοτέρω τὰ φύλα. Ιδιαίτερώς ενδιαφέρει βέβαια τις γυναίκες, τις οποίες περισσότερο παντός άλλου απασχολεί σήμερα η απόκτησις κομψής σιλουέττας δι' ελαττώσεως του σωματικού των βάρους. Τον πόθον όμως αυτόν εκμεταλλεύονται μερικοί έπιτηδείοι είτε έξ άγνοιας είτε για γρηματισμό, οι μὲν συμβουλεύουν τελείως παράλογες κι' εξωφρενικές διαιτοθεραπείες που απέχουν κάθε σοβαρής επιστημονικής βάσεως, οι δὲ διαφημίζουν διάφορες έπιβλαβείς φαρμακευτικές σκευασίες, ακατάλληλες να επιτύχουν το ποθούμενον και που επιδρούν κατά το πλείστον επιβλαβώς στον οργανισμό. Το γεγονός

είναι ότι οι γιατροί εύρισκόμεθα καθημερινώς πρό νέων θυμάτων υγείας. Οι πνευματικές φυματίσεις και προφυματικές καταστάσεις, οι όξείες νευρασθένειες, οι ύστερικές καταστάσεις, οι ερωτικές ουπνίες, οι διαταραχές των έμμηνων, δηλ. η ψοθηκική ανεπάρκεια, ο πρόωρος γηρασμός κι, η ρυτίδωσις του προσώπου ως επί το πλείστον οφείλονται στις παράλογες δίαιτες. 'Επί του σπουδαίου τούτου ζητήματος νομίζω ότι πρέπει λεπτομερώς να κατατοπίσω τους άναγνώστας μου αμφοτέρων των φύλων, για να μη πίπτουν έξ άγνοιας των θύματα διαφόρων καταστρεπτικών μεθόδων που προκαλούν σοβαρώτατες γενικές διαταραχές. 'Επιθυμώ δὲ μάλιστα όπως η στήλη αυτή άποβή πραγματικά βοηθός και σύμβουλος παντός άναγνώστου μας και επί ζητημάτων γενικής υγείας — έκτός της αίσθητικής — διά της εκλαϊκεύσεως των πλέον συχνών παθήσεων, των οποίων η έξ άγνοιας παραμύθιας πολλάκις στοιχίζει και την ζωήν άκόμη ή την παντελή απώλειαν ενός πολυτίμου οργάνου του ανθρώπινου οργανισμού. Θα παραχωρώ κατά καιρούς την στήλην μου ταύτην σ' άναγνώστες ειδικούς και διακεκριμένους συνάδελφους, οίτινες θα πραγματεύωνται λεπτομερώς διαφόρους παθήσεις της ειδικότητός των. Και ελπίζω ούτω ότι πληροῦνται από πάσης πλευράς ο πραγματικός σκοπός της παρούσης στήλης. Ο καθορισμός λοιπόν μιας διαίτης δεν γίνεται εϊκή και ως έτυχε. Πρέπει προηγουμένως να καθορισθ ή φυσική άνθεκτικότητα και ή ικανότης του οργανισμού που θα την υποστή. Απαραίτητα προς τούτο στοιχεία είναι το βάρος, ή καταμέτρησης τοῦ ὕψους και της περιφέρειας τοῦ ὀποναστροῦ. Η καταμέτρησης σώματος της αρτηριακής πίεσεως, ή συχνότης των παλμών της καρδιάς, και ο διά μικροβιολογικής εξέτασεως καθορισμός της έντοσ του αίματος περιχομίνης ποσότητος ούρας και σακχάρου. Τότε και μόνον τότε έν πλήρει ιατρική συνειδήσει, ο γιατρός ή

μπορεί να όρίση την άρμόζουσαν θεράπειαν και δίαιταν, για να άπαλλαγ ή ο πάσχων από την υπέρ το δέον αύξησιν του λίπους.

Πάντως πρέπει να γνωρίζετε ότι με ταξύ άναστήματος και βάρους του σώματος υπάρχει φυσική άρμονία. Είς άνάστημα π. χ. 1.70 μ. άναλογεί βάρος 70 κιλών φυσιολογικώς. Η προσπάθεια λοιπόν ελαττώσεως του φυσικού βάρους σ' ένα τέτοιο άτομο προς

απόκτησιν κομψής σιλουέττας θάχη ως έπακόλουθον την ελάττωσιν της άντιστάσεως του οργανισμού κατά τυχούσης άσθενείας ως και έπίδρασις έπι της γενικής υγείνης του καταστάσεως.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Γ.Μ.ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός

Τρία όμοιάτα μοντέλα: Το πρώτο είναι κατάλληλο για νέα γυναίκα και γίνεται από κρέμ μαρκάιν μ' ένα έμπνεσιν άν μπιαί, ντυματισμένο στο λαινό. Το μεσαίο είναι για ένα κορίτσι μόν. Η φούστα αποτελείται από λεπτό λαινά. Στο κορμάκι, διάφορες ντεκούπ νέο και λεπτό και γίνεται από το όποιο περνά με έσώπο. Το τελευταίο σκεδιάζουν ένα μεγάλο μοτίφ από τις μέλλουσες μητέρες. Η φούστα σταυρώνει και είναι ειδικώς φτιασμένο για τις μέλλουσες άνδρες που έρχονται και δένουν τα έμπρός του μπλερό συνεχίζονται σε μεγάλες άνδρες που έρχονται και δένουν σαν ζώνη, αποκρύπτοντας την κοιλιά.

Ἡ σειρά ἐγκρίσεως τηρεῖται πάντοτε αὐτοπρώτος καὶ ἂν κατ' ἐξαιρέσιν δημοσιευθῇ ἓνα περὶ ἡ πόλιμα μίαν μόνον ἐβδομάδα, προηγουμένως ἄλλου ποιήματος συγχρόνως μὲ αὐτὸ ἐγκριθέντος τοῦτο θὰ ὀφείλεται ἀπολειστικά καὶ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς σελιδοποιήσεως.

Βάσαν Βάφναν. Δέν δουλεύετε τὸν στίχο σας ὅσο πρέπει. Τὸ τελευταῖο τετράστιχο λ. χ. ἀπὸ τὰ «Φθινοπωρινὰ ῥίγη», εἶναι ἐντελῶς ἀποτυχημένο. Τὸ

Μ. Χ. Κ. Τὸ πεζό σας ἀρχίζει σχετικὰ καλὰ, μὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω τὴ

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Π. Τσαλδάρη 10 Ύμηττός)

Βύρωνας Σ. Ν. Γιατί κατὰτρίβετε
μὲ τόσο κοινότοπα θέματα; Βρῆτε κάτι
πιο πρωτότυπο, μιὰ καὶ τὸ γράψιμό σας
εἶναι στοιώτ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΙΝΑΚΑ ΤΟΥ Scherk γιά νά βρῆτε τό σωστό συμπλή-
ρωμα τῆς ὥμορφιάς σας: Τήν πούδρα καί τό ροῦζ πού σάς
πηγαίνει. Ἐάν εἴσθε ξανθῆ, μελαχροινῆ ἥ καστανῆ: Ἡ αἰθέρια
πούδρα Mystikum καί τό κομπάκ Mystikum, πού συνδυά-
ζονται μέ τό χρώμα τό προσώπου, τά μαλλιά καί τά μάτια
σας, θά δημιουργήσουν μαζί μέ τόν ὑποκειμενικό σας τύπο
μιά ὥμορφη ἀρμονική καί γοητευτική. Ὁ πῖναξ τοῦ Σέρκ εὐρί-
σκεται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σέ κουτί
ἑῶν ΔΡΑΧΜῶΝ 80., καί 50.- Κομπάκ Μύστικουμ τῶν Δραχμῶν 40.-

акт мушкетера

Мистикум

поудпа

terra	adn		roug
natural II		Janab	orange
rachel III	εφοι - μου	μεγαλωνη	india
natural I	μου	Γασην	
rachel I	κοσταν	εγγων	

Γηλ. 81. 724.

ΔΟΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝ ΚΟΥΡ και ΛΑΚΩΝΙΑΣ (έντος του
 έργουστασίου) Άμπε λόκηροι. Τηλ. 62 - 836.
 ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΙ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΟ
 ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΡΕΒΕ

ΤΡΕΛΛΟΙ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

γαμπρό να κλαίει την ώρα του γάμου του.

Ο Γιώργος όμως ήταν πολύ ευτυχισμένος. Έκανε σαν τρελλός. Χόρευε, τραγουδούσε στο γαμήλιο γλέντι που επηκολούθησε, κι' άργα την νύκτα πήρε την αγαπημένη του και απέσυρθη στο διαμέρισμά τους. Το διαμέρισμα αυτό ήταν στο τρίτο πάτωμα του σπιτιού του πεθερού του. Εκεί θα μέναν λίγες μέρες μέχρις ότου τελειώσει κάτι υποθέσεις του κι' έπειτα θα φεύγαν για την Ευρώπη, όπου θα περνούσαν την σεληνή του μέλιτος.

Όταν οι δυο έρωτευμένοι σύζυγοι έμειναν μόνοι, ήχισαν να συνομιλούν με τρυφερότητα. Η νέα είχε ξαπλωθεί άναπαυτικά κι' ο άνδρας της κοιμότανε την ομορφιά της. Και ξαφνικά, η νέα γυναίκα τον είδε με τρόπο να ξεσπάει σ' ένα τρελλό γέλιο, να τρέχει προς το παράθυρο και να πηδάει με τις πτυχές του στο κενό.

Όταν αργότερα τον μάζεψαν ανίστατο από το δρόμο, ο Γιώργος Φ... είχε τσακίσει τα πόδια του κι' ήταν σε κακή χάλια. Την ίδια νύκτα τον μετέφεραν με χίλιες προσφυλές και μ' άπολυτη μυστικότητα σε μια κλινική. Μετά δυο μήνες δέ όταν κατάφερε να κινηθεί τον έφεραν σε μια νευρολογική κλινική των Αθηνών για να υποβληθεί σε ειδική θεραπεία και ν' ανακτήσει το λογικό του.

Και πέρασε πολύς καιρός ώσπου συνέβη από την τρέλα του και να καταφέρουν να κάμουν το ταξίδι του μέλιτος των στην Ευρώπη.

Μά, όπως θα είδατε, στη συνέχεια αυτής της δημοσιογραφικής έρευνάς μας, υπάρχουν περιπέτειες πιο δραματικές και πιο εκπληκτικές από αυτές που σας αναφέραμε.

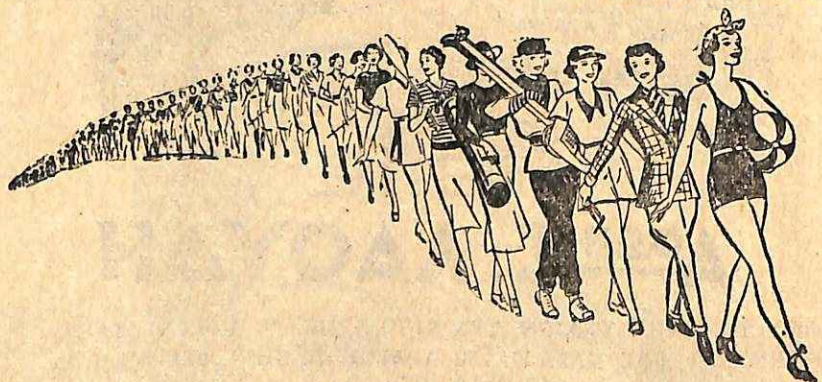
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Εάν θέλετε να έχετε χείλη υγιή και ωραία, χρησιμοποιείτε παν του και πάντοτε το Rouge χείλων MICHEL. Είναι ο μοναδικός σύντροφος κάθε Κυρίας και Δεσποινίδος στην θάλασσα, στο βουνό, στις εκδρομές, στο θέατρον και στις διάφορες συγκεντρώσεις. Με την χρήση διαφόρων άλλων Rouge χείλων θα παρατηρήσετε ότι πολλά έξ αὐτῶν ἀφίνουν εἰς τὰ χείλη ἕνα παχὺ στρώμα καὶ γυαλίζουν ὅπως ἡ ριπολίνη, ὅταν δὲ στεγνώσουν ραγίζουν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ παρουσιάζουν τὰ χείλη φέροντα κάτι, σάν μικρὰ λείψα. Τὸ Rouge χείλων MICHEL θὰ σὰς δώσῃ τὴν χαρὰν, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ὁμορφίαν. Τὸ Rouge χείλων MICHEL δὲν ἐπιδέχεται μετρίοτητας. Ὁδηγία χρήσεως καὶ πληρ. ἡφορία δίδονται εἰς τὰ Κ)ματα Ἀρωμάτων καὶ Καλλυντικῶν.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος.

Μία σ'ένα κυλι πούδρα Rea

...βρίσκεσαι ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ Πούδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.
Υπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

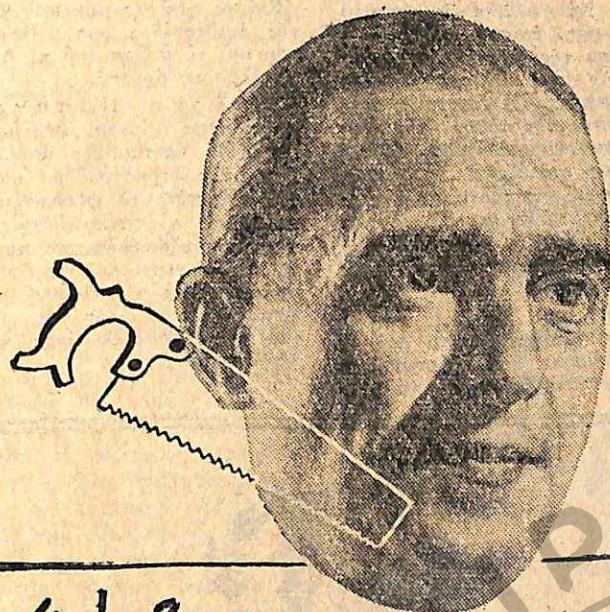
Φροῦλάιν Ντόκτωρ. Τὰ σπυράκια πού βγάζει τὸ πρόσωπό σας ὀφείλονται σὸ καμφοροῦχο οἰνόπνευμα πού χρησιμοποιεῖτε, ἐνῶ τὸ δέρμα σας ἀσφαλῶς θάναί ξηρό. Πάντως ἐφόσον ἐπιθυμεῖτε παρεκάλεσα τὸν κ. Λαδὰ νὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν, καὶ θὰ σὰς κατατοπίσῃ λεπτομερῶς ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων ζητημάτων πού μοῦ γράφετε. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 καὶ κατὰ τὰς ὥρας 11—1 καὶ 5½—8.

Κωνσταντῆς. Γαλλικά, θὰ εἶχα νὰ σὰς συστήσω: «L'homme à l'Hispano» τοῦ Πιερ Φρονταί ἢ «Les jeux dangereux» τοῦ Ἀνρὺ Μπορντιώ. Ἀγγλικά: «The rosary» τῆς Φλόρανς Μπάρκλεϋ ἢ τὸ «Backstreet» τῆς Φάννυ Χάρστ. (δηλ. τὸ «Περιθώριο τῆς ζωῆς» πού εἶδαμε στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀ-

νώτερο σὲ βιβλίο). Ἄν προτιμᾶτε ἐντελῶς τελευταῖας παραγωγῆς, τότε πάρετε τὸ «Paquebot de luxe» τῆς Τζίνις Κόους ἢ τὸ «Vedettes de demain» τῆς Βίκυ Μπάουμ σὲ γαλλικὴ ἐκδόση. Αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα ὅμως ἀπεικονίζουν ἀριστουργηματικὰ τὴν σύγχρονη ζωὴ χωρὶς νὰ εἶναι ἀποκλειστικῶς αἰσθηματικά.

Ἡ γνώμη ἡ δική μου ἀποκλίνει ὑπὲρ τοῦ «Ανθρώπου μετ' Ἰσπανο», πού εἶναι ἕνα βιβλίο πραγματικὰ ἀριστουργηματικὸ σὲ εἶδος πού τὸ ζητᾶτε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποιότητα τοῦ δερμάτος σας πού δὲν μπορεῖτε καθὼς μοῦ γράφετε νὰ καθορίσετε ἐκ τῶν γραμμένων σας φαίνεται ὅτι εἶναι ξηρὸ γι' αὐτὸ καὶ δὲν δέχεται οὔτε τὸ σκέτο κρὺο νερό. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ πλένεσθε μὲ μόνις χλιαρὸ νερό. Νὰ ἀλείψετε τὸ δέρμα σας δις τῆς ἑβδομάδος μὲ ἀσπράδι κτυπημένο ἀνγού. Μετὰ δέκα λεπτά νὰ τὸ ἀφαιρῆτε μὲ βαμβάκι βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ νερό, μετὰ δὲ ξεπλένεσθε καὶ μ' ἀφθο-

Μία ζυμαρία
στὸ πρόσωπό σας!

Εἰς πολλοὺς κυρίους τὸ ξυράφι κατὰ τὸ ξύρισμα ἀποκόπτει ὡς πρὶν 5000 τρίχες. Ἐκ τούτου τὸ δέρμα ξεσχίζεται, τεντώνει καὶ πονεῖ. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφεύγετε ἐὰν πρὶν νὰ σαπουνίζετε τὸ πρόσωπό σας τὸ τρίβετε καλὰ μὲ κρέμα NIVEA. Ἡ NIVEA εἰσχωρεῖ χάριν τῆς περιεχομένης EUCERIT βαθεῖα στὸ δέρμα, τὸ ἐμποτίζει καλὰ καὶ τὸ κάμνει μαλακὸν καὶ λεῖον. Ἔτσι προετοιμασμένος ξυρίζεσθε ἐλαφρὰ, γρήγορα καὶ εὐχάριστα.

νο νερό. Πρὸ τῆς πούδρας νὰ προμηθευθῇτε τὸ Lait velouté γιὰ δὲ τὸ θαυανὸ ξεμακιγιάρισμα τὸ Lait demaquillage. Εἶναι κρέμα ἀφού δὲν ἔχετε χρησιμοποιήσει ὡς τὰ 26 χρόνια σας τίποτα, ν, ἀρχίσετε μὲ βλαβερά προϊόντα. Πάντοτε στὴν διάθεσή σας.

Ἀνὼνυμη. Θεσνίκη. Γιὰ τὴν διαφορά τῆς χροῖας τῶν χειρῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ ἔχομε γράψῃ ἐπανελημμένως. Ὀφείλεται αὐτὴ ἡ αἰσθητικὴ διαφορά εἰς τὸ ὅτι οἱ περισσότερες κυρίες περιορίζονται στὴν περιποίηση τοῦ προσώπου μόνον καὶ ἀδιαφοροῦν πάντα γιὰ τὸν λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, πού ἅμα βρῖσκονται σὲ κακὴ κατάστασις προσθέτοντας πολλὰ χρόνια στὴν ηλικία. Ν' ἀλείψετε τὸν λαιμὸ σας μὲ κρέμα λιπαρὰ. Χαρὲμ καθημερινῶς σὲ παχὺ στρώμα καὶ μετὰ δίωρον νὰ ραντίζετε τὴν κρέμα μὲ δροσερὸ νερό καὶ ὕστερα νὰ τὴν ἀφαιρῆτε καλὰ μὲ μιὰ χνουδωτὴ πετσέτα. Γιὰ τὰ χέρια νὰ κάνετε τὸ ἑξῆς μίγμα: Ν' ἀνακατέψετε ἕνα φλυτζάνι ροδόνερο, ἕνα κολόνια, ἕνα γλυκερίνη, ἕνα λεμόνι καὶ μισὸ φλυτζάνι δάμνα βενζόνης. Μ' αὐτὸ τὸ μίγμα ν' ἀλείψετε πολλὰς φορὰς καθεμῆρα τὰ χέρια σας. Ὅταν τὰ πλύνετε—πάντως μὲ καλὸ σαποῦνι—τότε κατόπιν ἀντὶ νὰ τὰ σκουπίζετε μὲ πετσέτα νὰ τὰ στεγνώνετε τρίβοντάς τα μὲ πίτουρα. Γιὰ νὰ παχύνετε, νὰ προτιμᾶτε: τίς κομπόστες, τὰ γλυκίσματα, τὰ παχειὰ τυριά, τὸ βούτυρο, τὰ μακαρόνια, καὶ ἐν γένει τὰ ζυμαρικά. Τὰ κρέατα δὲν παχαίνουν καὶ ἰδίως ἅμα τρώγονται στεγνά.

Φ. Ι. Φ. Πατρινοπούλα. Πολλὰς φορὰς τόσο ἀπ' τὴν παρούσα στήλη ὡς καὶ ἀπὸ τὴν στήλη τοῦ κ. Λαδὰ ἔχουν τονισθῇ τὰ μεγάλα κακά πού ἐπικολοῦθοῦν τὴν ὡθηρικὴ ἀνεπάρκεια ἅμα παρεμειληθῇ. Κάλλιον ἀργὶ ὅπως παρὰ ποτέ. Πάντως ἡ ἐσωτερικὴ ὁποθεραπεία μὲ τὰ συμπτώματα πού μοῦ γράφετε δὲν

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς, τελευταῖα μοντέλλα μὲ τὰς κάτωθι τιμὰς:

18 Καράτ.	τὸ	ξεῦρος	δεχ.	850
14	»	»	»	700
12	»	»	»	650
10	»	»	»	600
8	»	»	»	500
6	»	»	»	425

Ἀγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεῖα καὶ ἡγυμνητὴ ἐπισκευὴ ὁρολογίων διὰ 3 ἐτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικότης διὰ ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερικανικῶν Γόλθαμ, Ἐλτζ, Ἑλινδς, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λονδίν. Ἐπίσης ἀφίγησαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407

Παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν καὶ Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΗΝΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κλεισθένους 4γ. Τηλ. 27.235

θα σὰς κινήσει τίποτα. Είναι πολύ ελαφρά. Χρειάζονται ενέσεις. Θα κάνετε Progynon Β. 0,05000 των 50.000 κάθε έβδομάδα μίαν. Τò πόσες θα κάνουν αυτό εξαρτάται από την τακτοποίηση που θά έχετε. Από τότε που θά τις άρχιζετε πρέπει να κρατάτε πρόγραμμα ήμερομηνίας και διαρκείας. Αν τακτοποιηθώ, όλγιστοιενδε- τις τις μονάδες των ενέσεων, κ' ύστερα έξακολουθήσει με γάλα. Πάντως άφού έαχθήτε στην Αθήνα, πηγαίνετε στον κ. Λαδά και θά σάς υποβοηθήσει στην πε- ραιτέρω θεραπεία, καθορίζων ώς ειδικός τις μονάδες των ενέσεων. Ό γάμος θά σάς ώφελήσει στο ζήτημα αυτό. Σας ευ- χαριστούμε για τὰ τόσα καλά σας λόγια και για την έμπιστοσύνη σας.

Λ ε ύ κ α , Τ ρ ί κ κ α λ α . Για ν' ά-
παλλαγείτε από την υπερλιρωσία του σώ-
ματος και την έκ της σήφωσής του δυσο-
σμία, πρέπει άπαραιτήτως να υποβλη-
θήτε σέ λουτροθεραπεία με Borate de
soudie. Για κάθε λουτρό χρειάζονται 250
γραμ. φαρμάκου. Θά τ'ο διαλύετε μέσα
σέ μιá μπουκάλα με ζεστό νερό κι' ύ-
στερα όλο αυτό τ'ο διάλυμα θά τ'ο ρί-
χνετε μέσα στο λουτρό σας του οποίου
την θερμοκρασία κανονίζετε όπως συνη-
θίζετε να τ'ο παίγνετε. Θά κάνετε ήμέ-
ρα παρ' ήμέραν ένα λουτρό. Παραμονή
στό λουτρό 20 λεπτά. Τίς ήμέρες που
δέν θά κάνετε λουτρό νά κάνετε μιá έν-
τριβή όλου του σώματος με κμφορούχο
οινόπνευμα. Ειδικώς για τίς μασγάλες
σας συνιστώ την χρήση του Inodorine,
τελειώσ άβλαβόσ ύγρου κι' άποτελεσμα-
τικού. Αντιτρεφώσπος ό φαρμακοποιός
Χ. Αήτος (Σταδίου 13).

Βινίκιον, Μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυ-
μο ἐνθυμοῦμαι ὅτι οὐδέποτε ἔχω ἀπαντή-
σει. Νὰ περναίτε τὰ λιπαρὰ μέρη κι' ἰ-
δίως τὴν μὴτὴ μὲ σκέτο καθαρό οἶνό-
πνευμα 65ο. Νὰ χρησιμοποιήτε σαποῦνι

Μασσαλίας, Πούδρα μετὰ τὸ ξέρισμά
 σας να χρησιμοποιοῦτε οἰανδήποτε τοῦ
 ἐμπορίου. Σεις ὡς ἄνδρες δὲν χρειάζε-
 σθε καμμιά εἰδική μάσκα. Πρὸ παντός
 να πῦστε να πιέξετε τοὺς πόρους τῆς
 μύτης γιὰτὶ διηλεκῶς θὰ λευθαίνετε μὴ
 αὐτὸ τὰ μπιμπικιά. Ἀμα θέλετε τίποτε
 να γράψετε ἐλευθερα. Δὲν μᾶς κουράζε-
 τε. Ὅχι ἰαθε χρόνο.

Πο νε μέ ν η ν ψυ χ ο ύ λ α. Δέν
μπο ρώ να κα τα λά βω τί εί δι ους β ο ύ λ ες
β ή γ κ α ν σά μ έ ρ η τώ ν τ ρ ι χώ ν πο ι η τ ε
σ τ ο π ρό σ ω π ό σ ας. Μ ή π ω ς μ έ τ ο τ σ ι μ π ι
δ ά κ η μ ο ύ τ ις β γ ά ζ ε ις α φ α ρ έ σ ε ις κα ι δ έ ρ
μ α η σ τ ο μ έ ρ ο ς π ο ύ ε ί ν α ι ο ι β ο ύ λ ες η
σ α ν π ρώ τ α σ π υ ρ ι ά. Ε ί ν α ι δ η λ α δ ή σ ά ν
ε ύ λ ο γ ή ς. Σ η μ ά δ ι α η ο ύ λ έ ς. "Α μ α δ έ ν
μ ο ύ καθ ο ρ ί σ ε ις καθα ρά α ύ τ ο τ ο π ρ ά γ μ α
δ έ ν μ ο ρ φ ή νά σ ά ς σ υ ν ι β ο υ λ ε ύ σ ω. Ω σ τ ε
γ ρ ά φ τ ε μ ο υ κα ι θ ά σ ά ς ά π α ν τ ή σ ω, έ ξ α ι
ρ ε τ ι κ ώ ς, τ ο κα χ ύ τ ε ρ ο ν.

Κάποιαν ὑπαρξιν Δ. Ε. Ζ.
 Ἀρχεὶ ποὺ καταλάβατε μόνη σας τὸ
 σταξιμό σας. Σὰς εἰναριστοὺς γιὰ τὸ
 καλὰ σας λόγια. Πάντοτε εἶμεθα στὴν
 διάθεσή σας. Ἀρχεὶ νάχετε καὶ λιγάκι
 ὑπομονή, περριμένονας μετὴν σειρά σας
 τὴν ἀπάντησιν. Νὰ βάζετε ἡμερομηνία
 στὶς ἐπιστολὰς σας, ἐπίσης νὰ σημειώ-
 νετε καὶ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς σας. Αὐ-
 τὴν τὴν σύστασιν τὴν κάνουμε σ' ὅλες
 μας τὶς ἀναγραφὰς. Οἱ ἐπιστολὰς πρό-
 πει ν' ἀναγράφουν τὸν τόπον τῆς δια-
 μονῆς, γιὰτὶ ὅταν καμμιά φορὰ ἡ ἐπι-
 στολογράφος μας χρειάζεται προσωπικὴ
 ἐξέτασι, εἰς νουίζοντας ὅτι διαμένῃ ἐ-
 δῶ, τῆς γράφουμε νὰ συναντηθῇ μετὸν
 γιὰτοῦ ασ. Ἐνῷ ἂν δὲν μένη ἐδῶ προ-
 σπαθοῦμε νὰ τὴν κατατοπίσωμεν ὅσον
 τὸ δυνατό καλλίτερα.

Ἀσχημοῦλαν Κ. Μ. Ἀπορῶ
πὺς σεῖς, τακτικὴ ἀναγνώστρια ἀπὸ ἐ-
τῶν— καθὼς γράφετε καὶ μάλιστα δια-
νυμένη, μ' ἐρωτᾶτε ἂν πρέπει νὰ χρη-

απομολείτε σαπούνι στο πρόσωπο και αν έφθосον δέν μακρινόσθεσθι, έχετε άναγκην βορδυνού έξαικριαρίσματος. 'Αλλά γιά τά πράγματα αυτά έχομε μιλήσει έπαινελιημένως σ' αυτήν τήν στήλη του δ. κ. Λαδάς διαρκώς σχεδόν μιλάει γι' αυτό. Φίλη μου, τό βορδυνό έξαικριαρίσμα, δηλ. ή ύγιεινή περιποίηση του δέρματος, δέν χρειάζεται γιά νά καθαρίζη ή έπιδερμίδι από τά φτιασίδια μόνο, αλλά περισσότερο άπ' τίς σκόνες κι' από τήν όξείτητα του ιδρώτος πού καταστρέφουν τό δέρμα. Γι' αυτό κι' ή αισθητική έχει άποδώσει πολλή σημασία στά είδη του έξαικριαρίσματος. "Όσο γιά τό σαπούνι και τά μικρά παιδιά πού διαβάζουν τήν "Εβδομάδι" έξερουν πώς γενικώς, γιά όλα τά δέρματα, είναι καταστροφικό. Μόνο σ' ώρισμένες παθολογικές καταστάσεις τής έπιδερμίδος δύναται νά γίνη χρήση του, άλλως καταστρέφει, αποξηραίνει και ρυτιδώνει τό δέρμα. Γιά ό,τι άλλο θέλετε θά με βρήτε πρόθυμο. Γράψτε μου λεπτομερώς γιά τήν κατάσταση τής έπιδερμίδος σας γιά νά σάς καθορίσω τακτική περιποίησιν. "Επίσης γράψτε μου και γιά τήν χροιά τής έπιδερμίδος σας. Παρακολοιυθώντας τακτικά τά άρθρα του κ. Λαδά, θά σάς ώφελήσουν άρκετά.

Ντόραν Παπαχριστ. Πολὺ εὐχαρίστως γίνεται δεκτὴ ἡ παράκλησή σας. Θὰ ἐξετασθῇ ἀπολύτως δωρεὰν ἀπὸ τῶν θεματολόγων μας κ. Λαδὰ. Νὰ τοῦ πῆτὲ τὸ ψευδώνυμό σας. Παρακαλοῦμεν τίς ἀναγνώστριες νὰ θυκοῦν τὸ ψευδώνυμόν των πηγαίνοντας στὸν κ. Λαδὰ, γιατί ἐν δὲν βρίσκονται στὸν κατάλογο θὰ πληρώνουν ἐπίστευτὴν, τὴν ὅποιαν ἄλλως πληρώνει ἡ «Εβδομάς» γιὰ τὰς ἀποσταλλομένας παρ' αὐτῆς ἀναγνώστριάς.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΙΑΤΡΟΥ

Εύαισθητόν Νέον, Λοι-
πράκι. Δέν νομίζω ὅτι προκαλεῖ τόση
βλάβη μιά ἀθάνα αὐτόματη πράξις. Τό
ἔχω γράψει ἀπειρες φορές αὐτό τό πρῶ-
μα. Κανείς δέν ἐγλύτωσε ἀπ' αὐτό· πῶς
λοιπόν θέλετε σεῖς νά ξεφύγετε; Ὅσο
βέβαια γιά τό ὅτι εἰσθε ἀδύνατοι, ἔχετε
δίκην νά ζητήσετε συμβουλή καί συζυ-
γίστως σᾶς τήν δίδω. Θά πάρετε ἐνέσεις
Calcium gluconate Χρώπει πῶν 10
κ. ἐκ. καί ἀπ' αὐτές θά κάμνετε ἡμέραν
παρ' ἡμέραν μιάν ἐνδοφλεβίαν, 20 ἐν ὁ-
λῳ, τίς ἡμέρες δὲ πού δέν θά κάμνετε
Calcium θά κάμνετε ὑποδορμείας ἐνέ-
σεις Sulfate of strychnine πῶν 2
χιλ. ἄλλες 20. Γιά νά σταματήσῃ ὁμας
τελειωτικά αὐτό τό κακό, πρέπει νά κα-
ταφύγετε εἰς τήν φυσικήν λύσιν. Ἄλλως
μοιραίως θά ἐπανακαμβάνεται ἡ ἰδία ἱ-
στορία. Πάντως εἶναι ἀβλαβής καί δέν
πρέπει νά τήν θεωρῆτε καταστρεπτικήν.

Λάτρην του Περιδοιχού.
 Καί μόνος ἀνταλήφθητε ὅτι αἰτία αὐτῆς
 τῆς καταστάσεως εἶναι ἄλλων λόγους
 ψυχολογικούς. Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστόν
 ὅτι ὅσο ἓνα ὄργανον μένει ἀχρησιμοποιο-
 ῖτον, ἀρχίζει ὅσο κι' ἂν εἶναι καλὸ νὰ
 ἀχρηστεύεται. Ἀκριβῶς αὐτὸ συμβαίνει
 καὶ με σᾶς. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀπογο-
 τεύεσθε, γιατί λίγη καλὴ θέλησις καὶ
 λίγη ὑπομονὴ θὰ τὰ ἐπαναφέρῃ ὅλα ὅ-
 πως θέλετε. Ἄντι λοιπὸν γιὰ τὰ χάπια
 ποὺ γράφετε, νὰ πάρετε Testoviron
 Schering τῶν 5 m. g. καὶ τῶν 10
 m. g. τίς ὁποῖες θὰ κάμετε ἡμέραν
 παρ' ἡμέραν μίαν· καθ' ὅλο δὲ αὐ-
 τὸ τὸ διάστημα θὰ παίρνετε δισκία ὑ-
 σχιμίνης Σπίγγελ δύο ἡμερησίως, πρὸ
 τοῦ τέλους δὲ τῆς θεραπείας νὰ καταέλ-
 θετε εἰς τὸν ἀγῶνα, βέβαιος ὅτι ὅλα θὰ
 πᾶν κατ' εὐχὴν, ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῇ-
 τε πρὸς ὅσα σᾶς γράφω. Ὅσο γιὰ τὸ
 ζήτημα τοῦ βήχα, νὰ πάρετε ἀπὸ τὸ
 φαρμακεῖο τὰ σκονάκια ποὺ γράφω πα-
 ρὰ κάτω καὶ θὰ παίρνετε δύο ἕως τρεῖς
 τὴν ἡμέρα. P. Dower de 0,50 No 30

Ξένην Νο 2. Δὲν ἔπρεπε ἴσως νὰ ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σας. Θάπρεπε νὰ σὰς παραπέμψω στὴν Δόξα, ἡ ὁποία εἶναι πλέον ἀρμόδια σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ζητήματα. Ἐγὼ δὸσον ὅμως μὲ ἐξορκίζετε νὰ μὴν ἀρνῶθω ἀπὸ τὴ στήλη μου δύο λέξεις, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶμαι μοναχὰ γιαντοῦς τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν, θὰ τὸ πράξω παρὰ τὴν θέλησίν μου καὶ παρὰ τοὺς κανόνες ποὺ ἀκολουθεῖ τὴ στήλη νὰ ἀπαντᾷ μόνον σὲ καθαρώς ἱατρικὰ ζητήματα.

Γράφετε λοιπόν στο γράμμα σας η καλύτερα στα γράμματά σας ότι αγαπάτε έναν νέον ήρωα και καλόν από πλάση απόψεως και ότι και αυτός ανταποκρίνεται με τὸ ἴδιο και ἴσως ἀνώτερο πάθος πρὸς τὰ αισθητικά σας, πράγμα πού δεικνύει ότι ἡ ζωὴ θὰ εἶναι καθ' ὅλα εὐτυχὴς ἂν ἐνωθῆτε οἱ δύο σας. Δυστυχῶς ὑπάρχει ἓνα ἐμπόδιο ἐξ αἰτίας μιᾶς ὑποσχέσεως γάμου πού οἱ δικοί σας ἔδωσαν πρὸς τρίτον. Καὶ θὰ εἶναι λίγο δύσκολο σὲ σᾶς νὰ ἔλθετε ἀντιμέτωπος μετὰ τὸ σπῖτι σας, μολοντοῦ αὐτὸ θάναι αἰτία τῆς δυστυχίας σας. Ἀφοῦ λοιπόν ζητᾶτε τὴ γνώμη μου πᾶνω σ' αὐτά, θὰ σᾶς ἀπαν-

τήσω ὅπως νομίζω, ἂν καὶ ἴσως δὲν σᾶς
ἱκανοποιήσῃ ἡ ἀπάντησή μου.

Είναι σωστό νὰ ἀκούη κανεὶς τοὺς δι-
κούς του, ἀλλὰ μέχρις ἐνός ὀρισμένου
σημείου. Δὲν εἶναι οὔτε ἀνθρωπιστικό,
οὔτε δίκαιον, νὰ θέλουν νὰ πνίξουν τὴ
φωνὴ τῆς καρδίας σὰς γιὰ ἓνα ζήτημα
ποῦ ἀφορᾷ αποκλειστικὰ σὰς, ἀρκεῖ τὸ
ἐν λόγῳ πρόσωπον νὰ συγκεντρῶν τὰ
προσόντα τὰ ὑλικά καὶ τὰ θητικά ποῦ ἀ-
παιτοῦνται γιὰ νὰ σὰς καταστήσῃ τὴν
ζωὴν εὐτυχῇ. Ὅπως δὲ τοῦλάχιστον ἀ-
φήτετε νὰ ἐννοηθῇ τὰ συγκεντρῶναι καὶ
μάλιστα μετ' το παραπάνω. Ὡστε μιὰ λύ-
σις ἐνδείκνυται γιὰ μίνα: νὰ ἀκολουθη-
σετε τὴν φωνὴ τῆς καρδίας σας. Καὶ εἴ-
μαι βέβαιος ὅτι ὅλοι ὅσοι σὰς ἀγαποῦν
θὰ μείνουν ἐκαστοποιημένοι ὅταν ἀντιλη-
θοῦν τὴν εὐτυχίαν σας.

Τ. Α. Κ. Φαντατικών Άναγνώ-
στην. Μόνος σας αντιλαμβάνεσθε ότι ή
κατάστασις αυτή δέν όφείλεται σε όργαν-
ική βλάβη, αλλά σε μι ά υποχονδρία που
καταλαμβάνει συνήθως, αυτό δέ είναι τό
δυσάρεστο, άνθρωπος μορφωμένος.
Πολλές φορές υπάρχει μι συγκακριμένη
αίτια που την προκαλεί, χι' αυτή συνή-
θως είναι τό ζήτημα τό σεξουαλικό. Ά-

φήγουν λοιπόν κατὰ μέρος κάθε λογική και ἐπιρρεαζόμενοι ἀπὸ διαφορῶς φόβους ἀνυπάρχοντες συνεπεία ἴσως ἁτοχυρῶς γεγονότος, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπήρειαν αὐτοῦ, κατατλήγουν εἰς μιὰ ψυχασθένεια πού τις πῶς πολλές φορές εἶναι χειρότε-
ρη ἀπὸ μιὰ ὀργανική βλάβη. Αὐτὸ ἀκρι-
βῶς συνέβη καὶ σ' αὐς. Τώρα εἰ συμφο-
ρὴ νὰ δώσω σ' ἕναν ἐπιστήμονα, πού, ὅ-
πως κι' ὁ ἴδιος γράφει, δὲν ἔχει ἐμπι-
στοσύνη στὰ φάρμακα. Μιὰ λοιπόν συμ-
βουλή ἔχω νὰ σὰς δώσω: νὰ ἀφήσετε κα-
τὰ μέρος τοὺς ἐφιέλτας τῶν παιδιῶν
καὶ τῶν νέων παραστάσεων, καὶ νὰ προ-
σπαθήσετε νὰ κυριαρχήσετε τοῦ ἑαυτοῦ
σας, παίρνοντας ὡς μόνον φάρμακον τὸ
einture valeriane σὲ δόσιν 60 στα-
γόνων ἡμερησίως, 30 τὸ πρωτὶ καὶ 30 τὸ
βράδυ. Εἶναι ὅλως διόλου ἀβλαβές, κι' ὅ-
μως τόσο πολύτιμο σ' αὐτὰς τὰς περι-
πτώσεις. Θυμῆθτε τὴν φαρμακολογίαν
πού τὸ γράφει στὰ Sedativa.

Ἐνὰ δυστυχισμένον κορίτσι.
Πῶς θέλετε νὰ ἀποφανθῶ γιὰ ἕνα ζήτη-
μα τόσο λεπτό; Πῶς νὰ μαντέψω ἂν ἡ
Χη ἐπέβλη ἡ κατάβολή τῆ ὄχι; Καὶ ὅ-
ταν κανεὶς ἐξετάζει καὶ βλεῖται τί συμ-
βαίνει, καὶ πάλιν δυσκολεύεται νὰ ἀπο-

Αὐτό τὸ Μικρὸ Λάθος
μπορεῖ νὰ γὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλυτέρα

Ἐνῶ ἓνα χρῶμα πού-
δρας μπορεί νά σᾶς
κάμει νά φαίνεται νέα
καί νά στολίσῃ τήν ἐ-
πιδερμίδα σας μέ ἀπε-
ρίγραπτον ὠραιότητα,
μία ἄλλη μπορεί νά
σᾶς κάμει νά μοιάζετε
σάν γρηῃ. Τό νά εἰσθε
μελαχροινή δέν θέλει
νά τῇ ὅτι πρέπει νά με-
ταχειρίζεσθε μία πού-
δρα διά μελαχροινέσ ἢ
ἀπὸ τῆς ἀγοράς, ἐάν πά-

με είναι επιστημονικῶς ἀναμε-
νιμένη. ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέ-
πουσαν ἀναλογίαν με πούδρα
ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημέ-
νην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλί-
δας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος καὶ μίᾳ ἀπλῇ χρησι-
μοποίησιν θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ ὁ-
κτὼ ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλ-
λότερο καὶ γονιευτικώτερο
γῶμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Ή απόχρωσις ελέγχεται τη βοήθεια τελευταίως ανακαλυφθέντος μηχανήματος πού αποκλείει οιοδήποτε λάθος.

λι έλθετε ξανθειά τίποτε
δεν επιβάλλει την χρήση πού-
δρα: ρασέλ άνοκτικής. Ο άσφα-
λέστερος τρόπος να εκλέξετε
το χρώμα όπου σας πηγαίνει
καλλίτερα είναι να δοκιμάσετε
το πρόσωπό σας ξε διαφόρου
χρωματισμούς και να δείτε πο-
σας πηγαίνει καλλίτερα. Δύνα-
σθε έπίσης να χρησιμοποιήση-
τε μίαν πούδρα που κρατά έπ-
της έπιδερμίδος σας για να μι-
ν βρísκεσθε εις την άνάγκην να
πούδράρεσθε συνεχώς. Μπορεί
τε να κάμετε κάθε πούδρα να
κρατά, άρκει να προσθέσετε σ'
κάθε κουτί ένα κουταλάκι του
καφέ moussé de crème. Εις την
πούδρα Τοκαλν ή moussé de crème

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΝ

Παρεκλήθημεν νὰ δηλώσωμεν εἰς τοὺς συνδρομητάς καὶ ἀναγνώστας μας, ὅτι τὸ Ἑλληνο-Ἀμερικανικὸν Ἑμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν προθύμως καὶ ἀφιλοκερδῶς τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν διὰ πᾶσαν ὑπεύθυνον ἐξυπρέστησιν σχετικῶς μὲ ἐμπορικὰς καὶ ἄλλας τυχόν ἀναφουρμένους ὑποθέσεις καὶ πληροφορίας μετὰ τῶν Ἀμερικάνων.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατροὺς **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις
Ἐξέτασις δι' ἀκρίνων Ραϊντγκέν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

MENTIO Y M

ΣΟΦΙΑ - ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

BRABEION

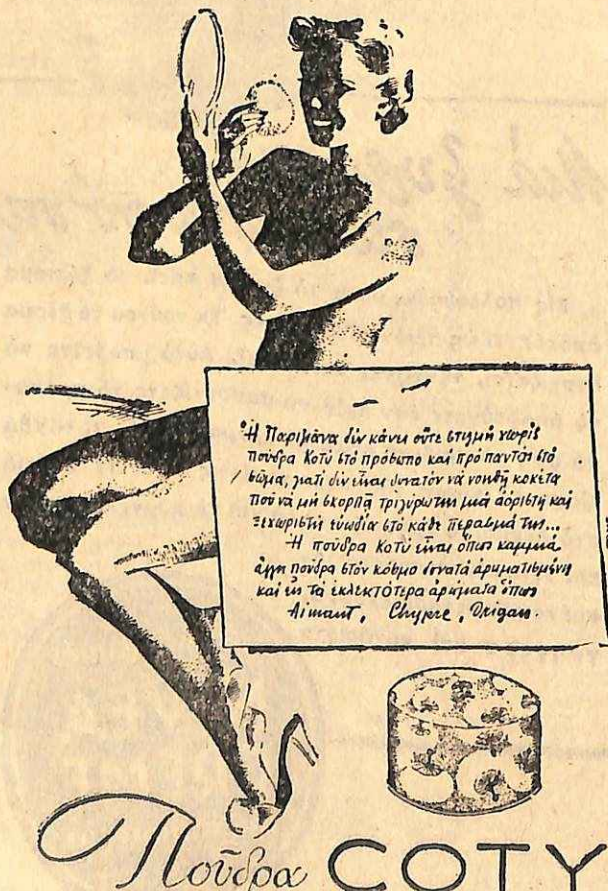
ΕΤΑΙΡ. ΨΥΧ. ΕΡΕΥΝΩΝ

ΔΕΧΕΤΑΙ ἀπὸ 9—1 καὶ 4—8

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ ΑΡ. 47

ТНЛ. 82—624

Ἀντιπρόβωπία Σοφοκλέους 5. Τηλ. 23-125. - Ἐργοστάσιον Ὁδὸς Ἀγ. Ἀννῆς (Αἰὼνιος).

φανθή. Φαντασθήτε τώρα σε ποιὰ θέση με φέρνετε προκειμένου να απαντήσω, στηριζόμενος σε λίγες γραμμές που γράφετε. Πάντως εκείνο που έχ πείρα γνώριζω είναι τοῦτο: ὅτι είναι πολύ δύσκολον νὰ γίνη ἡ μεταβολή με τὴν ἀπλὴν ἐκείνην ἐνέργειαν. Ἐκτός πλέον καὶ ἂν ἐχρησιμοποιήθησαν καὶ ἄλλα μέσα, δηλαδὴ ξένα σώματα. Ἄν ὅμως ὄχι, μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας καὶ ὅλα θὰ ἐξελιχθοῦν ὅπως τὰ θέλετε, δηλαδὴ σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε εἰς τὸ παρελθόν.

Ἄμελ ἡ ν. Δυστυχῶς καὶ στὸ δεύτερό σας γράμμα δὲν με ἐφωτίσατε περισσότερο. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι μοῦ ἐγράψατε ὅτι δὲν ὑπάρχουν σπυρία, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐφαντάσθηκα. Ἄρα δυστυχῶς πρόκειται περὶ λεύκης καὶ θεραπεία δὲν ὑπάρχει, γιατί εἶναι ἀγνωστος ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ. Ὡστε μὴν ματαιοπονεῖτε δὲν εἴθε ἀλλωστε καὶ κορίτσι γιὰ νὰ ἔχετε τόσην ἀνάγκην ἀπὸ ὁμορφιά. Πολλὲς φορές ἡ λεύκη δίδει μιὰν ἰδιόρρυθμη γοητεία.

Ἐνδιαφερόμενον. Ἐάν μοῦ γράφατε ὅτι δὲν εἶχατε γένεια καὶ μουστάκια, θὰ σᾶς συμπονοῦσα. Τώρα ὅμως γι' αὐτὰ τὰ μέρη δὲν ξέρω γιατί σᾶς δείχνουν ὅπως χαρακτηρίζετε τὸν ἐαυτό σας μὴπως ζηλέψατε τοὺς πιθήκους; Πῶς θέλετε νὰ γίνετε τόσο δασύτριχος; Πῶς ἀλλοίως νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν ἐπιμονή σας καὶ τόσο πρόωρον ἀλλωστε; Δὲν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένετε τὴν φυσιολογικὴν εξέλιξιν, ἀλλὰ θέλετε νὰ τὴν ἐπιταχύνετε; Δυστυχῶς θὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, γιατί δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δώσω καμμιά ἀπολύτως συμβουλή, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἴσως ἀνώφελος, ἴσως δὲ καὶ ἐπιβλαβὴς ἀργότερα. Σκεφτῆτε πλέον ἡρεμὰ καὶ θὰ ὀντε ὅτι δὲν ἔχω αἰχμὴ καὶ σεῖς ἂν εἰσαθε στὴν θέση μου τὸ ἱ-διο θὰ ἐκάνετε.

Ἀνήσυχην ψυχὴν. Ἐνταῦθα. Στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσω γιὰ δύο, κυρίως, λόγους: ὁ πρῶτος εἶναι ὅτι διὰ τῆς παρουσίας στήλης ἀδυνατῶ νὰ γράψω γιὰ ζητήματα τέτοιας φύσεως καὶ δεύτερο γιατί τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τόσο λεπτὸ ὅσο καὶ ζωτικὸ καὶ ἔχει ἀνάγκην προσωπικῆς ἐξετάσεως, ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἂν ὑπάρχῃ καμμιά ἀνωμαλία ἢ ὄχι. Μιὰ λοιπὸν συμβουλή ἔχω νὰ σᾶς δώσω: Ἐπισκεφθῆτε με στὸ γραφεῖο τις ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἐξετάσω. Δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῆτε με τίποτε, ἀπολύτως.

Σπανόν. Ἔτσι, δυστυχῶς, εἶναι ἡ ἀνθρωπότης. Ποτὲ κανεὶς δὲν εἶναι τέλειος. Καθένας θάχῃ κάτι, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλοι νομίζουν ὅτι τὸ δικό τους εἶναι μεγαλύτερο καὶ χειρότερο ἀπὸ τῶν ἄλλων. Ἐγὼ λοιπὸν, ἐν μέρει μοι γὰρ ἀρκεῖ, νὰ σᾶς γράψω, ἀφοῦ καὶ κατ' ἐνέργειάν μου εἴθε καὶ τόσο δύσκολον εἶναι νὰ ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἐξελίξεως, ποὺ αἰχμὴν τόσο πολὺ ἔχει ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι ἀπογοήτευσις ὀφείλεται νὰ εἴη αὐτό, τότε δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπολύτως λόγος νὰ ἀνησυχῆτε.

γιατὶ ἂν ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλή μου, ἀσφαλῶς μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα θὰ ὑποχωρήσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ καταστασις. Θὰ πάρετε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο σας ἕνα κουτί ἐνέσεις Testoviron Shering τῶν 5 m. g. Μόλις δὲ τελειώσουν θὰ κάμετε δύο κουτιά τῶν 10

m g. Οἱ ἐνέσεις γίνονται ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Τis ἡμέρες ποὺ δὲν θὰ γίνωνται ἐνέσεις Testoviron θὰ κάμετε ἐνδοφλεβίως gluconate de calcium Χρῶ-πει τῶν 10 κ. ἐκ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
Μὲ τὴν ἐπιστήμονα
ELISABETH GORL
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Περμανάντ με τὰ τελευταία μηχανήματα
καὶ ἀνευ μηχανημάτων.

ΤΙΜΑΙ ὅπως καὶ τῶν λοιπῶν καταστημάτων.

Κομμωτήριον ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Πανεπιστημίου 73.

Τηλ 23 504

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΙΣΜ. ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΣΥΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ

ΟΔ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91

(ΜΕΓΑΡΟΝ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΥ)

ΤΗΛ. 81.724

■■■■■■■■

Δημοτικὸν Μικτόν. Ὀκτατάξια Γυμνάσια Θηλέων καὶ Ἀρρένων.

Πλήρες ἐξατάξιον Γυμνάσιον

4. ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ

ἐντὸς πολυτελοῦς καὶ ὑγιεινοτάτου κτιρίου μὲ δαυμάσιον κήπον. Κοιτῶνες ἡλιό-
λουστοι. Τροφή ἁφθονος καὶ ἐκλεκτὴ Μητρικὴ ἐπίβλεψις ὑπὸ

ΑΓΓΛΙΔΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΩΝ

Τὸ πλέον συγχρονισμένον καὶ παιδαγωγικὸν Οἰκοτροφεῖον.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΤΟΝ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γίνονται δεκτὰ δὴ ἄλλα: 4 - 18 ἐτῶν καὶ ἄρρενα 4 - 12 ἐτῶν.

Αἱ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ἤρχισαν

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 91.